AL e reflecte ON

O secretară model

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

Era o zi foarte frumoasă. Portul Wellington se profila pe un cer de un albastru străveziu și vălurele lenețe veneau să atingă alene stâlpii docurilor.

Bărbați se agitau să descarce lăzile de pe un vas și tânăra femeie zveltă sprijinită de fereastră privea cu un ochi profesionist cum progresează operațiunea. Sirena unui vas îi reaminti brusc de propria ei muncă și părăsi fascinația acestei scene animate pentru eleganța liniștită a biroului ei. Patroana ei, Catherine Lester, prevăzuse o ședință cu agenții la ora unsprezece și jumătate, și mai trebuia să termine corespondența de dimineață. Un bâzâit o avertiză că doamna Lester o chema prin interfon.

– Anna, o anunță ea cu o voce deformată de aparat, am întârziat cu notele mele. Fii amabilă și reține toate apelurile timp de zece minute. Spune-le că sunt la Tombuctu, dacă trebuie!

– Bineînțeles, Catherine, răspunse Anna zâmbind. Aveți nevoie de mine?

– Da. Adu-mi darea de seamă completă de la ultima conferință. Aș vrea să verific comentariul unuia dintre agenții noștri.

Anna căută în clasorul ei dosarul cu pricina și se îndreptă spre ușa care dădea spre biroul Catherinei. Reveni câteva secunde mai târziu, aruncă o privire la ceas, apoi hotărî să se asigure o ultimă dată de înfățișarea ei înainte de sosirea agenților.

Micul vestiar era echipat cu o oglindă înaltă care dovedea importanța pe care Catherine o acorda înfățișării ei personale.

Anna își trase ușor fusta și se privi cu un ochi critic. Costumul gri deschis venea perfect pe silueta ei zveltă și verdele deschis al bluzei îi evidenția discret culoarea castaniu-roșcată a părului scurt și ondulat. Trăgând un prosop de hârtie din sulul agățat deasupra chiuvetei, își frecă rapid pantofii ai căror tocuri mici sporeau discret cei un metru șaptezeci și doi centimetri. Își trecu în grabă peria prin părul rebel, deplângând încă o dată neputința de a-l disciplina.

După ce adaugă o urmă de fard pe pleoape – punând în valoare strălucirea ochilor ei mari căprui – Anna, mulțumită, se pregăti să-și reia locul în spatele biroului ei.

Telefonul suna și grăbi pasul să răspundă, inconștientă de grația sa naturală. Ar fi fost prima surprinsă dacă ar fi știut că toate eforturile ei de a părea rigidă și profesională erau complet irosite de bucla cochetă care se ridicase ca un cârlionț pe urechea ei.

Ridicând receptorul, apăsă butonul care clipea.

– Biroul doamnei Lester, bună ziua, anunță ea cu amabilitate.

– Dați-mi-o pe Catherine, vă rog.

Anna se încruntă. Vocea bărbatului îi era necunoscută, și totuși, evident, o cunoștea suficient pe doamna Lester ca să i se adreseze pe numele mic. Ea ezită, apoi, amintindu-și instrucțiunile, spuse:

– Îmi pare rău, domnule, doamna Lester este foarte ocupată în acest moment. Pot să iau un mesaj sau să-i cer să vă sune?

– Nu, nu puteți. Dacă este acolo, dați-mi-o, repetă el pe un ton tăios.

Anna îl făcu în sinea ei cu ou și cu oțet pe individul nerăbdător, contrar înfățișării ei sofisticate. Cu ce drept îi dădea ordine? Avea un chef irezistibil să-l pună la locul lui cu asprime, dar recită în gând regula de aur a profesiei sale: „Purtați-vă cu fiecare persoană ca și cum ar fi președintele Statelor Unite". Forțând un zâmbet în voce, încercă din nou să-l calmeze pe indezirabil.

– Pot să știu cu cine am plăcerea să vorbesc, vă rog?

El scoase un oftat exagerat la capătul celălalt al firului, și-l auzi înăbușind o înjurătură înainte de a răspunde:

– Mark Findlay.

O expresie perplexă se așternu pe fața Annei. Iată că acum dorea să-i vorbească lui Mark Findlay însuși!

– Ați sunat la sediul Mark Findlay International, reluă ea pe un ton liniștit. Doamna Lester este vicepreședinte și domnul Findlay este în acest moment la Tokio. Eu sunt secretara personală a doamnei Lester. Pot să vă ajut?

– V-am spus să mă puneți în legătură cu Catherine. Nu v-am cerut să-mi recitați organizarea Companiei!

Obrajii Annei se împurpurară imperceptibil în fața insolenței interlocutorului.

– Îmi pare rău, repetă ea, dar doamna Lester nu este disponibilă pentru moment. O ședință importantă...

– Ajunge! răcni el. M-ați făcut să-mi pierd destul timp. V-a trebuit douăzeci și două de secunde să ridicați receptorul și sunt două minute și jumătate de când argumentați stupid în timpul unui apel internațional. Este intolerabil. Nu știu cum poate sora mea să păstreze o asemenea secretară. Dați-mi-o imediat!

Anna privi telefonul, cu ochii măriți de uimire. Apoi, revenindu-și în fire, răspunse rapid, realizând în fine identitatea bărbatului.

– Desigur, domnule Findlay.

Cu un deget tremurător, apăsă butonul și o așteptă pe Catherine să ridice receptorul. Nu era prima dată când primea un apel de la președintele Companiei, dar de fiecare dată o făcuse prin secretara sa, miss Penelope.

De când intrase în Companie, Anna auzise vorbindu-se mult despre „marele patron". În șase luni, putuse să-și dea seama de calitățile impresionante ale acestui bărbat puternic și foarte eficace. Catherine Lester însăși, care conducea compania în timp ce Mark deschidea o nouă agenție la Tokio, nu fusese zgârcită cu anecdotele în legătură cu fratele ei, pe care în mod vizibil îl adora.

După ea, reușita Societății se datora în parte insistenței lui Mark de a cunoaște toate problemele inerente întreprinderii,

și de a întâlni personal oamenii cu care trebuia să trateze. Nu ezita să se deplaseze, chiar departe dacă trebuia, abandonând direcția în mâinile extrem de competente ale surorii lui.

– Ei bine, murmură pentru ea însăși fulgerând telefonul cu privirea. Sper să nu-l întâlnesc direct. Cum poate o femeie atât de adorabilă ca doamna Catherine să aibă un frate atât de dezagreabil? În ceea ce mă privește, poate să rămână la Tokio.

O bătaie în ușa care dădea pe coridor o obligă pe Anna să-și revină. Butonul aprins al telefonului arăta că șefa era încă în legătură cu fratele ei și Anna se pregăti să le ceară agenților să aibă răbdare până termină.

Zece minute mai târziu, Anna invită grupul de bărbați să intre în sala de conferințe, unde-i aștepta zâmbitoare doamna Lester.

– Sunt foarte fericită să vă anunț că fratele meu va reveni din Japonia săptămâna viitoare. El a deschis cu succes o nouă sucursală la Tokio și consideră că de acum înainte poate face parte din lanțul nostru. Aceasta va accelera livrarea importurilor și putem de acum să ne așteptăm deja la o ridicare serioasă a beneficiilor.

Se întrerupse o clipă în timp ce un murmur aprobator se auzea în jurul mesei.

– Domnul Findlay va asigura direcția ca de obicei, reluă ea, și m-a informat că va efectua un turneu al filialelor ca să discute eventuale schimbări cu personalul agențiilor pentru progresul întreprinderii noastre.

Anna privi în jurul ei și surprinse expresiile de mulțumire ale asistenților. Fără îndoială, Mark Findlay lăsa o amprentă foarte puternică peste tot unde mergea. Anna își dădu brusc

seama că doamna Lester își relua discursul și creionul zbură din nou pe blocnotesul ei de stenografă.

Ședința se termină după trei sferturi de oră și Anna era pe cale să recitească notele, când Catherine puse o mână pe umărul ei.

– Ești liberă pentru prânz? Te invit la masă. Sunt încântată de ideea că Mark este pe punctul de a se întoarce și deja am chef să sărbătoresc întoarcerea lui. Până nu mi-a anunțat sosirea, nu realizasem cât îmi lipsea. Aceste nouă luni au fost atât de agitate... Din fericire, te-am avut lângă mine. Nu știu ce-aș fi devenit fără asistența dumitale.

Anna își strecură creionul în spirala blocnotesului și se ridică surâzând.

– Această muncă îmi place enorm. Este atât de interesantă, de variată...

– Da, este fascinantă, nu-i așa?

Catherine Lester își aranjă pălăria de culoarea fildeșului, asortată cu nuanța taiorului, care ascundea în parte câteva fire argintii strecurate inoportun în părul ei negru. O broșă de safir strălucea la reverul taiorului amintind cerceii de același fel.

– Mi se pare că încă nu l-ai întâlnit pe Mark? întrebă ea. Sunt sigură că vei produce o impresie puternică asupra lui. El este un foarte bun observator și nu are egal în a reține cel mai mic detaliu. Creierul lui este un adevărat calculator.

Se întoarse să-și ia poșeta și Anna își încreți nasul de dezaprobare. Știa foarte bine că n-avea nici o șansă să-l impresioneze pe Mark după incidentul dezastruos din dimineața aceea.

– Domnul Findlay vine adesea aici? se informă urmând pasul Catherinei care se îndrepta spre ușă.

– Mark?... Nu. În general, mă lasă să mă descurc singură. Are încredere în mine. Și apoi, problemele internaționale îi reclamă toată atenția, și preferă să le lucreze chiar el. Cred că, într-un anumit fel, are dreptate. Astfel, păstrează o distanță în raport cu toate lucrurile.

Anna oftă ușurată în sinea ei. Cel puțin nu va avea de suportat un bărbat care părea că trăiește în permanență cu un ceas în fața ochilor... Descrierea pe care tocmai i-o făcuse Catherine îi evocă imaginea unui președinte-păianjen în mijlocul pânzei sale formată din fire telefonice, gata să se repeadă asupra insectei imprudente care ar fi avut slăbiciunea să-i cadă în plasă. Anii de adolescentă îi reveniră brusc în minte și se înfioră. Fusese poreclită „lăcusta“ din cauza picioarelor ei lungi... și avea senzația dezagreabilă că va fi următoarea lui victimă.

– Soțul meu va sări în sus de bucurie când va afla de întoarcerea lui Mark, continuă Catherine. A fost foarte răbdător în timpul acestor nouă luni, dar va fi fericit să mă vadă puțin mai disponibilă... Tatăl meu îl avertizase că se căsătorea cu o femeie de afaceri. Ți-ar fi plăcut tata, Anna. Era un om adorabil, prevenitor. Dar fără nici un viitor în afaceri. Mark și cu mine semănăm cu bunicul nostru. El a fost fondatorul, primul Mark Findlay, un om drept, integru, și cu o inteligență remarcabilă. Era atât de mândru de Mark...

– Domnul Findlay are o familie?

– Nu, a susținut întotdeauna că n-are timp să se căsătorească. Nu este vina mea că am încercat. I-am prezentat

numeroase tinere femei încântătoare, dar o privire de-a lui era suficientă să le facă pe sărmanele fete să vrea să intre în pământ. Totuși, poate fi atât de încântător... Uneori, am impresia că o face dinadins, ca să mă necăjească. Am încercat să-i explic că în afaceri este bine să ai o companie, dar nu vrea să asculte nimic. Totuși, cunoscându-l, n-aș fi peste măsură de mirată să apară într-o zi în fața mea spunându-mi: „îți prezint pe soția mea"!

– Atunci, cine va prelua Compania? Fiul dumneavoastră, presupun...

– Este foarte puțin probabil. Asta mi-ar plăcea mult, dar el nu înțelege mare lucru în afară de obiectivul microscopului său.

Catherine împinse ușa unui mic restaurant de un lux discret și așteptă să continue conversația după ce chelnerul șef le va conduce la o masă din colț.

– El nu scapă nici o ocazie să-mi amintească faptul că, dacă îmi place munca mea, ar trebui să doresc același lucru și pentru el. Are dreptate, evident. Este atât de stupid să silești pe cineva să facă ceva ce nu-i place. Tatăl meu ar fi fost fără îndoială un geolog foarte strălucit dacă bunicul nu l-ar fi împins la președinția Companiei.

– Dar cum poți să știi dacă o persoană are într-adevăr o vocație? întrebă Anna desfăcând șervetul apretat.

– Uită-te la Mark... răspunse Catherine. A fost un foarte bun elev, dar nu reușea să fie interesat de studii. Se plictisea. Până când bunicul a început în mod abil să-i ceară sfatul pentru unele demersuri pe care dorea să le întreprindă în cadrul Societății. Încetul cu încetul, a reușit să-l pasioneze pe

Mark, care s-a grăbit să recâștige timpul pierdut. El a obținut strălucit diplomele în drept și contabilitate, specializându-se în import-export și l-a urmat în mod oficial pe tatăl nostru când acesta s-a pensionat. Dar, în mod oficios, conducea deja Compania de câțiva ani. În mai puțin de cinci ani, dublase beneficiile și înființase prima noastră filială internațională la Sydney. După aceea, n-a încetat să progreseze.

– De necrezut.

– Nu-i așa? Acum, draga mea Anna, dacă ne-am apleca puțin asupra acestui meniu ademenitor?

Anna se pierdu câteva momente în gândurile ei în timp ce parcurgea felurile propuse în meniu. O studie pe furiș pe femeia așezată în fața ei, și presupuse că trebuia să aibă vreo cincizeci de ani. Poate mai mult... poate mai puțin. Era dificil să ghicească mai precis. Dacă fratele ei n-ar fi decât cu cinci ani mai mare decât ea, putea cu ușurință să aibă cam cincizeci și cinci de ani. Și-l imagina fără dificultate un vechi celibatar înrăit care-și manifesta capriciile la telefon. Oricum, nu prea avea de ce să se neliniștească. Nu va avea ocazia să-l vadă decât rareori, fiindcă el locuia la Cristchurch, la kilometri distanță de acolo.

***

Trei zile mai târziu, Anna îi aduse Catherinei un telex provenind din Tokyo.

– Oh, Dumnezeule, oftă Catherine după ce-l citise, vrea o secretară foarte bună pe timp de șase săptămâni. Ei bine, nu

ne rămâne decât să-i găsim una. Știu că nu este nimeni disponibil aici. Telefonează la agenția din Christchurch, poate că au pe cineva să ne propună. Trebuie o persoană gata să lucreze la ore neobișnuite dacă este nevoie, și care să cunoască deja problemele de import-export. Și asigură-te să fie eficace; Mark nu suportă incompetența. Și discretă, bineînțeles...

Se sprijini cu spatele de fotoliu și zâmbi.

– Îmi imaginez că lista va fi scurtă, nu-i așa?

Câteva ore mai târziu Anna se întorsese în biroul Catherinei, cu un curriculum vitae aproape complet al unei secretare model.

– Perfect! exclamă Catherine. Pare aproape prea ireproșabil ca să fie adevărat. Mark ar trebui să fie mulțumit.

Catherine deschise dosarul pe care Anna îl pusese în fața ei.

– Aceste bilanțuri sunt mult mai bine prezentate decât precedentele, o lăudă ea. Ai făcut o treabă splendidă, Anna. Este mult mai ușor de descifrat astfel.

Se așezară să studieze lungile coloane de cifre și nu-și ridicară nasul din hârtii decât pentru a bea o ceașcă cu ceai binemeritată.

– Ți-am adus aceste fotografii, anunță Catherine scoțând un plic din poșetă. Mark poate o să ți se pară mai puțin respingător după ce-l vei vedea.

Puse în fața Annei două fotografii mari. Prima era a unui băiețel cu privirea mirată, cu o șuviță de păr închis la culoare și creț căzându-i pe frunte. A doua reprezenta același băiat, dar cu doi trei ani mai mare, cu privirea furioasă, cu pumnii strânși, surprins în mod vizibil într-o stare de furie.

– Este foarte frumos, exclamă Anna cu sinceritate.

Catherine avusese dreptate. În fața farmecelor acestui Mark neașteptat, uită bărbatul arțăgos cu care avusese de-a face la telefon.

– Cum ați ghicit? întrebă ea puțin timidă ridicând ochii spre Catherine.

– Erai deosebit de susceptibilă în altă zi, răspunse ea amuzată, ceea ce nu-ți seamănă. Am dedus repede că fratele meu n-a dat dovadă de multă diplomație când ți-a cerut să treci peste instrucțiunile pe care ți le dădusem.

– Ei bine, nu este singurul bun observator din familie! glumi Anna. De fapt, am crezut că voia să-i vorbească lui Mark Findlay, și încercam să-l fac să înțeleagă că era la Tokyo!

– Ce nostim! râse Catherine. Niciodată nu realizasem că nu-i cunoșteai vocea. Este adevărat că ai vorbit întotdeauna cu domnișoara Penelope... Iată, am o ultimă fotografie să-ți arăt. Este aceea a proprietății.

– Este superbă... comentă Anna, privind clădirea înaltă albă, înconjurată de grădini splendide și de peluze întreținute cu îngrijire.

– Biroul lui Mark este în această parte, îi explică doamna Catherine punând degetul pe aripa din stânga. Avem o pereche de paznici care lucrează pentru familia noastră de ani de zile și care au căsuța lor particulară la o sută de metri de casă. Și ferestrele de acolo, sunt cele de la apartamentul domnișoarei Penelope. Ea lucra deja pentru tatăl meu; este cu adevărat minunată. Am fost foarte mirată când am citit telexul de la Mark. Nu-i seamănă domnișoarei Penelope să-și ia concediu departe de Christchurch.

Anna privi în tăcere arborii roșcați din această fotografie de toamnă, ferestrele mari în ogive și scara maiestuoasă a peronului – se pare din marmură.

– Când bunicul începuse să simtă dificultăți de deplasare, tatăl meu a sugerat să-i aducem biroul acasă, și cred că a fost decizia cea mai inteligentă care s-a luat vreodată. Mark a continuat tradiția. Este într-adevăr ideal. Oh, Dumnezeule, exclamă ea deodată ducând mâna la gură. Tocmai m-am gândit la ceva. Apartamentul domnișoarei Penelope... Noua secretară va avea nevoie de el.

Fruntea Catherinei fu străbătută de o cută de îngrijorare.

– Mă necăjește profund să instalez, chiar provizoriu, pe cineva la ea, cu toate lucrurile ei...

– Cuplul de paznici n-ar putea fi mutați? sugeră Anna.

– Poate... răspunse Catherine distrată. Oh, nu! Am o idee mai bună. Îi voi da secretarei camera mea. Ea va putea să ia masa cu personalul. În legătură cu asta, ești amabilă să-mi rezervi un bilet pentru zborul de luni, cu întoarcere miercuri? Mi-ar place să-l întâmpin pe Mark când va sosi. Cum va dormi probabil toată ziua, voi profita s-o întâlnesc pe noua lui secretară. Mă tem că va trebui să-mi amân toate întâlnirile.

***

Aeroportul fremăta de activitate. Anna, după ce-și luă rămas-bun de la Catherine în fața sălii de îmbarcare, își croi drum prin mulțime. Pe un ton răsunător, difuzoarele anunțară

sosirea cursei directe de la Auckland. Zgomotul reactoarelor unui Boeing gata să decoleze reuși să răzbată prin larma din jur și Anna se înfioră. Avea oroare să ia avionul. Slavă Domnului că nu era în situația să se închidă într-unul din acele groaznice morminte zburătoare!

Scotocind în geantă în căutarea unei monede, se îndreptă spre cabinele telefonice. După câteva momente de așteptare, formă numărul de la birou ca să afle dacă nu existau colete pentru Companie, pentru a evita să trimită un curier după-amiază. Cum se aștepta, i se spuse că, într-adevăr, fusese expediat un colet de la Palmerston. Fixând aparatul între umăr și obraz, notă pe un carnet datele trimiterii, apoi închise, ducând gânditoare creionul la buze, întrebându-se ce putea să conțină acel colet.

– Dacă sunteți dezamăgită de ceea ce v-a destăinuit iubitul mergeți să reflectați în altă parte! Nu sunteți singura care dorește să folosească acest telefon...

Vocea bărbatului era dură, autoritară.

– Îmi pare rău, răspunse Anna îndepărtându-se.

Apoi se opri locului, realizând deodată nedreptatea acuzației. Nu ocupase cabina mai mult de trei minute! Furioasă, se întoarse să riposteze cu promptitudine.

Bărbatul – care era pe cale să formeze numărul – avea o masă de păr negru ca smoala și o carură de atlet. Totul în el exprima siguranță, autoritate. Gesturile sale sigure, costumul închis la culoare de o croială impecabilă, servieta diplomat din piele roșcată pe care o pusese la picioare, trădau obișnuința

de a conduce, de a călători... Brusc, își ridică ochii albaștri și scrutători asupra ei și ea roși, realizând că-l privea de câteva secunde.

Îndepărtându-se repede, se îndreptă spre biroul mesageriei ca să-și caute coletul. Funcționarul căruia-i dăduse datele reveni puțin mai târziu, cu mâna goală.

– Îmi pare rău, nu există nimic aici. Poate a sosit la alt serviciu?

– Nu, nu, insistă ea. Sunt sigură că este aici. Vă rog, mergeți și verificați mai atent.

Funcționarul se îndepărtă din nou și Anna luă cunoștință de un oftat exasperat în spatele ei. Se întoarse ca să se scuze, dar se găsi confruntată din nou cu privirea albastră și rece a bărbatului în costum de culoare închisă. Funcționarul reveni în fine după un timp care i se păru o eternitate.

– Îmi pare realmente rău, o anunță el cu un zâmbet de scuză, dar coletul dumneavoastră nu se găsește aici. Mi-ar fi plăcut să vă satisfac, mai ales o femeie frumoasă ca dumneavoastră...

Total insensibilă la compliment, Anna începea să se enerveze simțind ochii ostili ai bărbatului pe ceafa ei. În cele din urmă, acesta consideră util să intervină.

– Acest număr nu indică oare codul depozitului? sugeră el punând un deget disprețuitor pe hârtie.

– Oh, bineînțeles, exclamă funcționarul. Unde-mi era capul?

El dispăru imediat ca să revină cu un colet pe care i-l întinse Annei adresându-i un zâmbet larg. Dar Anna era

complet distrusă. După șase luni în import-export, cel mai mic amănunt de genul acesta ar fi fost descifrat de ea însăși.

– Mulțumesc, spuse ea îndepărtându-se, fără să-i adreseze necunoscutului nici cea mai mică privire.

Tunând și fulgerând în tăcere împotriva ei însăși, ajunse la Mercedesul Catherinei și, după ce trecu rapid pe la birou ca să lase coletul, se îndreptă spre casa familiei Lester ca să readucă mașina așa cum stabilise Catherine. Privirea ei se opri asupra costumului de baie înfășurat într-un prosop așezat pe scaunul alăturat, și imediat incidentul de la aeroport fu uitat. Perspectiva celor două zile liniștite care o așteptau, ca și aceea de a profita de piscina familiei Lester – la sugestia Catherinei – era pe deplin suficientă pentru a-i pune balsam pe inimă.

Îndată ce dusese Mercedesul în garaj, Anna se grăbi, încântată, spre cabine ca să se schimbe, bucurându-se dinainte să aibă piscina numai pentru ea singură. Știa că domnul Lester lucra în oraș toată ziua și că fiul lor era la universitate.

În grabă, își agăță hainele pe un umeraș și îmbrăcă un bikini îndrăzneț pe care nu-l purta decât atunci când era sigură că este la adăpost de priviri indiscrete.

Apa era rece și rămase câteva clipe așezată pe marginea piscinei, balansându-și picioarele lungi în apă, frecându-și încet pântecele și umerii cu apă luată din bazin. Apoi, închizând ochii, se aruncă brusc și ieși din apă câteva secunde mai târziu, cu fața șiroind de picături scânteietoare ca niște pietre prețioase. Se lăsă să plutească leneș, mișcând alene brațele, savurând din plin plăcerea acestui moment.

După ce se șterse neglijent, se întinse lasciv pe prosop, ca să profite de razele calde și mângâietoare ale soarelui. Fără să deschidă ochii, întinse mâna să ia loțiunea solară... și întâlni forma complet neașteptată a unui picior!

Scoase un mic strigăt de spaimă și își ridică brusc capul, cu ochii măriți de neîncredere când recunoscu privirea albastră a bărbatului de la aeroport, care de data asta înlocuise costumul închis la culoare cu un costum de baie, arătându-și superba lui musculatură.

– Ce faceți aici? întrebă el cu o voce catifelată întinzându-i loțiunea.

Fără alte formalități, se așeză lângă ea zâmbind.

– Îmi pare rău că am fost atât de dezagreabil la aeroport. După o călătorie lungă, răbdarea mea lasă uneori de dorit. Dar am intenția să mă reabilitez...

Ignorând protestul pe care ea se pregătea să-l formuleze, turnă puțină loțiune în palmă și începu să-i maseze încet umerii. Anna era atât de uluită, încât nici măcar nu se gândi să se apere. Trebuia să fie un prieten al familiei Lester, se gândi ea, cu mintea ca amorțită.

Tresări totuși când realiză că el îi descheia partea de sus a costumului.

– Sst... o liniști el. Nu vă mișcați, altfel veți avea pete de grăsime pe încântătorul costum. Recunoașteți că ar fi păcat.

Vocea lui era caldă, blândă ca mângâierea mâinilor, și Anna simți fără voia ei un fior de plăcere care alerga de-a lungul spatelui ei. Dar când el se întinse lângă ea pentru a-i cuprinde

cu tandrețe umărul, reușì totuși să-și revină de-ajuns pentru a se ridica, jignită, având grijă să se acopere cu prosopul.

– Ce v-a găsit? exclamă ea. Vă rog să mă lăsați în pace.

– Cu siguranță nu, răspunse el cu insolența care părea să-l caracterizeze. Am prevenit-o pe Catherine că voi seduce fără să ezit următoarea tânără pe care mi-o va scoate în drum. Poate atunci va înțelege că este preferabil să mă lase să aleg eu însumi... Puteți să-i transmiteți mesajul.

Ridicându-se la rândul lui, râzând, o trase spre el și, ca pentru a-i confirma ce-i spusese, își trecu buzele peste gâtul ei. Anna tresări, fără să mai știe dacă era de plăcere sau de indignare.

– Haide, dulcea mea, murmură el împiedicând-o să scape din îmbrățișarea lui, recunoaște că ai căutat-o. Am apreciat mult micul număr pe care l-ai jucat adineaori. Ești foarte frumoasă, foarte dezirabilă, întinzându-te ca o pisică la soare.

– Ascultați, protestă ea cu o voce alterată de emoție, nu vă cunosc și eram convinsă că sunt singură!

– Mmm... ești aproape convingătoare. Dar nu abuza de răbdarea mea. La urma urmei, dumneata m-ai provocat, nu uita.

– Oh... Ești un...!

Cuvintele de mânie i se opriră în gât, în timp ce-l fixa cu ochii aprinși de furie.

– Să nu îndrăzniți să mă atingeți din nou! îl sfidă ea.

Capitolul 2

Bărbatul o măsura liniștit din cap până-n picioare.

Anna își strânse prosopul în jurul ei, dorindu-și să dispară din fața lui.

– Ai dreptate, este mult mai agreabil dacă rămâne ceva de descoperit. Înveți repede... Care este numele dumitale, frumoasă doamnă cu picioare de aur?

– Nu v-aș spune nici cât este ora, dacă m-ați întreba!

– Bravo! Te exprimi cu exact atâta indignare câtă trebuie. Furia dumitale pare aproape adevărată, aproape convingătoare... Acum, ai face bine să reflectezi la ce vei face în timp ce mă voi scălda... Încep să mă plictisesc.

Ea își înghiți furia în timp ce el plonja în piscină, despicând apa cu un craul puternic. Înota bine, observă în tăcere Anna. Dar imediat furioasă de acest gând, se întoarse și se îndreptă spre cabină.

Se simțea mâhnită la ideea ultimei replici a acestui bărbat odios.

Deschizând ușa, privi mirată: numai pantofii ei și articolele de lenjerie de corp erau puse pe scaun. Intră în cămăruța alăturată, dar era goală și ghici cine era autorul acestei farse urâte. Se îmbrăcă în grabă cu puținul pe care-l avea și se înfășură din nou în prosop.

Repezindu-se apoi spre spatele casei, constată că ușa era încuiată. Reveni rapid la marginea piscinei, unde bărbatul era întins liniștit pe o saltea.

– Înapoiază-mi lucrurile imediat!

– Haide, nu te enerva. Nimeni nu te-a învățat să spui „Vă rog"? o ironiză el.

– Dar este o nebunie! Acum, ori mergi să-mi cauți hainele, ori...

– Ori, ce? Mă întreb... se informă el cu o voce foarte interesată.

El se lăsă să alunece în apa transparentă și făcu câteva mișcări de bras, apoi se întoarse spre ea ca și cum voia să iasă. Dar se răsuci și se îndepărtă din nou.

Nebună de furie, porni din nou spre casă. O fereastră de la primul etaj era deschisă și se părea că este singura. Studiind smochinul înalt care se ridica în fața casei, și al cărui frunziș bogat umbrea fațada, luă deodată o decizie. Punându-și pantofii și prosopul într-un colț al ușii, începu să se cațere. Primele două ramuri erau foarte accesibile, dar se găsea într-un echilibru instabil când trebui s-o atingă pe a treia. Abilă ca o pisică, reuși să se ridice până la nivelul ferestrei, se balansă cu suplețe și reuși să-și pună picioarele pe margine. Își

luă avânt și sări înăuntru. Tremura ușor când se așeză pe patul mare. Gândurile i se învârteau în minte cu tot atâtea semne de întrebare fără răspuns.

Își găsi rochia pe un scaun și o îmbrăcă în grabă.

– Vrei o ceașcă de cafea sau preferi o cupă de șampanie? îl auzi ea pe bărbat întrebând-o de la parter.

Exasperată, privi în jurul ei și zări valizele cu etichete din țări îndepărtate lipite pe pielea roșcată. Își dădu seama că se afla în camera de oaspeți... în camera necunoscutului.

Trecându-și o mână prin părul ud, se gândi rapid. Cel puțin era îmbrăcată și se simțea astfel mai puțin vulnerabilă... Bărbatul o aștepta cu siguranță la baza scării. Deschise ușa camerei și se aplecă deasupra balustradei.

– Aș lua o ceașcă de ceai cu lămâie, cu sandvișuri cu castraveți, brânză și măsline negre.

– Dacă pot găsi cu ce să le pregătesc, va fi o plăcere să vă servesc, domnișoară, îi aruncă el cu o voce ușor ironică. Constat că ai descoperit că ușa de la intrare era deschisă.

Fața Annei exprima o uimire furioasă. Se gândise că era închisă, ca și cea din spate! Se îndreptă prompt spre fereastră, prinse cu precauție creanga smochingului și coborî cu abilitate pe pământ ferm. Acolo, își adună prosopul și pantofii și traversă în fugă peluza.

Când ajunse la portalul de la intrare, îl deschise grăbită și ieși în stradă. Zărind un taxi, îi făcu semn și aruncă o ultimă privire triumfătoare spre casă înainte de a se instala pe bancheta din spatele mașinii care se oprise în dreptul ei. Îi ceru șoferului s-o conducă la adresa ei personală.

Dar cine era oare acel bărbat atât de seducător și totuși detestabil care râsese astfel de ea? Continua să clocotească de furie privind zgârietura care brăzda partea de deasupra mâinii. În graba ei, nici nu-și dăduse seama că se rănise ușor cățărându-se în acel copac care o salvase.

Hotărâse să treacă pe acasă înainte de a se întoarce la birou, pentru a-și usca părul și a se liniști puțin.

Deodată, realiză că își lăsase costumul de baie în vila Catherinei Lester. Va fi o dovadă mută a fugii ei și putea să-și imagineze amuzamentul necunoscutului când i-l va da Catherinei și când va descoperi astfel cine era! Dar ideea că patroana ei era departe de acolo o reconfortă puțin.

Oftă, gândindu-se la treaba care o aștepta și la întârzierea ei. Va ajunge curând la apartamentul ei din Gnaio. Acolo se va schimba rapid înainte de a lua autobuzul ca să se întoarcă la birou.

***

Era ora trei și jumătate când ieși din imobilul ei, imaginându-și reflecțiile invidioase ale celorlalți funcționari în legătură cu poziția ei privilegiată, permițându-i aceste programe fanteziste.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, era așezată în spatele biroului ei, citind apelurile pe care le notase o altă secretară pentru ea. Se opri asupra unuia dintre nume și ridică încet capul spre tânăra cu fața îngrijorată.

– Findlay a telefonat la ora unsprezece și trebuie să-l sun, nu-i așa? Dar pentru Dumnezeu, de ce nu m-ai prevenit când am trecut să las coletul? Ai fi putut cel puțin să mă anunți acasă la doamna Lester!

– Îmi pare rău, Anna. Domnul Findlay este el însuși la doamna Lester și am presupus că deja l-ai contactat, ceea ce explică întârzierea voastră. A sosit mai devreme cu o zi decât era prevăzut. L-am anunțat că doamna Lester este plecată la Christchurch.

– Ei bine, încă nu sosise atunci când am mers la vila doamnei Lester. Așadar, nu există nici un motiv să-l sun.

Se întrebă dacă bărbatul pe care-l văzuse la Wellington era o legătură de afaceri sau un asociat al lui Mark Findlay. Gândindu-se deodată la sărutul său pe ceafa ei, o străbătu un val de emoții. „Sunt nebună, își spuse ea, nu trebuie să las un bărbat pe care nu-l voi revedea niciodată să se insinueze astfel în mintea mea"!

– Domnul Findlay a precizat dacă va veni cu un asociat? se informă ea atunci.

– Nu. A spus doar că astăzi se va odihni și va zbura mâine la Christchurch.

Anna schiță în minte mai multe posibilități despre prezența acelui misterios necunoscut din vila Catherinei, apoi privi pe gânduri telefonul, gândindu-se că, în timp ce se bronza liniștită pe marginea piscinei acesteia, fratele patroanei probabil se odihnea în una din camerele casei fără măcar să-și fi dat seama. Și această idee îi era foarte dezagreabilă. După decalajele orare pe care le suportase, trebuia cu siguranță să

fie epuizat. La urma urmei, acel bărbat trebuia să aibă în jur de cincizeci de ani și oboseala lui era de înțeles.

Formă numărul de la vila familiei Lester, sperând ca necunoscutul pe care-l întâlnise n-o să ridice el însuși telefonul. Spre marea ei ușurare, cel care răspunse fu fiul doamnei Lester.

– Trebuia să iau legătura cu domnul Findlay astăzi, explică ea. Nu l-am sunat mai devreme, presupunând că se odihnea.

– Probabil ați avut dreptate, Anna. Mama a plecat?

– Da, da... Veți fi bucătarul șef, seara asta, sau intenționați să vă duceți unchiul la restaurant?

– El însuși a hotărât să pregătească cina. Este foarte priceput, să știți... Când veți veni, vă voi arăta superbul material pe care l-am adus... magnetofon, cameră de luat vederi, proiector... este fantastic!

– Într-adevăr! Sunt mulțumită pentru dumneavoastră. Puteți să vă întrebați unchiul dacă dorește să-mi vorbească?

– Da, așteptați un moment.

Un minut mai târziu, el reluă receptorul.

– Ei bine... ezită el, m-a însărcinat să vă anunț că sunteți concediată.

– Oh, nu! gemu ea.

– Calmați-vă, Anna. I-am explicat că mama ține prea mult la dumneavoastră, că sunteți cea mai bună secretară pe care a cunoscut-o vreodată... El mi-a răspuns că acceptă să vă dea o ultimă șansă. Dar nu vă neliniștiți, cred că glumea.

– Nu știu dacă voi reuși să fiu apreciată de unchiul dumneavoastră... Vă mulțumesc totuși că ați intervenit.

– Contez pe dumneavoastră să veniți să mă ajutați într-una din zile să mă folosesc de materialul video, să știți... Cât despre unchiul meu, nu vă temeți, este departe de a fi atât de teribil cum vă imaginați.

– Sper...

Dar gluma domnului Findlay nu i se părea de cel mai bun gust.

După ce-l salută, închise telefonul, întrebându-se cu furie pentru ce motiv Mark Findlay o sunase, dacă n-avea nimic special să-i spună? În singurul scop de a o supraveghea, fără îndoială. Telefonase la ora unsprezece, la câteva minute după ce ea telefonase la Companie ca să întrebe dacă nu exista un colet de adus. Și când trecuse pe la birou, nu se gândise să vadă mesajele.

Trebuia foarte probabil că o clasase deja printre persoanele puțin competente și lipsite complet de seriozitate. La urma urmei, nu lipsise de la birou de la ora unsprezece până la ora patru după-amiază?

De altfel, nu știa cum va putea să-i explice absența ei prelungită doamnei Lester. Îi era greu să mărturisească escaladarea în smochin și fuga ei ridicolă! Pierduse fără îndoială o oră și jumătate în această mică aventură.

Anna aruncă o privire peste celelalte mesaje. Se pare că interlocutorii fuseseră numeroși... Unul din apeluri provenea de la unul dintre agenții comerciali și i se păru important. Formă numărul lui de telefon și discută îndelung cu el, apoi pregăti corespondența. Era exact ora șase când se pregătea să plece. În acel moment, telefonul sună.

– Anna! Slavă Domnului că am reușit să te prind, exclamă Catherine. Imaginează-ți că am necazuri. Într-adevăr, secretara

trimisă de agenție nu-mi convine deloc și aș vrea să vii aici o săptămână sau două, timp în care să găsim pe altcineva. Este foarte supărător pentru dumneata, draga mea, recunosc, dar dacă ai putea să-mi faci acest serviciu mi-ai lua o piatră de pe inimă!

– Dar credeam că agenția... începu Anna, foarte preocupată.

– Agenția nu este cu adevărat responsabilă. Numai că, se întâmplă că secretara pe care ne-a indicat-o este o veche rivală a domnișoarei Penelope. În aceste circumstanțe, prefer să aleg o altă persoană...

Anna își dădea seama foarte bine că patroana ei era realmente necăjită.

– Ia cursa de mâine dimineață și aranjează ca una din secretare să te înlocuiască un timp... Când mă gândesc că fratele meu a sosit cu o zi mai devreme și că este la Wellington!

– Da, sunt la curent...

– Bun, foarte bine. Într-adevăr, îmi salvezi viața! Îți voi trimite o mașină la aeroport. Vă va aștepta în fața serviciului vamal.

– Ne-am înțeles.

Deodată, Anna își încruntă sprâncenele. Doamna Lester nici măcar nu-i ceruse părerea și prin acest simplu „ne-am înțeles“, tocmai își dăduse acordul.

– Vei vedea, Anna, reluă Catherine, va fi o experiență foarte interesantă pentru dumneata. Fratele meu este foarte exigent, dar în timpul celor două săptămâni pe care le vei petrece cu el, vei învăța mai mult decât cu mine într-un an. La urma

urmei, cine știe... Curând, ai putea deveni unul din agenții noștri și eu voi fi gata să finanțez instalarea dumitale în proporție de cincizeci la sută.

Anna era uluită. Oferta era extraordinară și se bucura de această posibilitate care i se oferea.

– Este foarte generos din partea dumneavoastră, îi mulțumi ea.

– Știu să recunosc un element bun... Dar păstrează totul pentru dumneata. Vom mai vorbi despre asta... În plus, trebuie ca Mark să fie de acord. Încearcă deci să-i dai cea mai bună impresie despre dumneata.

Anna lăsă jos receptorul, pe gânduri. Visul de aur de a sta într-o zi pe scaunul de directoare a unei agenții se topi ca zăpada la soare. Niciodată nu va fi capabilă să fie stimată de Mark Findlay... Cel puțin să-l facă să-și schimbe părerea arătându-se foarte strălucitoare în timpul acestei scurte șederi...

Înainte de terminarea conversației telefonice cu Catherine, Anna îi făcuse cunoscută absența ei prelungită din timpul zilei. Dar, așa cum se aștepta, șefa ei nu se sinchisea și-i răspunsese că fiind încă la birou la ora șase seara, compensa din plin această scurtă escapadă. Din nefericire, Mark Findlay nu va afla nimic despre asta și judecata lui asupra ei părea ireversibilă. Depindea de ea să-i probeze contrariul a ceea ce credea.

Imediat ce se întoarse acasă, își rezervă prin telefon bilet de avion și se culcă fără să cineze. Ideea de a lucra cu Mark Findlay îi tăiase pofta de mâncare.

Marele avion argintiu al Companiei aeriene a Noii Zeelande aștepta pe pistă. Purta drept siglă semnul populației

indigene Maori, o frunză de palmier pe care o gravau pe canoele lor când plecau la război.

Anna se gândi că se simte aproape în aceeași stare de spirit ca a acelor războinici curajoși, dar nu era deloc pregătită să înfrunte bătălia pe care trebuia s-o dea foarte curând. Victimile acestor războaie erau de obicei devorate de adversarii lor sau păstrați prizonieri, ca sclavi. Această analogie nu era deloc reconfortantă.

O stewardesă zâmbitoare o întâmpină și o conduse până la locul ei. Anna privi neîncrezătoare bărbatul care ocupa locul de alături. Era adâncit în lectura unui dosar. Simțind privirea ei, ridică încet capul și ea putu să vadă la rândul ei mirarea care se citea pe fața lui.

– Oh! Bine jucat... Este pentru prima dată când o femeie reușește să afle dinainte numărul scaunului meu în avion. După fuga surpriză de ieri, mă întrebam când te voi revedea. Văzând dovezile de imaginație pe care mi le dai de la întâlnirea noastră, te voi recompensa cu plăcere acordându-ți toată atenția mea în timpul acestui zbor. Ești mulțumită?

– Există vreo problemă, domnișoară?

Întrebarea stewardesei o făcu să înțeleagă că bloca culoarul și se lăsă să cadă în scaunul ei, murmurând o scuză. Îl fulgeră pe necunoscut cu privirea.

– Ascultați-mă, vreau să vă spun două lucruri. Primul este că habar n-am cine sunteți și al doilea că aș fi evitat bucuroasă acest loc dacă aș fi știut că era lângă al dumneavoastră.

– Ești prea frumoasă ca să-ți pierzi timpul cu scuze! Dă-mi voie... spuse el apropiindu-se și fixându-i centura de siguranță înainte ca ea să-i prevadă gestul.

Contactul mâinilor lui pe talia ei făcu să bată mai repede inima Annei. Dar în acest moment, vuietul reactoarelor se făcu auzit și Anna se înfundă în fotoliul său, agățându-se de brațele fotoliului și încercând să-și repete în minte că nu era nici un pericol, dar în zadar. Închise ochii, moartă de teamă.

– Ei bine, în ce stare ești! Haide, destinde-te, gândește-te că dacă avionul se prăbușește, vom cădea împreună.

– Mulțumesc, murmură ea printre dinți. Această idee este într-adevăr liniștitoare.

Avionul rulă încet pe pista de zbor, apoi viteza crescu și realiză atunci că o mână o ținea pe a ei. Nu se putu împiedica să găsească acest gest ciudat de reconfortant. Își crispă pumnii, conștientă că își înnoda degetele cu ale bărbatului, dar se simțea total incapabilă să reacționeze. Ea aștepta cu o teamă crescândă momentul crucial când avionul își va lua în sfârșit zborul.

Deodată, își dădu seama că o altă mână se strecura în spatele cefei ei și buzele lui calde se așezau peste ale ei. Reacționă atunci și încercă să se îndepărteze, dar fără prea multă convingere, deoarece bărbatul păru s-o scape de teamă prin sărutul lui voluptuos. Ochii Annei se deschiseră în sfârșit pentru a întâlni privirea de un albastru intens a necunoscutului.

– Vezi, îngerul meu, am părăsit Wellington de câteva minute și ești încă în viață...

Ea se aplecă atunci ușor spre el pentru a privi prin hublou și zări imensitatea albastră a mării. Deja stewardesa distribuia ziarele.

– Să știi că mă uimești, începu el. Nu cunosc pe nimeni care să fie atât de îngrozită ca dumneata de călătoria cu avionul și totuși aici ai ales să mă întâlnești din nou.

Se întrerupse și păru să reflecteze câteva secunde.

– În acest caz, continuă el, te rog să mă ierți că n-am luat în considerare mai devreme insistența dumitale.

– Este un timp splendid, declară Anna pentru a încerca să facă o diversiune.

Privirea pe care i-o adresă bărbatul o făcu din nou nervoasă. El îi luă mâna și-i examină degetele cu atenție.

– Fără verighetă, dar cu multe zgârieturi...

– Nimic uluitor dacă ați fi fost obligat să vă cățărați în copaci pentru a scăpa de insistențele stânjenitoare ale unui necunoscut, răspunse ea pe un ton sarcastic. Mi s-au rupt două unghii din cauza dumitale...

– Și ți-ai pierdut un costum de baie... adăugă el, cu o licărire poznașă în ochi.

– Sper doar ca doamna Lester să nu mă întrebe despre asta.

– Este atât de tiranică?

– Nu, este adorabilă. Este o persoană fantastică.

– Ce făceați acasă la ea? se informă el amabil.

– Am însoțit-o pe doamna Lester la aeroport și am dus înapoi mașina la vila ei. Catherine îmi sugerase să profit de piscină și... credeam că sunt singură. Nu știam că fratele ei era acolo și că el invitase pe cineva...

– Aproape că ai reușit să mă convingi.

El îi studie fața un moment.

– Ai ochi foarte frumoși. Îmi amintesc de apa limpede a torentelor, Anna.

– De unde știți numele meu? îl întrebă ea, mirată.

Bărbatul îi rostise numele cu o inflexiune blândă, care-i dădea o consonanță complet neobișnuită.

– Grație biletului dumitale. Numele de familie și adresa sunt înscrise acolo.

El i-l întinse cu un zâmbet dezarmant.

– L-ai lăsat să cadă în momentul decolării.

Ea i-l luă din mâini, gândindu-se cu amărăciune că nimic nu-i scăpa.

– Ascultați, „domnule al cărui nume nu-l cunosc", n-aveam nici o dorință să vă revăd... De aceea, ați face bine să uitați datele mele și să vă adânciți în documentele dumneavoastră. Sunt sigură că erați în curs să studiați ceva foarte interesant înainte să sosesc.

– Frumusețe și sensibilitate... este o combinație care intrigă... declară el visător. Îți voi urma sfaturile și voi lucra.

Când Anna se simți ignorată total, se întrebă despre importanța dosarului pe care el îl studia și despre conținutul acestuia. El făcea mici adnotări pe margine și uneori se servea de un calculator electronic minuscul.

Deodată, un sentiment de exasperare o cuprinse pe Anna. Părea că devenise brusc complet neinteresantă în ochii bărbatului.

Încercă să privească prin hublou panorama minunată a munților înzăpeziți de dedesubtul lor. Dar el își răscoli hârtiile și ghici că voia astfel s-o împiedice să privească documentele pe care le studia. Ea strânse din dinți și întoarse ostentativ ochii în direcția opusă.

Avionul făcu curând un viraj și începu să coboare lent. Becul roșu se aprinse indicând călătorilor că trebuie să-și pună centura, dar bărbatul nu observă. Când stewardesa se apropia de ei pe culoar, el își prinse mecanic centura fără să ridice ochii din hârtii, deprins fără îndoială să ia adesea avionul. Anna își aminti atunci primul lucru pe care-l remarcase la el: semăna cu unul din acei oameni de afaceri internaționali care îmbogățesc companiile aeriene.

Coasta și orașul Christchurch se vedeau când el s-a hotărât să-și aranjeze dosarele în servieta diplomat.

– Cât timp rămâi la Christchurch, Anna?

– Nu știu... aproximativ una sau două săptămâni.

– Asta va depinde de logodnicul dumitale, așa-i? Spune-i că nu este foarte prudent să te lase singură atâta timp.

– Sunteți pe cale să faceți presupuneri pripite... răspunse Anna pe un ton glacial.

El îi luă mâna și-i atinse foarte ușor zgârieturile.

– Ascultați, nu puteți înțelege ce vreau să spun? Nu mă interesați nicidecum și găsesc că este deosebit de odios...

– Anna, Anna... Sunt sigur că nu crezi ceea ce spui.

Cel mai rău era că avea într-adevăr dreptate. Avea atâta farmec, atâta magnetism... Din fericire, era imunizată împotriva acestui gen de „particularitate“...

– Cunoști regiunea Christchurch?

– N-am fost decât o dată sau de două ori, acum vreo zece ani.

– În acest caz, voi fi bucuros să te conduc să vizitezi câteva locuri turistice... Dacă ne-am întâlni mâine?

– Nu voi fi disponibilă, voi locui într-o casă la țară și voi lucra acolo.

Regretă imediat că-i furnizase toate aceste explicații. El ridică din umeri privind-o.

– Sper că, cel puțin, vei avea câteva zile libere.

– Ascultați, voi lucra pentru un bărbat complet deosebit. Programul lui este foarte fantezist. În plus, este un bătrân celibatar arțăgos și un monstru de eficacitate și exigență. Și credeți-mă, sunt departe de a fi fericită că merg să lucrez pentru el!

– Atunci, de ce o faci?

– Pentru că nu puteam să refuz. Patroana mea și fratele ei lucrează pentru aceeași Companie. La Wellington, ea se ocupă de Noua Zeelandă și el de partea internațională.

– Interesant... Vorbește-mi mai mult despre asta...

– Într-adevăr, absolut fascinant! Să se ocupe de...

Se întrerupse prompt. Fusese pe pnctul să-i vorbească despre propriile ei planuri, dar se abținu, amintindu-și sfaturile Catherinei.

– Să se ocupe de tot felul de lucruri... încheie ea simplu.

Își luă poșeta și puse în ea biletul.

– L-ai întâlnit deja pe acest bădăran? întrebă el atunci.

– Nu, am vorbit doar la telefon și această experiență nu s-a dovedit foarte fericită pentru mine... replică ea cu o figură sugestivă.

– Poate n-a fost nici pentru el, insinuă el.

– Oh, ba da! Sunt sigură că i-a făcut plăcere să mă pună într-o situație imposibilă. M-a făcut să mă gândesc la o enormă caracatiță gata să mă înhațe cu tentaculele ei.

Își ridică mâna și-și depărtă comic degetele. El izbucni în râs privind-o și ochii lui albaștri străluceau ca razele de soare asupra apei.

– Știți că mica dumneavoastră farsă stupidă de ieri a fost cât pe ce să ducă la concedierea mea? Aveam intenția să mă întorc la birou la începutul după-amiezii. Dar a trebuit să trec pe acasă ca să fac duș și să mă schimb... În plus, am avut surpriza dezagreabilă de a afla că, „marele patron" îmi telefonase la ora unsprezece și aștepta să-l sun. Și ca să sfârșesc, a trebuit să rămân până la ora șase ca să termin treaba pe care o aveam de făcut.

Când avionul se opri, realiză că fusese atât de ocupată să-i vorbească, încât nici nu observase că aterizaseră.

– Lasă-mă să încerc să mă fac iertat, spuse el... Mâine seară? Te invit la cină la Camelot Room. Și nu te neliniști în privința patronului, voi aranja lucrurile cu el...

– Nu, mulțumesc. V-am spus deja că trebuie să locuiesc două săptămâni alături de acest bătrân ciudat și nu țin să-l contrariez mai mult. În plus, nu simt nici o fascinație pentru farmecul dumneavoastră irezistibil, încheie ea cu o notă de sarcasm.

– Te așteaptă cineva? se informă el, ignorând remarca ei.

– Da, cred...

– Ei bine, ne vom mai întâlni, Anna.

– Nu, dacă pot să evit asta, în orice caz!

El îi zâmbi, un surâs lent, senzual, mângâietor, căruia îi ghici provocarea.

– Nu cred că vei fi capabilă să mă eviți. Pariem?

Anna clătină din cap, incapabilă să răspundă. În ciuda protestelor ei vehemente, spera că el avea dreptate.

Capitolul 3

Briza ridică părul Annei când coborî din avion și se îndreptă spre aerogară. Urmând mulțimea amestecată de călători, privi în jurul ei și găsi drumul spre zona bagajelor. După ce își recuperă valizele, le transportă spre ieșire.

Nu era nici urmă a misteriosului ei însoțitor de călătorie și se blestemă că nu-i ceruse numele. Invitația sa la cină o tentase și regretă că nu acceptase de vreme ce-i propusese să-i telefoneze el însuși patronului ei ca s-o scuze. Se încruntă, felicitându-se că dăduse dovadă de discreție nemenționând numele lui Mark Findlay. Aceasta a fost atunci când își aminti că cei doi bărbați se aflau în aceeași casă în același timp, și își mușcă buzele amintindu-și în ce termeni îl descrisese pe Mark Findlay. Nu era deloc uimitor că bărbatul râsese și spera doar că nu va face o apropiere cu acest incident.

– Domnișoara Anna Heathley?

Se întoarse spre bărbatul cu barbă cenușie care venise s-o aștepte, și-i întinse mâna, hotărând imediat că nu putea fi Mark Findlay. Părea mult prea jovial.

– Catherine mi-a cerut să mă ocup de dumneavoastră. Dacă aveți cea mai mică problemă, nu ezitați să veniți să mă vedeți. Mă numesc John Carter. Soția mea, Sally, și cu mine lucrăm la proprietate.

– Mulțumesc mult, răspunse Anna cu un zâmbet, apreciind amabilitatea acestui bărbat. Doamna Lester s-a întors?

– Nu încă, voia mai întâi să-l vadă pe Mark. A sosit cu aceeași cursă cu dumneavoastră. Sper că nu v-am făcut să așteptați?

– Deloc, îl liniști ea. Bagajele au sosit cu o mică întârziere. Presupun că-l cunoașteți pe domnul Findlay de mult timp? îl întrebă ea luând loc pe scaunul din dreapta al mașinii.

– De peste treizeci de ani. Am început să lucrez la „Orakau“ când eram tânăr. Fusesem angajat ca muncitor pentru amenajarea terenului de golf și am rămas.

– Un teren de golf! Ce minunat! exclamă Anna cu plăcere. N-am jucat niciodată.

– Veți învăța repede. Este destul de mare și are nouă găuri. Cea mai mică distanță este de o sută zece metri, și cea mai mare de patru sute patruzeci.

– Mi s-a spus că un parc imens înconjoară casa.

– Imens, acesta este cuvântul. Dar veți vedea, terenul de golf merită să fie admirat. Unii locuitori din regiune vin aici din când în când, aproape ca și cum ar fi proprietari. Dar în calitate de membru al personalului, veți putea dispune după bunul plac. Există de asemenea o piscină, alături de birou, un alt avantaj de a lucra la țară. Dacă doriți să vă duceți în oraș, cereți-i lui Mark, soției mele sau mie însumi să vă conducem

acolo. Poate că o mașină va fi pusă la dispoziția dumneavoastră. Am uitat să-i spun Catherinei.

– Nu vă neliniștiți, pot să iau autobuzul sau un taxi.

Bărbatul izbucni în râs ca și cum spusese o prostie și se lăsă cucerită de veselia lui după o singură privire pe fereastră. Părăsiseră orașul și câmpiile din Canterbury îi înconjurau acum, teribil de plate și de pustii. Mașina rula spre colinele joase, traversând ocazional câte un mic cătun unde magazinele erau rare. Pâlcuri de copaci întrerupeau monotonia peisajului.

– Încă cinci minute și ajungem, o anunță John Carter.

Deodată, o cuprinse neliniștea. Își imagina casa unde va lucra de acum înainte mai mult ca un palat decât un birou.

– Puteți să-mi vorbiți despre domnul Findlay? îi ceru ea ezitând.

– Mark? Este un bărbat fermecător! Este foarte apreciat de personalul lui, dar amintiți-vă că detestă bârfele și curiozitatea. O dată ce se va asigura de competența dumneavoastră, vă va lăsa să lucrați în liniște. Va fi destul de greu să-i luați locul domnișoarei Penelope. Ea este obișnuită cu modul lui de lucru, chiar dacă-i greu să suporte schimbările sale de dispoziție când revenea dintr-o călătorie în străinătate. Noi încercăm cu toții să nu-i acordăm atenție până când își revine după oboseala decalajului orar. Necazul este că vrea să supervizeze totul îndată ce se întoarce.

El îi adresă un zâmbet complice.

– Credeți în experiența mea și încercați să-l convingeți să se culce devreme în primele două nopți. După aceea, va fi cel

mai amabil dintre bărbați. Aveți noroc, deoarece și-a petrecut deja douăzeci și patru de ore la Wellington și trebuie să-și fi recuperat lipsa de somn.

Întrerupându-se, se angajă pe un mic drum îngust.

– Știu că domnișoarei Penelope îi plăcea să adune pentru el telexurile, precum și mesajele urgente. Dar în afară de asta, nu pot să vă fiu de mare ajutor. Vă cunoașteți bine meseria?

– Cred că da... Oh! Dar această casă este magnifică!

Insulițele de arbori și peluzele îngrijit întreținute erau cadrul visat pentru această locuință minunată. În față, zări terenul de golf și două femei împingând în fața lor micul cărucior plin cu bastoane de golf.

– Iată-vă la dumneavoastră acasă, exclamă John Carter arborând un zâmbet mândru. Ați văzut terenul de golf?

– Minunat!

Când limuzina trecu de grilaj, Anna se bucură gândindu-se că ajungea înaintea domnului Findlay. Cel puțin, va avea timp să-și deschidă valizele.

– Bine ați venit la Orakau. Iat-o pe soția mea, Sally, care a venit să vă întâmpine.

O femeie mică, zâmbitoare, se apropie de mașină și Anna se destinse puțin în fața amabilității pe care i-o arăta John Carter și soția sa. Câteva momente mai târziu, Sally o făcu să viziteze casa.

– Biroul este aici, spuse ea indicând o ușă masivă de stejar. Apartamentele lui Mark sunt alături. De cealaltă parte se găsește intrarea în apartamentul domnișoarei Penelope. Am ajuns. Catherine v-a cedat apartamentul ei. Este foarte frumos și sunt sigură că o să vă placă.

Anna o urmă în interior și se opri, impresionată. Camera fusese concepută pentru Catherine Lester. Elegantă și feminină, era decorată în tonuri de albastru închis ca safirul. Soarele intrând în valuri prin ușile-fereastră încălzea camera.

– Acum, mă duc să pun ceainicul pe foc și să vă prepar prânzul în timp ce dumneavoastră vă instalați. Salonul este pe aici, ca și budoarul și baia.

Uluită, Anna scutură din cap în tăcere. Rămasă singură, traversă camera și, trecând pe sub o boltă, intră într-o sală de baie echipată cu un duș, o cadă și o masă de toaletă. Prosoape groase și catifelate, albastru de safir și ele, așteptau pe un suport argintiu. După o a doua arcadă, se găsea o cameră însorită în tonuri de albastru deschis, dar din care doi pereți erau acoperiți cu tapet de mătase purpurie și roz. Pernele corai înveseleau canapeaua și o acuarelă imensă era expusă, reprezentând un cireș înflorit.

Anna agăță câteva haine pe umerașe în șifonier. Mai târziu, va avea tot timpul să prelungească această vizită, dar în primul rând se impunea cea a biroului înaintea sosirii patronului ei. Zâmbi imaginii ei îngrijorate din oglindă și ieși din nou pe culoar.

Un zgomot de veselă îi aminti deodată că-i era foame și se întrebă dacă va îndrăzni să-și acorde mai întâi timp să se hrănească.

Privind farfuria puțin mai târziu, realiză că Sally Carter era o bucătăreasă excelentă. Salata era proaspătă și gustoasă, însoțită de felii de portocale și de grepfrut.

– Destindeți-vă. S-ar spune că lupul cel mare și rău trebuie să sară asupra dumitale dintr-o clipă în alta. Nu-l aștepta pe Mark decât mai târziu. A rămas la Christchurch, cu sora sa. Avionul Catherinei decolează la ora paisprezece și de la biroul lui din oraș ni se telefonează întotdeauna când îl părăsește. Acest aranjament îmi lasă timp să-i pregătesc un pahar pentru sosirea lui.

Liniștită, Anna își termină prânzul excelent și bău două cești de ceai înainte de a reveni în apartamentul ei. Valizele desfăcute, le aranjă în fundul unui dulap și se îndreptă spre birou.

Ușa de stejar cedă la împingerea ei și pătrunse într-o cameră mobilată cu un birou enorm și a cărei podea era acoperită cu o mochetă groasă. O mașină de scris electronică era așezată pe birou. În fund, o ușă se deschidea spre o a doua încăpere. Într-un colț, un calculator afișa informații codate. Timp de câteva minute, îl observă și-și dădu seama că era replica exactă a celui la care lucrase la Wellington. Automat, ochii ei decodară și traduseră semnalele. Luând loc pe un scaun, bătu câteva instrucțiuni pentru a lua cunoștință de rapoartele zilei. Câteva secunde mai târziu, obținea informațiile dorite. Remarcă imediat că una din seriile de produse era în creștere. Ceru confirmarea calculatorului și, scoțând la imprimantă datele pe care le culesese, le depuse pe biroul mare.

N-o făcu fără ezitare, întrebându-se dacă domnul Findlay va aprecia această atenție. Catherine îi era întotdeauna

recunoscătoare s-o ușureze de o parte din treaba ei, dar lucrurile stăteau oare la fel cu fratele ei? Cu siguranță, nu va întârzia să afle.

Începu apoi să se familiarizeze cu sistemul de clasare și descoperi imediat că el se diviza în două părți: una privind firmele naționale, cealaltă pe cele internaționale. După un scurt examen, realiză că dosarele naționale nu-i erau necunoscute. Ajunsese să cunoască majoritatea clienților lucrând pentru Catherine. Dintr-o singură privire, știu că dosarele internaționale îi vor pune mai multe probleme. Nu-și dădu seama decât după un timp că acele coduri de culori corespunzătoare rețelelor erau în concordanță cu programele calculatorului. Pentru a-și confirma presupunerile, deschise unul din acele programe și, în câteva secunde, ultimile tranzacții efectuate cu biroul din Londra apărură pe ecran. Fascinată, începu să bată întrebări, aflând încetul cu încetul felul în care lucra Mark Findlay.

– Anna? o interpelă Sally din prag, cu ochii strălucind de maliționitate. De ce nu te odihnești puțin? Secretariatul lui Mark m-a sunat să-mi spună că pleacă la aeroport însoțit de Catherine, astfel că ai puțin timp în fața dumitale.

Anna puse capăt programului și zâmbi.

– Este adevărat că sunt puțin amețită. Am atâtea de învățat...

– De ce nu te duci să te scalzi? Pentru Mark, este cel mai bun tonic.

– Excelentă idee.

În câteva minute, își puse costumul de baie dintr-o bucată pe care-l adusese în bagajele ei. Își va acorda un sfert de oră

de relaxare, hotărî ea, amintindu-și lungimea drumului de la aeroport. În felul acesta, îi va rămâne suficient timp să se îmbrace înainte de sosirea patronului ei.

Străbătu câteva lungimi în piscină, apreciind contactul apei plăcute și calmante pe pielea ei. După tensiunea călătoriei și neliniștea pe care i-o provoca noua ei slujbă, simți o imensă ușurare. La urma urmei, să lucreze pentru fratele Catherinei nu va fi atât de îngrozitor. În plus, își aminti ea, nu era aici decât pentru o săptămână sau două. Catherine Lester îi promisese s-o înlocuiască.

După câteva mișcări de bras energice, reveni pe marginea piscinei și observă o saltea pneumatică balansându-se pe apă. Ridicându-se pe suprafața plăcută și caldă, se lăsă să plutească pe apă, cu ochii pe jumătate închiși, savurând mângâierile vălurelelor pe pielea sa. La urma urmei, câteva minute suplimentare n-o s-o facă să întârzie...

O împroșcare cu apă o trezi brutal din visare și se ridică prompt, pierzându-și echilibrul. Revenind la suprafață, îl privi surprinsă pe noul venit.

– Ce faceți aici? întrebă ea cu indignare.

El îi adresă un zâmbet ironic.

– Locuiesc aici. Spune-mi Mark. Mark Findlay.

Un frison de groază o străbătu.

– Dar este imposibil! exclamă ea. Sunteți prea tânăr.

– Vârsta este relativă. De exemplu, copacii pe care-i vedeți acolo au fost plantați în ziua primei mele aniversări, acum treizeci și patru de ani. Sper că vor continua să trăiască multe sute de ani. Aceștia nu sunt decât bebeluși în lumea vegetală.

Licărirea malițioasă din ochii lui arăta cât de mult se amuza de încurcătura ei.

– Doamna Lester vorbea întotdeauna despre dumneavoastră ca de „marele" ei frate.

– În înălțime, am depășit-o pe Catherine la paisprezece ani. Este doar o glumă de familie. Diferența noastră de vârstă este destul de însemnată. Dumneata trebuie să ai aproximativ douăzeci și cinci de ani, dacă nu mă înșel?

– Da.

Era inutil să-i ascundă asta, ar fi verificat curând în dosarul ei.

– Acum, îmi amintesc că te-am auzit vorbind despre mine ca despre un „bătrân bizar, un monstru de eficacitate și de exigență, o caracatiță lipicioasă"...

– N-am spus „lipicioasă", se apără slab Anna.

– Fără îndoială că nu, dar în orice caz, este impresia care mi-a rămas. Îmi va plăcea compania dumitale, domnișoară Heathley.

– Al doilea dumneavoastră prenume nu este „Shylock", din întâmplare? ripostă Anna cu promptitudine.

– Eroul lui Shakespeare? Nu, nu cred că această poreclă este necesară, nici de dorit. Eram pe cale să-mi imaginez numeroase lucruri agreabile pe care le vom face împreună. Primul fiind prezența dumitale în biroul meu, peste un sfert de oră.

Brusc, vocea lui vibră de autoritate și, fără un cuvânt, Anna se ridică pe marginea piscinei și se îndreptă spre casă.

Exact peste cincisprezece minute, era în birou, așezată în fața mesei de lucru, cu inima bătându-i repede de emoție. Întâlnirea lor neașteptată în piscina familiei Lester și comentariile care urmaseră începeau să se lămurească.

Celibatarul fermecător, era obiectul râvnit de numeroase femei. Își strânse buzele: ea, Anna Heathley, nu se va alătura cu siguranță rândurilor lor. Suferise destul în ghearele unui așa-zis „bărbat bine“ și o dată era de-ajuns! Privirea i se întunecă la această amintire și scoase repede creioanele și verifică conținutul sertarelor.

Câteva minute mai târziu, Mark Findlay intră în încăpere, cu părul ondulat încă umed. Își cercetă cu privirea domeniul cu evidentă satisfacție până ajunse la secretara sa. În mod vizibil, era în ochii lui o biată înlocuitoare a domnișoarei Penelope.

– Bine. Pentru început, vreau să văd ultimele rapoarte ale Bursei.

– Sunt pe biroul dumneavoastră, domnule Findlay.

– Ți-am cerut să-mi spui Mark! Detest să mă repet, este clar?

– Da.

Dar deja ieșise și ea nu făcu nici o mișcare, cu urechea la pândă.

– Anna?

Luându-și blocnotesul, se duse în biroul lui. Când fusese acolo, cu o oră mai devreme, i se păruse spațios și aerat. Acum, prezența lui Mark părea că ocupă tot locul.

– Explică-mi analiza dumitale asupra situației, îi ceru el arătând cu degetul hârtiile pe care le adnotase.

Nervoasă, Anna își umezi buzele.

– Cred că această schimbare poate avea repercusiuni supărătoare pentru noi. Estimările noastre erau bazate pe prețurile din iunie, cu o marjă globală de zece la sută. Prețurile au crescut acum cu doisprezece la sută. Încă n-am

depășit cota de alertă, dar dacă se produce o nouă creștere, trebuie să ne pregătim să negociem, sau să găsim alte soluții. Am cerut calculatorului să estimeze opțiunile, dar asta rămâne totuși, în aparență în orice caz, cea mai bună piață.

– Perfect. Vom examina dosarele mai târziu. Să vedem corespondența. Importurile, pentru început.

Tonul lui era energic și profesional și Anna luă rapid notițe. El nu reținu decât două scrisori pe care le puse deoparte, ca să le recitească mai atent.

– Bine, acum, sortează-mi dosarele corespunzând acestor două scrisori, precum și listele de plată. În timp ce le examinez, începe să redactezi răspunsurile și adu-mi-le pe primele zece îndată ce vor fi gata.

Cu aceste cuvinte, aruncă o privire la ceas și Anna simți că insinua prin acest gest că nu trebuia să piardă o secundă. În sinea ei, atitudinea lui o revoltă, dar afișând un calm princiar, plecă să caute dosarele pe care reveni să le depună pe biroul său.

Îi trebui mai mult timp decât prevăzuse ca să pregătească ciorne de răspuns la scrisorile pe care Mark i le încredințase. Trebui să verifice fiecare adresă, ca și fiecare cod informatic. O oră mai târziu, simțea că este cu nervii la pământ. În afară de o scurtă privire când i le înmână, o ignoră cu desăvârșire. În ochii săi, prezenta tot atâta interes ca tapetul de pe pereți, se gândi ea cu amărăciune. Nu se va manifesta decât atunci când va avea nevoie de ceva. În definitiv, aceste raporturi strict profesionale erau preferabile. Atunci, de ce comportamentul lui Mark Findlay o irita atât de mult?

***

Ceașca de ceai pe care Sally i-o adusese în cursul după-amiezii se răci încet, neatinsă. Anna lucra fără să se lase distrasă, cu toată atenția concentrată asupra teancului de scrisori din fața ei, care scădea treptat.

Mark intră în încăpere și veni să se aplece peste umărul ei. După o rapidă privire la ceas, evaluă mintal timpul care-i trebuise pentru a se achita de această sarcină.

– Este perfect, deocamdată. Ia o pauză de o oră, apoi revino.

Ea îl privi în tăcere, apoi se ridică și părăsi biroul. Undeva, o pendulă înșiră șapte bătăi. Fusese atât de absorbită de lucrul ei, încât nu observase cum trecuse timpul. Nu era așadar deloc uimitor că era chinuită de foame, de oboseală și agasată de Mark Findlay!

Ajunse la bucătărie, unde fu întâmpinată de privirea, îngrijorată a lui Sally Carter.

– Biata de tine! Cum s-a desfășurat acest prim contact? Stai jos, să cinezi.

Câteva minute mai târziu, era instalată în fața unei cine îmbietoare. Sally Carter pregătise una pe un platou, pentru Mark, cu care ieși să i-l ducă.

– John și cu mine am cinat deja, declară Sally la întoarcere. Speram ca Mark să reacționeze altfel, de data aceasta. Dar este ceva care-l depășește. Imediat ce se întoarce, vrea să fie la curent cu totul. Probabil că va rămâne în picioare o bună parte din noapte. Domnișoara Penelope l-ar sfătui să meargă la culcare.

Anna ridică ochii spre Sally și reuși să zâmbească slab.

– Îmi pare rău, dar nu mă văd luându-mi această libertate.

Când reveni în birou, Mark o aștepta.

– Am redactat câteva memorii pe care să le dactilografiezi, și am schițat note pentru ultimele două scrisori. Mă voi odihni puțin și voi reveni la ora douăzeci și trei. Când vei termina, lasă scrisorile pe biroul meu, ca să le semnez. Cu viteza cu care le-ai dactilografiat pe primele, nu va trebui să dureze prea mult. Bună seara.

Omul ăsta este nebun! mormăi ea după ce se închisese ușa. „Nu sunt o mașină"!

Privi teancul de scrisori, apreciind că ar putea, cu puțin noroc, să termine înainte de întoarcerea lui la ora unsprezece. În mod vădit, el își lua revanșa, plătindu-i cu aceeași monedă pentru că-l calificase drept „monstru de eficacitate".

Când se făcu ora zece, simțindu-și pleoapele grele, oftă adânc. Era inutil să continue. Dacă Mark Findlay avea să-i facă reproșuri, n-avea decât să vină s-o scoată din pat. Cele câteva scrisori care rămăseseră de dactilografiat vor trebui să aștepte până mâine.

***

Era ora nouă când razele soarelui, inundând camera, o treziră. Deschizând ochii mari, uimiți, privi în jurul ei. Amintindu-și deodată unde era, se ridică în capul oaselor și aruncă o privire la ceas. În câteva minute, era îmbrăcată și alerga până la biroul lui Mark Findlay. Cu inima bătând, se pregăti să suporte discursul cu care nu va întârzia cu siguranță

s-o mustre. Spre marea ei ușurare, biroul era gol. Luând loc în fața mașinii de scris, o branșă și citi mesajul laconic pe care i-l lăsase pe o foaie.

„Mă voi întoarce la ora unsprezece".

Cu o exactitate deconcertantă, Mark Findlay intră în cameră la ora unsprezece fix.

– Ai dormit bine? întrebă el tăios.

– Da, mulțumesc. Îmi pare rău de această întârziere. Nu se va mai întâmpla.

Mark nu adăugă nimic, dar privirea lui era elocventă.

– Am terminat memoriile. Era inutil să le dactilografiez ieri seară. La ora zece, eram atât de obosită încât aș fi fost obligată să le reiau în această dimineață, explică ea.

– De ce ai rămas așa târziu? Nu era necesar. Nu apreciez deloc martirii, o ironiză el. De furie, Anna rupse în două creionul pe care-l ținea în mână. Nu-i ceruse în mod expres să depună lucrările terminate pe biroul său?

– Acum că ești aici, voi putea să le semnez și vom examina corespondența de astăzi.

Ascultătoare, Anna îi întinse parafa și deschise repede corespondența. Douăzeci de minute mai târziu, el o lăsă singură. Punând o foaie de hârtie în mașină, nu se putu împiedica să admire competența și cunoștințele atât comerciale cât și juridice ale patronului ei.

La ora prânzului, Sally îi servi o salată pe terasă și termina de strâns resturile mesei pe un platou când Mark veni să se așeze lângă ea.

– În această după-amiază, trimite scrisorile semnate. Când vei termina, îți dau liber. Dar mai înainte, rezervă o masă pentru

două persoane la „Camelot“ și să fii gata la șapte și jumătate.

Îi privi taiorul sobru din pânză de in albastru închis.

– Îmbracă ceva mai... feminin, asortat la aceste bucle rebele.

Anna scrâșni din dinți și, instinctiv, își duse mâna la șuvița în chesiune.

– Da? o întrebă el, văzând că nu pleca.

– Îmi pare rău, dar nu amestec niciodată serviciul cu prietenia.

– Ei bine, în acest caz, acceptă invitația mea ca pe o cină de afaceri. În ceea ce mă privește, va fi o seară amicală.

Fierbând de furie, Anna se răsuci pe călcâie și se întoarse în biroul ei. Lucrul odată terminat, ezită, cu mâna sprijinită pe cartea de telefon. Departe de atmosfera apăsătoare a biroului, va redeveni oare seducătorul care se arătase la piscină și în avion? Un frison ușor o străbătu și sări în picioare, enervată pe ea însăși. Nu se va duce. Era prea periculos când ochii lui se fixau pe buzele ei, când îi ținea mâna și când vocea lui caldă și răgușită îi murmura la ureche că avea o gură care ispitea și un sfânt.

Anna trânti cu putere cartea de telefon pe masă. Ba da, se va duce, dar prin atitudinea ei îi va demonstra că nu se glumește cu ea!

Revenită în camera ei, după o baie în piscină, trecu în revistă conținutul șifonierului. Își adusese o rochie care se potrivea perfect ocaziei. Cu o croială sobră, din mătase gri, cu motive de trandafiri, arăta cuminte și contrazicea fluiditatea corsajului și a jupei care plutea în jurul picioarelor ei la fiecare pas. Într-un cuvânt, această rochie îi punea subtil în valoare formele armonioase, strălucirea părului și a tenului.

Seara, în sfârșit pregătită, își studie imaginea în oglindă, aranjându-și micul pandativ discret pe care-l purta la gât, și brățara asortată de pe mâna gingașă. O picătură de parfum și părăsi camera.

– Sexy, dar elegantă. Perfect, comentă Mark când o văzu.

– Nu judecați după aparențe, ripostă ea tăios.

Fulgerându-l cu privirea, îl urmă până la limuzină. Drumul se desfășură în tăcere și dispoziția evident excelentă a lui Mark spori hotărârea ei de a-l ține la o distanță respectuoasă.

– Este unul din restaurantele mele preferate, o informă el intrând în barul hotelului. Ce iei?

Stânjenită, Anna privi în jurul ei. Boxa cu perne de catifea roșie nu era numai confortabilă, ci periculos de intimă.

– Un sherry sec, vă rog.

Câteva secunde mai târziu, el își ridică paharul, cufundându-și privirea hipnotică într-a ei.

– Pentru aparențe... declară el.

Zâmbetul lui era devastator, se gândi Anna, simțindu-și inima bătând mai tare. Când îi zâmbea, ochii lui albaștri străluceau de maliției și părul negru care-i cădea creț pe frunte păreau să participe la veselia lui. Căldura privirii lui o învălui cu totul și neîncrederea ei i se păru deodată nejustificată...

Capitolul 4

Anna fu conștientă că atenția lui Mark era brusc distrasă de sosirea unui cuplu. Tânăra femeie era foarte frumoasă, de o frumusețe delicată. Părul negru era strâns într-un coc distins și Anna remarcă desenul perfect al gurii îmbufnate în timp ce se întorcea spre însoțitorul ei.

Anna îngheță imediat recunoscându-l pe Maurice Caswell, care fusese bărbatul vieții ei atâta timp încât i se păru într-adevăr straniu să-l vadă astăzi, în acest loc, cu această femeie... El n-o zări.

Era la fel de frumos și patru ani care trecuseră de la ultima lor întâlnire nu păreau a fi lăsat vreo urmă pe fața lui. Prin cea mai pură întâmplare, era din nou în fața bărbatului care fusese cât pe ce să-i distrugă viața. Își umezi buzele brusc uscate.

– Repetă această mișcare grațioasă a buzelor și te sărut, declară Mark.

Mirată, îl privi și cuvintele lui o readuseră brusc la realitate. Îl fixă o clipă înainte să-și dea seama că-i zâmbea de plăcere.

Ani de zile se temuse să se regăsească în prezența lui Maurice Caswell, sigură că nu va putea să-și rețină lacrimile... Totuși, în acest moment, nu simțea nici o emoție, cu excepția surprinderii. Aproape că-i venea să râdă de această constatare. Era liberă, în sfârșit!

– Cred că ar trebui să te duc la cină, acum! În mod vizibil, ești în dispoziția să escaladezi Mont Blanc... Un biet păhărel de sherry și plutești în nori...

Anna păstră secretul pentru ea și-i zâmbi lui Mark.

– Dacă vrei... răspunse ea încet.

Știa că îi găsea purtarea puțin stranie și se forță să afișeze o expresie puțin mai sobră, dar zâmbetul nu înceta să-i urce pe buze, ca mici bule într-o sticlă de șampanie. Nici măcar Mark nu va reuși să-i strice această seară...

Când fură instalați în sala imensă, privi decorul cu interes, remarcând grinzile grele care se aliniau pe plafonul înalt sau coborau încrucișându-se până la mocheta groasă purpurie care acoperea podeaua. Pe ramurile rigide în imobilitatea lor, flăcările lumânărilor aruncau reflexe ciudate.

– Decorația este într-adevăr reușită, declară ea. Este foarte frumoasă.

– Și dumneata ești foarte frumoasă. O credeam deja când te-am întâlnit, dar seara asta frumusețea dumitale are ceva ireal, ca și cum cineva a aprins un foc în dumneata.

Privirile li se încrucișară și Anna își simți inima bătând cu putere în fața expresiei admirative pe care o citi în ochii lui. Era uimită de percepția pe care o avea din toată ființa sa.

– Mulțumesc, murmură ea.

Chelnerul se apropie de masa lor și aleseră meniul din felurile suculente propuse de el. Așteptând să fie serviți, Mark îi propuse să danseze.

Muzica era deosebit de sentimentală și cântărețul avea accente care se pretau de minune la această melodie languroasă.

Anna se abandonă în brațele lui Mark, care o strângea în brațe, și ea savură acest moment plăcut cuibărindu-se mai strâns lângă el.

– Și mi-ai spus să nu mă încred în aparențe... se miră el între două dansuri.

Ea îi aruncă o privire enigmatică.

– Ei bine! Ce surpriză! Cum aș fi putut să-mi imaginez că te voi întâlni aici! exclamă un bărbat cu voce gravă în spatele lor.

Ridicară capul în același timp.

– Anna! Ești absolut magnifică! Mark, te-ai întors din călătorie? Ai cucerit „Lumea Nouă"?

Maurice Caswell se întoarse spre grațioasa creatură care-l însoțea.

– Draga mea, știu că-l cunoști foarte bine pe Mark, dar nu cred că ai întâlnit-o vreodată pe Anna... Soția mea, Clare... Anna Heathley...

– Ce mai faceți? întrebă Clare cu un zâmbet delicios.

Formula rituală nu se preta unui echivoc, se gândi Anna.

– Vreți să vă alăturați nouă? propuse Mark galant.

– Am fi încântați, nu-i așa, draga mea? răspunse Maurice, vizibil încântat de această propunere.

În ceea ce o privea, Anna se simțea dezamăgită de această invitație. Nu dorea în mod deosebit să-și petreacă seara în compania lui Maurice.

Maurice se va mândri fără îndoială cu soția sa atât de frumoasă și cu copiii săi minunați!... se gândi ea cu sarcasm. Și bineînțeles, asta însemna mai ales că momentele ei de singurătate cu Mark erau compromise.

Dar la urma urmei, de ce să se plângă de asta? Masa fu rapid reorganizată și Mark comandă șampanie.

– Să ținem un toast pentru iubirile noastre! aruncă el cu veselie.

Anna îl privi cu severitate, întrebându-se cum de ghicise fosta ei legătură cu Maurice. Dar observă ochii lui ațintiți spre Clare și inima ei se opri brusc să bată. Ea era cea la care se gândea în acest moment.

După ce savuraseră minunatul somon afumat, urmat de o supă cremă și pâine prăjită, Maurice își invită soția la dans și Anna văzu cum atenția lui Mark se îndrepta spre cuplu. Se simți inexplicabil de deprimată.

– Vorbește-mi despre dumneata, îi ceru el distrat.

– L-am cunoscut acum câțiva ani și n-am nimic de spus despre asta.

– Bineînțeles... o ironiză el. Totuși, când l-ai zărit în hol, fața dumitale s-a luminat. Când l-ai întâlnit ultima dată?

– Exact acum patru ani și trei luni.

Dar regretă imediat că fusese atât de precisă.

– Așadar, exact înainte de căsătoria lui... deduse el pe gânduri. Din fericire, v-ați despărțit, deoarece Maurice este un

adevărat parazit... Nu credeam că se va căsători cu Clare. Dar fără îndoială a făcut-o pentru banii ei, fiindcă el n-avea un ban pe vremea aceea.

Anna își imagina că ea cunoaște adevăratul motiv al căsătoriei lor și suferise mult din acest motiv.

– N-ar trebui să-l judeci cu atâta asprime, sunt sigură că o iubește.

– În fine, nu fi oarbă, Anna! Sunt sigur că este incapabil să iubească pe altcineva decât pe el însuși...

– Ești foarte dur, Mark, și dacă într-adevăr crezi asta, de ce l-ai invitat la masa noastră?

– Deoarece Clare este o veche prietenă de familie. Sper că n-am greșit, adăugă el pe un ton plin de subînțelesuri.

– Nu te neliniști, nu voi încerca să-l seduc! declară ea cu amărăciune.

– Voi veghea la asta, într-adevăr... i-o întoarse el calm.

Ea îl fulgeră cu privirea și fu aproape ușurată când cuplul reveni la masă și Maurice o invită la dans.

În mod deliberat, ignoră avertismentul tăcut care strălucea în ochii lui Mark. Avea intenția să se arate foarte calmă, cu singurul scop de a-l ofensa.

– Dumnezeule, un tango! exclamă Anna în timp ce se îndreptau spre ringul de dans. Nu știu dacă voi mai ști să dansez.

– L-am comandat special pentru tine, draga mea... Cum aș putea să uit? Întotdeauna ai fost o dansatoare minunată.

Începu s-o conducă cu pricepere și Anna se potrivi instinctiv cu partenerul ei, în asemenea măsură încât dansul lor deveni aproape un spectacol și toate capetele se întoarseră încetul cu încetul spre ei.

Când orchestra atacă un slow languros, respirația Annei era sacadată.

– Oh Anna! Cât mi-ai lipsit, murmură Maurice înlănțuind-o cu tandrețe. Poți constata tu însuți cât de bine ne potrivim încă... Aproape uitasem cât de bine ne simțeam împreună...

– Unele lucruri este preferabil să le uităm, decretă ea îndepărtându-se ușor de el, alungând orice gând amical din mintea ei. Amintește-ți că ești căsătorit.

– Anna... nu strica acest moment privilegiat, îi susură el la ureche. Lasă-mă doar să te îmbrățișez... Ești atât de frumoasă!

Anna își dădu brusc seama de frivolitatea acestui bărbat pe care crezuse că-l iubise.

– Soția ta este încântătoare, Maurice.

– Anna, să uităm de toți ceilalți. Ce mult am greșit să te părăsesc... Am fi fost atât de fericiți...

– Da, dar evenimentele s-au desfășurat altfel și n-am nici o intenție să schimb această stare de fapt.

Lipsa de loialitate a lui Maurice o contraria în cel mai înalt grad. Încercă să schimbe subiectul.

– Ai copii, Maurice?

– Da, un băiat și o fată. Clare crede că este ideal! adăugă el cu o notă ironică.

– Ai face mai bine să te abții de la genul acesta de comentariu.

– Cui aș putea să i-o spun dacă nu singurei femei pe care am iubit-o vreodată? Greșeala a fost că nu mi-am dat seama că-mi va fi imposibil să te uit. Anna, nu te voi lăsa să pleci, acum că ai revenit...

O trase mai strâns lângă el.

– Maurice, până în acest minut, nu mai făceam parte din viața ta și mă uitaseși complet... Cred că am face mai bine să ne întoarcem la masă...

Pentru a-i confirma spusele, se opri din dans și se întoarse spre Clare și Mark. Regretă imediat această mișcare. Mark o privea cu o expresie de furie neascunsă. Evident, credea că-l încurajase cu bună știință pe Maurice.

Se îndreptă spre masă fără să adauge un cuvânt, urmată de Maurice.

Seara continuă și aparent totul mergea cum nu se putea mai bine între cei patru comeseni, dar resentimentele fiecăruia planau în atmosferă.

La sfârșitul cinei, Clare se întoarse spre Mark.

– Mă tem că nu sunt la fel de bună dansatoare ca Anna, dar poate vei accepta să dansezi cu mine, Mark, în numele vechii noastre prietenii.

– Nu ai nevoie de nici un motiv, nici de vreo scuză, răspunse Mark cu o voce blândă.

În timp ce se ridica, el puse mâna o fracțiune de secundă pe umărul Annei și ea știu că acest gest era un avertisment.

– Draga mea, unde locuiești? se grăbi s-o întrebe Maurice, îndată ce rămaseră singuri. Când ai sosit? Am atâtea lucruri să-ți spun...

– Nu sunt aici decât pentru foarte puțin timp. Lucrez pentru Mark și cariera mea contează înainte de toate.

– Baliverne! Ai fi abandonat totul pentru mine, acum patru ani.

Anna se întrebă cum putuse să fie fascinată cândva de acest bărbat!

– M-am schimbat mult, știi? Și crede-mă, mi-ai făcut un mare serviciu părăsindu-mă...

– Ai devenit dură, Anna... Tu care erai atât de dulce, de reconfortantă... Ești atât de frumoasă, repetă el aplecându-se spre ea, foarte convingător. Trebuie neapărat să-ți vorbesc între patru ochi...

El depuse un sărut pe mâna ei, dar ea și-o retrase repede.

– Căsătoria mea este un eșec, reluă el.

Anna sesiză o notă de sinceritate în vocea lui și-l privi cu tristețe.

– Cu siguranță, cu farmecul tău, vei putea să remediezi aceasta, nu se putu ea împiedica să spună. Clare te-a găsit într-o companie galantă? adăugă ea, ghicind imediat că bănuiala ei era întemeiată.

– Trebuie să recunosc, într-adevăr. Dar era o poveste fără importanță.

– Nu pentru soția ta, presupun, nici pentru „prietena" ta, poate...

– Clare mă amenință că-mi retrage direcția afacerii și fără asta, nu voi mai avea un ban.

El nu se schimbase, într-adevăr... Doar banul părea să-l intereseze. Mark avea oare dreptate?

– Anna, ești unica persoană care mă înțelege. Te rog, să ne întâlnim undeva, tu singură ai putea să mă ajuți.... o rugă el.

– Du-te să vezi un consilier conjugal!

– Am atâta nevoie de tine...

Se aplecă spre ea rugător, luându-i mâna într-a lui. Dar o lăsă brusc, în timp ce Mark se apropia de ei cu o privire înghețată, ceea ce însemna că auzise ultima rugăminte a lui Maurice.

– Soția dumitale va reveni în câteva secunde, spuse el pe un ton tăios... Anna, noi plecăm, ordonă el aproape brutal.

Cu demnitate, Anna își împinse scaunul și se ridică, împietrită de tonul tranșant din vocea sa.

– Sunt mulțumită că v-am întâlnit, pe tine și pe soția ta, bună seara Maurice. Salut-o pe Clare pentru mine.

Aceste cuvinte nu părură decât să sporească furia lui Mark, care-i adresă o privire nimicitoare și ea știu că niciodată nu va putea să-l convingă că interpretase greșit cuvintele lui Maurice.

Ieșiră, și ajunseră în tăcere la mașină. Rulară cu mare viteză, traversând străzile pustii înainte de a se îndrepta spre Orakau.

O tăcere apăsătoare se instalase între ei și Anna avea gâtul uscat. Mâinile îi erau crispate pe genunchi, în timp ce încerca să ignore furia rece a bărbatului așezat alături de ea.

Când s-au oprit în fine în parcul vilei, Anna era cuprinsă de teamă.

– Mulțumesc pentru această excelentă seară, declară ea cu o voce gâtuită.

– N-a fost decât un divertisment fără importanță... cu singurul scop de a trece timpul.

– Ești nedrept. Nu este decât propria dumitale interpretare.

– Ah! Și care este a dumitale? Eu „îl“ revăd ținându-ți mâna și murmurându-ți cuvinte dulci... Așteaptă, lasă-mă să ghicesc: „Anna, ești foarte frumoasă, draga mea. Am făcut o greșeală, pe tine te vreau...“

Mark rosti apăsat fiecare cuvânt. În umbră, părul lui părea și mai negru și privirea mai sumbră.

– Ei bine, spune-mi cel puțin că mă înșel, se înfurie el.

Anna clătină slab din cap.

– Nu l-am încurajat... N-aveam intenția să...

– Adevărat? Totuși, i-ai făcut avansuri pe care ar fi trebuit să fie orb ca să le ignore! Gândește-te la modul cum ai dansat cu el! „Draga mea, am nevoie de tine, ironiză el, imitându-l pe Maurice.

Se aplecă, o prinse în brațe și gura lui coborî peste a ei, exigentă și brutală, forțându-i buzele să se deschidă. Sărutul lui avea forța mâniei sale și când Anna se zbătu, nu făcu decât să-i sporească furia. Atracția reciprocă îi înflăcără pe amândoi și când îi dădu drumul, Anna tremura din toată ființa ei. Era tot atât de indignată de gestul lui Mark cât de propriul ei răspuns pasionat.

– Cel puțin, Maurice Caswell nu s-a impus niciodată în felul acesta unei femei! protestă ea.

Ochii lui Mark străluciră ca cei ai unui animal sălbatic și i se făcu brusc teamă. Dar el reuși să se stăpânească și coborî din mașină. Apoi, înconjurând vehiculul, deschise portiera Annei.

– Toate scuzele mele... dar te previn că n-ar trebui să ai nici o legătură cu Maurice Caswell atâta timp cât vei fi în această casă. Ne vom vedea la birou mâine la ora opt și jumătate, declară el cu o voce glacială.

Ea se îndreptă mecanic spre casă, în timp ce Mark ducea mașina în garaj.

Știa acum că nu mai puteau ignora atracția lor reciprocă și începu să regrete că se lăsase dusă de furie încât să-l insulte.

Începând de acum, războiul era declarat între ei.

***

Trilurile unei păsări cântând voioasă pe marginea ferestrei o treziseră pe Anna.

Evenimentele din ajun îi reveniră imediat în memorie și hotărî să adopte o atitudine rece, eficace și competentă. Își va relua rolul de secretară model și relațiile lor vor rămâne strict profesionale.

Se ridică și deschise draperiile. Imediat, soarele inundă camera și admiră vederea magnifică pe care o avea asupra parcului. Dincolo de peluză, apa piscinei era perfect nemișcată în aerul cald al dimineții. Se pare că nimeni altcineva nu fusese trezit de pasăre!

Îi trebui mai puțin de cinci minute să-și îmbrace costumul de baie și să se îndrepte spre piscină. Dar când ajunse, îl zări pe Mark spintecând apa cu brațele sale puternice într-un craul impecabil. Buna ei dispoziție dispăru brusc și-și pierdu orice dorință de scăldat. Se răsuci pe călcâie și se întoarse în casă, ușurată că Mark n-o zărise.

La opt și jumătate, intră în biroul lui Mark.

– Bună ziua, îl salută ea cu o voce calmă.

– Bună ziua, răspunse el distrat... În mod obișnuit, mă antrenez în fiecare zi între șase și șapte în piscină. Ai putea să mi te alături, dacă dorești. În schimb, dacă preferi să te scalzi singură, piscina este de obicei liberă după ora șapte.

El nu zâmbea deloc, doar stabilea faptele.

– Adu-mi corespondența imediat ce ești gata, adăugă el.

Se îndreptă spre ușă și intră în biroul ei tocmai în momentul când suna telefonul.

– Anna! Draga mea! Te-am visat toată noaptea... Mi-ai redat speranța.

– Maurice! Îmi pare rău, dar nu pot să-ți vorbesc acum, declară ea cu o voce fermă.

– Așteaptă! Trebuie neapărat să te întâlnesc! Când pot să te văd?

– Nu cred că ar fi înțelept, Maurice. La revedere.

Ea auzi un zgomot ușor de pași și ochii i se măriră când Mark apăru în prag. În mod vizibil, ușa deschisă îi permisese să asculte conversația telefonică.

– Bate-mi această scrisoare, te rog, îi ceru el cu o voce neutră, întinzându-i o foaie înainte de a ieși din încăpere.

Ea se execută și degetele îi zburară pe tastatură. Mâhnită, se gândi că n-avea nici o intenție să-l revadă pe Maurice, dar nu pentru că Mark avea dreptul să i-o interzică.

Scoase scrisoarea din mașină și i-o duse s-o semneze. El o citi cu atenție, apoi se încruntă.

– Va trebui s-o rescrii. Această cifră este greșită.

Fără un cuvânt, se întoarse în biroul ei și verifică cifrele. Contrariată, își dădu seama că într-adevăr făcuse o greșeală. Fusese atât de furioasă că Mark îi supraveghease telefonul, încât nu se dovedise suficient de atentă bătând scrisoarea.

În timp ce își relua lucrul, Mark veni să-i ceară să stenografieze o altă scrisoare. Luându-și blocnotesul și stiloul, încercă să afișeze aceeași indiferență ca el. El se așeză și dictă:

– „Îți mulțumesc că ai urmat instrucțiunile mele în ceea ce-l privește pe Maurice Caswell. Situația este mult mai complexă decât crezi". Paragraf... „Regret purtarea mea de ieri. Așa cum ai spus, lucrul și plăcerea pot fi o compensație primejdioasă"... De la capăt. Semnează Mark Findlay și este adresată Annei Heathley.

Fața Annei se lumină de un zâmbet și-și ridică fața spre el.

– Facem pauză o oră să ne destindem, Anna. Voi face puțin golf. Îmi iau telefonul mobil dacă ai nevoie de mine... Iată numărul. Pe curând.

Îl privi pe fereastră îndepărtându-se, însoțit de John, trăgând două cărucioare cu bastoane.

Anna se duse la bucătărie ca să-i dea lui Sally corespondența de dus la poștă.

– Vrei o ceașcă de cafea, Anna? propuse ea cu o voce veselă.

– Cu plăcere, Sally, răspunse Anna întinzându-i scrisorile.

– Seara s-a desfășurat bine? întrebă cu amabilitate Sally.

– Da, restaurantul era foarte agreabil și chiar am întâlnit un prieten pe care îl pierdusem din vedere de mulți ani, Maurice Caswell. Era însoțit de soția lui. O cunoști?

– Oh, da! S-a căsătorit cu Clare, o tânără pe care domnul Findlay o frecventa odinioară.

Sally puse ceașca în fața Annei și-i turnă cafeaua. În mod vizibil, își căuta cuvintele.

– Am fost cu toții foarte fericiți când Clare s-a căsătorit cu altcineva... adăugă ea repede.

Ca și cum spusese prea mult, își luă rapid poșeta.

– Oh Dumnezeule! Este deja unsprezece! Trebuie să mă grăbesc.

Anna își bău pe gânduri cafeaua, întrebându-se dacă din cauza frumoasei Clare Mark era încă celibatar.

Capitolul 5

Gânditoare, Anna se întoarse în biroul ei. Cu puțin noroc, va avea timp să trieze corespondența înainte ca Mark să revină.

Spre prânz, hotărî să meargă să se plimbe câteva clipe în parc, fără să se îndepărteze totuși de casă, pentru a putea auzi telefonul. Se putea zări o parte din terenul de golf exact în spatele copacilor înalți care înconjurau peluza. Aruncă o privire prin perdeaua de verdeață și-l zări pe Mark care mânuia cu îndemânare bastonul. Mingea mică, albă, zbură ascultătoare spre ținta ei, dar la câțiva metri de locul unde se găsea. Anna bătu cu prudență în retragere și continuă să-i urmărească pe cei doi bărbați puțin mai de departe. Zâmbi, remarcând cât de destins era Mark și diferit de bărbatul rece cu care avusese de-a face în această dimineață. De data asta, el trimise mingea până în gaura care se găsea nu departe de șirul de copaci în spatele cărora se ascunsese Anna. Cei doi bărbați nu păreau c-au observat că mingea ajunsese la țintă.

– Oh! Totuși, aș fi putut jura că am ochit bine! exclamă Mark râzând. E rândul tău, John...

John rată de puțin ținta. Cei doi bărbați porniră în căutarea mingilor.

– N-o căuta, Mark, este în gaură.

– Ei ridicară imediat capul, surprinși, și o zăriră pe tânăra femeie care înainta spre ei. Mark se aplecă și ridică mingea cu un strigăt de triumf. Zâmbetul lui era ca o rază de soare după ploaie.

– Mica mea prințesă! exclamă el ridicând-o pe Anna și învârtind-o în jurul lui în apluazele lui John.

Anna îl privi surprinsă, când o repuse încet pe pământ. Oare faptul că marcase un punct îi provoca atâta exaltare?

– Am marcat un punct dintr-o singură lovitură, îi explică Mark.

– Este bine? se miră ea.

Cei doi bărbați izbucniră în râs. Brațul lui Mark îi înconjură umerii timp de o clipă și ea se înfioră la acest contact.

– Mi-ai purtat noroc, Anna. Este genul de ispravă la care visează toți jucătorii de golf.

El îi zâmbi, orice conflict părând uitat.

– Anna, va trebuie să te învăț să joci... Mâine am multe întâlniri?

– Trebuie să fii în oraș la ora treisprezece.

– Perfect. Atunci, la ora zece îți voi da prima lecție.

El aruncă o privire la ceas.

– Bine, mergem să ne răcorim rapid, apoi vom prânzi. Presupun că foamea te-a făcut să ieși din birou? Sally ți-a cerut să încălzești mâncarea? În cinci minute, John? Îți convine?

Anna se îndreptă în grabă spre bucătărie, întrebându-se cum va putea să pregătească masa într-un timp atât de scurt. Dar greșise făcându-și griji. Sally pregătise un prânz ușor cu pâine prăjită și sandvișuri variate în sufragerie. Anna nu avu decât să pună apa la încălzit pentru cafea.

Prânzul fu foarte destins și după-amiaza care urmă se dovedi foarte interesantă pentru Anna. Într-adevăr, Mark îi explică unele regularizări complexe atât de limpede, încât volumele pe care încercase să le studieze înainte se lămureau brusc. Își aminti că șefa ei, Catherine, îi promisese că va învăța mai mult în două săptămâni cât într-un an întreg de practică la ea. Nu se înșelase. Anna urmări cu atenție această lecție și ochii lui Mark o recompensau din când în când cu o privire călduroasă.

Când calculatorul scoase un mesaj puțin după ora cinci, el o lăsă să rezolve singură problema. Ea primi provocarea. Când terminase, Mark constată rezultatele excelente ale „elevei“ lui.

– Bravo! Te-ai descurcat foarte bine. Eforturile tale sunt foarte promițătoare, adăugă el zâmbind.

Îi făcu mare plăcere să-l asculte pe Mark și fu dezamăgită când el trebui să plece pentru a se duce la întâlnire.

Afară, apa rece a piscinei părea s-o invite la scăldat și cedă cu încăpățânare acestei tentații.

Seara, se alătură lui John și lui Sally pentru a urmări un film la televizor. Spre ora zece, căscă ușor și hotărî să meargă la

culcare, mulțumită de ziua ei. Ideea că Mark o va învăța să joace golf în ziua următoare o făcu să zâmbească în timp ce trecea în lumea viselor.

***

Grație noilor raporturi care se stabiliseră între ei, începutul dimineții următoare se desfășură foarte bine. Mark aprobă zâmbind analiza oarecum complexă și amănunțită pe care i-o ceruse s-o pregătească.

Cu puțin înainte de ora zece, John veni să li se alăture și toți trei se îndreptară spre terenul de golf. John adusese bastoane mai mici și foarte ușoare pentru Anna.

– Ar trebui să ți se potrivească perfect, Anna, comentă Mark. John este foarte abil în alegerea bastoanelor. Acestea sunt utilizate în principal pentru loviturile lungi... Haide, încearcă să lovești mingea din această parte, o sfătui el zâmbind.

Ea făcu o figură care exprima îndoială.

– Probabil o voi pierde în iarbă.

– M-ar mira, cu siguranță, nici măcar nu vei reuși s-o lovești.

– John nu vine cu noi? întrebă ea surprinsă în timp ce acesta se îndrepta spre casă.

– Nu, trebuie să lucreze. Într-adevăr, este o sarcină foarte captivantă să se ocupe de acest teren, să știi. În plus, n-aș

suporta să-i văd fața descompusă de fiecare dată când vei ridica un bulgăre de pământ din prețioasa lui peluză!

– Mulțumesc mult! Este foarte încurajator!

El râse încet.

– Vezi acea colină mică, acolo? Va trebui să ții ntești în această direcție. Scopul tău este de a trimite mingea în gaură, la baza steagului. Este exact la două sute zece metri de aici, o distanță bună pentru un început.

El scoase un mic obiect portocaliu din cărucior.

– Iată ceea ce se cheamă un suport de mingi. Vei folosi doar pentru prima lovitură.

El puse mingea pe suport și Anna îl observă, puțin neliniștită. Nu era prea mare și lungimea bastonului era derutantă. Se simțea deodată încordată și teribil de stângace.

– Acum, ia bastonul și ține-l în felul acesta, explică Mark făcând o minunată demonstrație.

Ea încercă să ia poziția pe care el i-o indica.

– Nu... îndoaie genunchii mai mult.

El își puse mâna peste a ei, ca să-i ghideze mișcarea.

Anna era conștientă de apropierea lui și o cuprinse o tulburare ușoară, sporindu-i stângăcia.

Făcu totuși un efort să-și dea osteneala.

– Este mai bine așa. Acum, să încercăm una sau două lovituri.

Forțându-se să-și păstreze degetele în aceeași poziție, încercă să-i urmeze explicațiile.

– Nu... spuse Mark apropiindu-se din nou de ea. Păstrează capul plecat, numai corpul trebuie să se miște.

La atingerea lui, bătăile grăbite ale inimii Annei îi răsunau în cap și nu știu niciodată cum reuși să lovească mingea.

– Iată! Nu este atât de complicat... Alta, acum...

Anna fixă mica minge și încercă să repete același miracol. Mark era în picioare lângă ea și faptul că-i urmărea fiecare mișcare o obligă să se concentreze. Ridică brațul în poziția corectă, pivotă și execută a doua lovitură. Mica minge zbură și ea îi privi plecarea cu neîncredere. Triumfătoare, zâmbi.

– Nu-i rău! Dar data viitoare dă-ți silința să nu-ți cadă bastonul. Nu joci base-ball!

Acest comentariu cam sec o readuse la realitate. El plasă o minge pe suport. Și loviturile se succedară. Uneori, mingea pornea departe, alteori ridica un bulgăre de pământ cu vârful bastonului.

– Bine, acum vom începe să jucăm, hotărî el după câteva încercări. Vom aduna mingile în trecere.

Probabil că se născuse cu un baston de golf în mână! se gândi ea. Luă poziția de lovitură și ținti în direcția găurii.

– Bravo! Este aproape bine! De ce n-ai făcut asta mai devreme?

Contrariată de această remarcă, nu răspunse și înaintă până la locul unde se oprise mingea. Cu suplețe și eleganță, ținti din nou. Privind mica minge albă zburând, se gândi că la urma urmei, poate că și ea avea stofă de campioană.

– Acum, vei schimba bastonul și va trebui să uiți ce te-am învățat despre poziția picioarelor.

Brațele lui o înconjurară din nou și Anna fu încă o dată conștientă că atingerea corpurilor lor făcea să urce în ea senzații delicioase. Gura lui era la nivelul ochilor ei și nu se putu împiedica să admire conturul lor senzual. De data aceasta, nu reuși să se concentreze când el se îndepărtă. Mingea căzu la câțiva centimetri de suport și ea o puse la loc pentru o nouă încercare care se dovedi la fel de ineficace. Râsul lui Mark o făcu brusc să reacționeze și-și regăsi gesturile potrivite. Mingea porni admirabil și zbură peste steagul care indica următoarea gaură.

– Trebuia s-o trimiți în aceasta, nu în următoarea, glumi el.

Furioasă, lovi o altă minge care ajunse doar la câțiva centimetri de gaură.

– Bravo! Aproape ai atins ținta.

Abia după zece încercări reuși să trimită mingea în mica scobitură și când în sfârșit încercarea ei fu concludentă, jură pe toți sfinții că golful și cu ea erau dușmani neînduplecați.

– Niciodată n-am văzut pe cineva atât de puțin abil, comentă Mark. Îndată ce vei avea puțin timp, te sfătuiesc să vii să te antrenezi.

Continuarea lecției fu dezastruoasă. Anna era epuizată și toate membrele o dureau.

– Este într-adevăr un joc? îl întrebă ea pe Mark, descurajată.

– Bineînțeles. Vei vedea, sunt sigur că-l vei aprecia curând.

El își privi ceasul.

– Bun. Am face mai bine să ne întoarcem acum... Altfel, riști să nu mai fii în stare să lucrezi, adăugă el cu un mic zâmbet malițios.

Imediat ce reveniră în casă, urcă în camera ei pentru un duș rapid, apoi coborî în bucătărie. Le povesti lui John și lui Sally prima ei lecție de golf și ei râseră cu căldură.

– Curios, comentă Mark, care intră la rândul lui, Anna ar putea fi o excelentă jucătoare de golf. Două sau trei dintre loviturile ei au fost aproape perfecte.

– Cred totuși că mă voi mulțumi de acum înainte cu natația, oftă Anna.

Trei perechi de ochi o priviră cu uimire, ca și cum formulase o adevărată aberație. Era totuși sigură că golful nu era un sport care-i convenea, mai ales cu un profesor ca Mark, care o făcea să-și piardă stăpânirea de sine când o atingea.

De-abia ajunseseră în birou și sună telefonul. Anna ridică receptorul și Mark se pregătea să-l ia, crezând că el era cel căutat. Dar Anna păli brusc, recunoscând vocea interlocutorului.

– Anna, draga mea... Poți să vorbești? Trebuie să te văd.

Mark nu era decât la câțiva centimetri de ea și-i luă prompt receptorul din mână. Fața lui se întunecă în timp ce asculta cuvintele murmurate de Maurice.

– Anna nu poate să-ți vorbească deocamdată și nici pe viitor. Este suficient de clar? îi aruncă el cu o voce tăioasă.

Fără să asculte protestele lui Maurice, trânti brusc telefonul.

– Am tot dreptul să-mi întâlnesc prietenii în afara orelor de lucru! se înfurie Anna, indignată.

– În orice caz, nu cu Maurice Caswell!

Privirea lui era înghețată. Se întoarse și-și luă servieta diplomat, apoi îi arătă cu degetul registrele pe care le studiaseră împreună.

– Când vei termina lucrul pe care ți l-am lăsat, copiază ultimele două capitole și studiază-le. Le vom revedea la întoarcerea mea.

Se îndreptă spre ușă, urmărit de privirea furioasă a Annei. Revenirea la această atmosferă de război rece îi frângea inima. Teancul de dosare aflate în fața ei o obliga să rămână țintuită pe scaun ore întregi.

Trecuse de ora cinci când se ridică să se întindă și să-și dezmorțească picioarele. Aruncă atunci o privire nemulțumită spre registrele pe care i le dăduse să le recopieze. Privirea îi căzu brusc pe imprimantă și zâmbi malițios.

Cinci minute mai târziu, punea fotocopiile pe biroul lui Mark, branșa robotul telefonic și urca în camera ei ca să-și îmbrace costumul de baie.

În seara aceea, nu adormi decât foarte târziu, deoarece era miezul nopții când auzi motorul mașinii lui Mark oprindu-se în parc. Inima ei își acceleră brusc bătăile și amintirea unei priviri glaciale îi obsedă visele.

***

Nici un „bună ziua“ n-o întâmpină dimineața următoare când intră în biroul ei. Găsi fotocopiile puse lângă mașina de scris, dar Mark se abținu de la orice comentariu. Atmosfera fu deosebit de încordată toată ziua și Mark făcu în așa fel încât nu avu nici un minut de odihnă.

În zilele următoare, Anna nu se putu împiedica să nu simtă respect și admirație pentru munca îndârjită depusă de Mark. Fără tragere de inimă, trebui să admită că acest bărbat își merita din plin reușita. În mod vizibil, toți prietenii îi purtau o mare afecțiune și legăturile lui profesionale îl respectau profund.

Totuși, un zid se ridicase între ei. Mark îi vorbea cât mai puțin posibil și ea se gândea că putea fi tot atât de bine un calculator, atât de impersonal se arăta cu ea. Dar în ciuda răcelii lui Mark, știa că își îmbogățea cunoștințele în fiecare zi, lucrând cu el. Devenea din ce în ce mai conștientă de complexitatea rețelei afacerilor lui Mark și înțelegea treptat cum funcționau. Niciodată nu-i propunea s-o ajute când întâmpina o problemă și Anna îi regreta cu amărăciune lecțiile.

Trebuia totuși să admită că niciodată nu lucrase într-o ambianță atât de agreabilă. În plus, Sally și John se arătau deosebit de călduroși și foarte atenți cu ea. Ei ghiciseră fără nici o îndoială atitudinea lui Mark față de ea. Cu atât mai mult cu cât o trimitea întotdeauna la masă cu o oră înaintea lui. Astfel, își lua prânzul singură, cu excepția micilor dejunuri pe care le împărțea cu Sally și cu John în căsuța lor.

Când apărea dimineața în birou, Mark era deja cufundat în dosarele lui. Ieșea aproape în fiecare seară pentru cină în exterior și ea își imagină că trebuia s-o întâlnească pe Clare Caswell.

Tocmai terminase de dactilografiat ultima scrisoare când Mark apăru în biroul ei.

– Poți să-ți iei liber după-amiază, o anunță el. În schimb, ai putea fi liberă astă-seară, între orele opt și unsprezece?

– Da, este posibil.

– În cazul acesta, pe diseară.

Ea îi întinse corespondența și el clătină din cap fără vreun alt comentariu.

Obosită, se duse în camera ei ca să se schimbe. Alese o rochie lejeră de plajă galben-auriu, apoi coborî în parc. Mergând cu picioarele goale pe iarbă, se îndreptă spre casa lui Sally, pe care o găsi pregătind ceaiul.

– Aș lua cu plăcere o ceașcă, declară ea intrând.

– Este prima dată când te văd destinsă după multe zile! Mark îți dă puțină libertate astăzi?

– Într-adevăr. De altfel, mă întreb cum urma domnișoara Penelope acest ritm infernal!

– Ea adora asta! interveni John care intra la rândul lui în mica bucătărie.

– Pune apa la fiert și-l vei vedea pe John sosind în galop! glumi Sally. Spune-mi, John, ce-ai spune să-i dai o lecție de golf Annei? îi propuse ea vesel.

– Este o idee bună, nu-i așa, Anna?

Sally părea atât de încântată de propunerea ei, încât Anna n-avu inima să-i spună că să se enerveze din cauza unei mingi era ultimul lucru pe care-l dorea să-l facă. Dacă cel puțin această minge ar fi efigia unui anume director al unei Societăți de import-export dintre cunoștințele ei, s-ar arăta fără îndoială mai entuziastă!

Mergând spre terenul de golf, Anna îl preveni pe John de stângăcia ei.

– Oh! Este absolut normal la început! Totuși, sunt sigur că într-o zi vei fi campioană.

Entuziasmul lui fu curând contagios și, după severitatea lecției lui Mark, veselia lui John era binevenită. Reuși foarte repede să se destindă și chiar să se amuze. Fără prezența tulburătoare a lui Mark lângă ea, reuși cu oarecare abilitate câteva lovituri frumoase.

– Cred că ar fi preferabil să începem o adevărată partidă! propuse John atunci, cu ochii strălucind de plăcere.

O oră mai târziu, erau pe drumul de întoarcere și Anna se simțea într-o dispoziție deosebit de bună.

– Știi, John, cred că încep să înțeleg motivul pentru care mulți oameni apreciază jocul de golf.

– Dacă patronul îți lasă puțin timp liber, îți voi da bucuros alte lecții. Ești într-adevăr dotată, Anna.

– Ești amabil, mulțumesc, John.

În acest moment, Anna îl zări pe Mark îndreptându-se spre piscină, înconjurând cu brațul umerii unei încântătoare femei

brunete. O cuprinse brusc furia. Cum putea să se afișeze astfel în fața ei cu Clare Caswell, în timp ce pe ea o împiedica să-și vadă prietenii?

– Trebuie să mă duc în oraș pentru o oră, declară atunci John. Vrei să te las undeva?

Perspectiva de a rămâne singură în camera ei, având în minte imaginea acestui cuplu așezat pe marginea piscinei n-o amuza deloc.

– Cu plăcere, răspunse ea. Mă duc să mă schimb. Îmi dai cinci minute?

– Îți dau zece.

Se îndreptară spre intrarea din spate a casei, și, într-un acord tacit, se abținură să vorbească despre Clare și Mark.

Câteva minute mai târziu, Anna se instalase lângă John în mașină și admira câmpurile care formau un puzzle uriaș verde și auriu în care terenurile erau separate de liniile albe ale barierelor.

John o lăsă în fața pieței mari și, timp de o oră, se plimbă prin centrul micului oraș, ca o simplă turistă. Privea cu plăcere vitrinele magazinelor de modă care se succedau sub arcade.

Dar ora trecu foarte repede și i se alătură curând lui John la locul de întâlnire stabilit.

– Mi-ar plăcea să am timp să revin aici pentru a face câteva cumpărături înainte de plecarea mea, săptămâna viitoare.

– Săptămâna viitoare? se miră John. Credeam că vei fi încă aici la întoarcerea domnișoarei Penelope, declară el cu inocență. Cel puțin așa a spus Mark.

– Oh, nu! N-am venit aici decât pentru două săptămâni.

Anna se încruntă, uimită. Catherine o sunase la începutul șederii ei la vilă în legătură cu o afacere complicată, dar nu se gândise s-o întrebe dacă-i găsise o înlocuitoare. Și totuși, știa că dacă Mark luase această decizie, totul se va petrece cum prevăzuse el. La acest gând, tresări. Tot ce putea spera, era că John îi interpretase greșit cuvintele.

– Crede că ești o secretară model. Mi-a spus-o chiar a doua zi. De altfel, nu v-ar fi păstrat atâta timp dacă nu era cazul.

Complimentul acesta era plăcut de auzit. Dar, date fiind relațiile lor actuale, Mark putea foarte bine să-și schimbe părerea după ce vorbise cu John. Fu surprinsă să simtă regret la această idee.

Dar, la urma urmei, Mark Findlay era un bărbat obișnuit ca femeile să leșine în fața lui și ea n-avea nici o intenție să se numere printre acestea. De altfel, de câteva zile, nu făcuse nici o încercare s-o seducă!

La ora opt, se îndreptă spre birou, dar nu găsi nici o urmă de Mark. Începu totuși să lucreze și câteva minute mai târziu fu întreruptă de soneria telefonului. Fără îndoială, Mark o suna s-o anunțe că fusese reținut, se gândi ea ridicând receptorul.

– Anna? Sunt Maurice! Nu-mi spune că lucrezi încă la ora asta!

Ea speră cu ardoare ca Mark să nu sosească într-un moment atât de nepotrivit.

– Trebuie neapărat să vii să mă întâlnești mâine seară la intersecția care se află la câțiva metri de casa lui Mark. Nu vreau să te stânjenesc venind până la vilă, dar trebuie să-ți vorbesc neapărat. Voi fi acolo la ora șapte și jumătate... Te rog, Anna...

– Maurice, acum patru ani ai făcut o alegere. Nu văd cum s-ar schimba situația prezentă dacă discutăm.

În minte îi apăru imediat imaginea lui Mark îndreptându-se spre piscină, cu un braț trecut în jurul umerilor Clarei Caswell. Un val de emoție îi slăbi hotărârea.

– Bine. Am într-adevăr impresia stranie că voi regreta, dar te voi întâlni mâine seară dacă patronul nu are nevoie de mine. Îmi pare rău, dar nu pot fi mai precisă.

– În fine, accepți... Pe mâine, draga mea.

Anna era chinuită de gânduri contradictorii când închise telefonul. Maurice Caswell nu mai conta deloc pentru ea și să-l întâlnească era împotriva dorințelor lui Mark Findlay... Dar la urma urmei, nu era răspunzător de această situație ridicolă? Dacă nu s-ar fi arătat atât de intransigent asupra persoanelor pe care voia să le vadă în exterior, ar fi putut foarte bine rezolva această problemă cu Maurice la telefon.

Capitolul 6

Câteva minute mai târziu, Anna îl auzi pe Mark fluierând în timp ce se apropia de birou.

Tocmai terminase de bătut o listă cu cifre la calculator și când el intră, imprimanta era în funcțiune.

– Vrei s-o suni pe Catherine pentru mine, te rog? o întrebă el intrând în încăpere. Arată-mi ce ai găsit...

Ea scoase foaia de la imprimantă și i-o întinse înainte de a forma numărul Catherinei.

– Catherine Lester...

– Bună ziua, sunt Anna.

– Ah, bună ziua, Anna! Cum se desfășoară șederea dumitale? Am aflat că ai devenit o jucătoare de golf eminentă!

– Nu sunt încă pregătită pentru campionat! glumi Anna râzând.

Își aminti brusc prezența lui Mark și râsul i se stinse.

– Catherine, Mark dorește să-ți vorbească. Dar înainte, poți să precizezi când voi fi înlocuită?

– Dar bineînțeles, draga mea. Noua mea recrută nu este fără îndoială la fel de strălucită ca dumneata, dar este foarte amabilă.

– Crezi c-ar putea veni săptămâna viitoare?

Remarcă privirea insistentă a lui Mark care întinse imediat mâna spre receptor și Anna i-l dădu fără să mai aștepte.

– Catherine! Ce înseamnă această prostie?

O ascultă pe sora lui câteva secunde înainte de a răspunde.

– Nu, nici vorbă! N-am nici o intenție să formez pe altcineva. Anna va rămâne aici până când domnișoara Penelope o să revină. Este clar?

Ochii lui erau veritabile mitaliere în timp ce o privea pe Anna, vrednică de milă în spatele biroului ei.

– Puțin mă interesează că-mi poartă pică, din moment ce-și face treaba pe care i-o dau! reluă el tăios.

Se întoarse brusc, ca și cum vederea Annei îl indispunea.

– Catherine, am în sfârșit rezultatele pe care le așteptam. Afacerea pare posibilă. Bineînțeles, nu trebuie mai cu seamă ca știrea să se răspândească, dar cât timp suntem la curent doar noi trei, este inutil să înscriem asta într-un calculator. Va fi timp pentru asta dacă ne hotărâm în cele din urmă să facem pasul.

În ciuda nemulțumirii ei, Anna se interesă de conversație.

Apoi se gândi că numai Mark Findlay putea să se arate atât de dictatorial și revolta i se citea în ochi în timp ce fixa spatele lui lat. El se întoarse exact în clipa aceea ca să observe figura ei îmbufnată. În mod cu totul neașteptat, începu să-i zâmbească.

– Nu, bineînțeles, replică el, Anna nu va avea nici o obiecție. Pare chiar încântată... Dormi liniștită, surioară.

El zâmbi din nou și Anna își simți inima topindu-se în fața blândeții neașteptate a feței lui. Își plecă ochii asupra dosarului din fața ei. Când ridică din nou capul spre Mark, el o observa cu un aer malițios.

– Așadar? Vrei să te întorci acasă? Logodnicul tău nu poate trăi fără tine? Ce păcat! Ei bine, spune-i că poate veni să te întâlnească aici în weekend, casa este suficient de mare...

El se întoarse atunci și se îndreptă spre biroul lui. Anna simți că o cuprinde furia.

– Această propunere se aplică și lui Maurice Caswell? îi aruncă ea.

– Credeam că mi-am exprimat părerea în legătură cu acest subiect... replică el cu o voce înghețată.

Încurcată, ea renunță, revenind la lucrul ei.

– Anna! o chemă el din birou câteva minute mai târziu, am nevoie să-ți dau câteva date pe care să le verifici apoi pentru mine, te rog.

Mark Findlay se pregătea să dea o nouă lovitură în lumea afacerilor, se gândi ea formând un număr de telefon de la New York.

Două ore mai târziu, Mark citea rezultatele cercetării făcute de Anna.

– Este foarte satisfăcător... aprecie el. Pari obosită... Du-te la culcare. Vom începe la ora unsprezece mâine dimineață. John m-a atenționat că ai dori să ai puțin mai mult timp liber ca să vezi vitrinele. În acest caz, poți să închei programul la ora trei și să te duci la Christchurch.

– Mulțumesc... Ai nevoie de mine mâine seară?

– Nu, trebuie să ies... Nu voi putea pune pe picioare această afacere înainte de săptămâna viitoare. Voi mai lucra puțin seara asta.

El îi zâmbi și o căldură reconfortantă o învălui atunci pe Anna.

– Bine. Bună seara, Mark.

Adormi gândindu-se cât de fericită era de această destindere care părea să se fi stabilit provizoriu între ei. După atmosfera dezastruoasă din aceste ultime zile, schimbarea era binevenită.

***

La ora trei a doua zi, se pregătea să părăsească biroul.

– Dacă ai intenția să te întorci înainte de ora șapte poți să iei mașina mea, îi propuse Mark. În caz contrar, John și Sally te vor conduce.

– Îți mulțumesc... Dar mă voi întoarce destul de devreme.

Era oare un mijloc s-o supravegheze? se întrebă strecurându-se în spatele volanului. Pornind motorul silențios al berlinei, ieși încet din parc. Doar n-o să devină la fel de suspicioasă ca Mark! se gândi ea conducând cu plăcere superba mașină.

După ce garase în parcarea biroului lui Mark, hotărî să se îndrepte spre magazinele de modă pe care se adăposteau sub arcade.

Destinsă și bine dispusă, hoinări printre vitrine, încântată de aceste câteva ore de libertate.

Ochii i se fixară atunci pe o rochie de mătase pictată de mână, în degradeuri subtile de corai. O eșarfă lungă asortată o însoțea. Intră în magazin și ceru s-o încerce. Rezultatul fu extrem de satisfăcător și Anna nu ezită prea mult înainte de a ceda acestei mici nebunii. La urma urmei, nu-și adusese lucruri decât pentru o ședere de două săptămâni și nu de șase! O altă rochie elegantă îi va fi fără îndoială necesară... O mică voce îi sugeră că poate era în intenția de a-i plăcea lui Mark, astfel că hotărî să cumpere această minunăție. Dar refuză să acorde atenție acestei presupuneri ridicole!

Era ora șapte și un sfert când se întoarse la vilă și Mark era îmbrăcat pentru a ieși. Ochii lui se luminară de o licărire malițioasă când văzu pachetul pe care-l purta.

– Ah! Văd că plimbarea s-a dovedit fructuoasă! Pari foarte mulțumită...

– Într-adevăr! Am găsit o rochie încântătoare, răspunse ea, dusă de entuziasmul ei. În plus, prevăzusem să nu rămân aici decât două săptămâni și am nevoie de alte haine.

– Dacă înțeleg bine, va trebui să-ți măresc salariul... glumi el. Ei bine, pune-mi eticheta pe biroul meu. Îți voi înapoia această cumpărătură. Sunt încântat că ai petrecut o zi plăcută, Anna.

El fluieră încet și se îndepărtă spre mașină.

Anna se întoarse în camera ei, mișcată de gestul generos al lui Mark. Oricum, n-avea intenția să-l lase să-i plătească ce cumpărase.

Se schimbă, îmbrăcă niște blugi și un tricou roșu, apoi coborî să meargă la întâlnirea ei, hotărâtă să-l facă pe Maurice să înțeleagă că n-avea nici o intenție să continue legăturile cu el. O să-i acorde zece minute, nici unul în plus.

În timp ce se strecura afară din casă, regretă brusc că acceptase să-l întâlnească. Avea oroare de acest gen de subterfugiu.

O umbră tristă trecu prin ochii ei când se gândi cât de îndrăgostită fusese de el. Și sentimentele ei o orbiseră, împiedicând-o să discearnă licărirea vicleană din privirea lui. Numeroasele călătorii de afaceri ale lui Maurice la Christchurch n-o miraseră niciodată și când îi vorbise într-o zi despre logodna lui, fusese profund șocată. Se arătase atât de naivă...

După aceea, respinsese întotdeauna avansurile altor bărbați, în mintea ei rămânând fidelă memoriei lui Maurice, până în acea faimoasă seară când descoperise că nu mai avea nimic pentru el. În plus, acum era profund conștientă de defectele lui.

Lunga mașină sport a lui Maurice era oprită la marginea unui drum, într-o intersecție.

– Anna, draga mea... exclamă el prin geamul deschis, în timp ce ea se apropia.

– Maurice, această situație este ridicolă... începu ea cu o voce fermă.

– Poate... Dar ce importanță are? Mi-ai lipsit atât de mult... Nu mi-am dat seama până când te-am revăzut în acel restaurant. Ești atât de minunată.

– Maurice... eu...

– Nu, nu spune nimic. Mă ocup eu de toate. Te voi duce într-un loc liniștit pe care-l cunosc și acolo vom reînvăța să ne apreciem. Urcă în mașină, draga mea.

– Maurice...

– Nu spune nimic.

El aruncă o privire îngrijorată în jur, ca și cum se aștepta să vadă pumnul lui Mark abătându-se asupra lui în orice moment.

– Ascultă, Maurice, insistă ea cu hotărâre, nu voi merge cu tine nicăieri.

– Te rog.... nu putem vorbi aici, reluă el cu neliniște.

Ideea că Mark putea trece pe acest drum într-un moment sau altul o determină să urce lângă el în mașină, fără tragere de inimă.

Maurice demară imediat și conduse în tăcere, concentrându-se asupra virajelor drumului. Anna privea cu oarecare teamă acul vitezometrului urcând primejdios.

– Maurice, aș vrea să oprești pentru ca să vorbim. N-am nici o intenție să mă plimb pe câmpii cu tine.

Ascultând-o, el opri mașina într-un drum mic, aproape de o poiană și perdeaua deasă de copaci ascundea mașina dinspre drum.

El îi zâmbi și degetele lui se apropiară încet de gura Annei. Ea întoarse capul cu repeziciune, nemaiavând nici o îndoială privind intențiile lui.

– Maurice, nu mă simt deloc atrasă de tine și deci nu există nici un motiv să rămân aici mult timp.

– Draga mea...

– Clarei trebuie să-i spui așa, reluă ea răspicat. Când am acceptat întâlnirea cu tine, am crezut că vom avea o conversație reală, dar văd că m-am înșelat...

– Te iubesc, protestă el și tu de asemenea mă iubești...

În mod vizibil, ideea de a fi respins de Anna nu-i trecuse prin minte.

– Știu că te așteptai să te iau de soție, Anna. Numai că n-aveam bani în acea perioadă... Speram să te pot uita, dar n-am putut niciodată.

El o privi cu tristețe și Anna își aminti slăbiciunea de care dăduse dovadă înaintea acestor ochi seducători care nu erau decât mincinoși. Și când el afișă o mutră îmbufnată, fu aproape să izbucnească în râs, întrebându-se cum se putuse lăsa înșelată de acest bărbat care nu era decât un fățarnic.

– Când am dansat în acea seară, reluă el pe un ton dramatic, am înțeles că eram făcuți unul pentru altul. Ești atât de frumoasă, încât mă înnebunești. Te doresc la fel de mult ca tine...

– Ce tiradă superbă! încercă ea să glumească. Din nefericire, nu te cred, Maurice.

El păru sincer uimit.

– Atunci, trebuie că ești îndrăgostită... Știu! Îl iubești pe Mark Findlay!

– Eu! Îndrăgostită de Mark! Ce prostie!

– Ba da, îl iubești. Și acesta este motivul pentru care mă respingi.

Ea ghicea că înfrângerea era mai ușoară pentru el dacă exista un rival.

– Mark te-a adus exact acolo unde voia, nu-i așa? Alergi să te arunci la picioarele lui la o simplă pocnitură din degete, îi aruncă el cu amărăciune.

– Ai face mai bine să mă conduci imediat înapoi, interveni ea cu răceală. Nu cred că vorbele tale țin seama prea mult de demnitatea mea și a lui Mark.

El porni motorul și o readuse la intersecție într-o tăcere apăsătoare.

– Poți să mă lași în fața vilei, declară ea când el încetinea.

– Bineînțeles că nu. Pentru a asculta mustrările lui Mark după ce am suportat de la tine! Draga mea Anna, va trebui să te întorci pe jos.

Ea coborî din mașină fără a catadicsi să-i răspundă.

Mașina păru că împroașcă pietrișul când demară în trombă.

Anna se îndreptă spre casa cuibărită în mijlocul copacilor și impresia de liniște care se degaja o alină puțin. Se simțea obosită, această scenă o epuizase complet. Gândindu-se la cuvintele lui Maurice, avu un mic zâmbet ironic. Ea, îndrăgostită de Mark! Ce glumă! Totuși, n-o făcea să râdă deloc.

***

Câteva zile mai târziu, Mark părea gânditor consultând dosarul noii afaceri la care lucra. O chemă pe Anna să vină în biroul lui.

– Cred că se poate spune adio acestui proiect, Anna. Privește aceste prețuri! Cineva ne-a luat-o înainte folosind exact același plan ca al nostru. Mă întreb despre cine este vorba... Presupun că vom afla curând... Ce vrei, nu poți câștiga întotdeauna și eu cunoșteam riscurile!

Era un bărbat remarcabil, se gândi Anna cu admirație. Lucrase săptămâni de zile la acest proiect și într-un minut toate speranțele lui se prăbușeau. Totuși, primea această lovitură urâtă a sorții în modul cel mai pozitiv.

– Ei bine, să trecem la altceva, Anna.

Atmosfera între ei era atât de destinsă pe cât era posibil și Mark se străduia să-i explice motivele fiecărei decizii pe care o lua în privința afacerilor sale.

În fiecare dimineață, Anna era nerăbdătoare să coboare în birou, găsind din ce în ce mai mult interes în munca ei.

De obicei, se ducea direct la piscină după serviciu. Mark dispărea spre ora ceaiului și ea nu mai avu niciodată vreun indiciu privind activitățile lui din afara biroului. Degeaba se gândea că asta n-o privea câtuși de puțin, nu se putea împiedica să nu-și pună întrebări despre absențele lui.

În cadrul serviciului se dovedea un patron perfect, dar să știe că pentru el nu era decât o secretară excelentă o irita în cel mai înalt grad.

În dimineața aceea, își ridică ochii din dosarul ei auzind zgomot de voci pe culoar.

– Dacă nu vrei să mă duci, ei bine, voi merge cu secretara ta!

Clare Caswell intră în încăpere, uluitor de frumoasă.

– Bună ziua, Anna! Patronul dumitale nu vrea să mă însoțească să joc golf. Atunci, luați-vă căruciorul cu bastoane și veniți cu mine!

Mark intrase în spatele Clarei și o observa pe Anna.

– Poți să te duci, Anna. Am nevoie de liniște timp de o oră și jumătate... Totuși, să revii înainte de sfârșitul dimineții.

– Dar nu sunt capabilă să joc! exclamă Anna.

– Ba da, ba da...

El îi zâmbi și o luă de umeri ca s-o împingă amabil spre ușă.

Pentru motive necunoscute, dorea să se ducă și să-i distreze prietena. Fără tragere de inimă, plecă să-și caute căruciorul, apoi se alătură Clarei pe terenul de golf.

Tânăra femeie tocmai lovea o minge care zbură în aer. Fără mare entuziasm, Anna își luă bastonul, îngrijorată la ideea că trebuie să-și amintească toate mișcările pe care le învățase.

Își puse mingea pe suport și privi în direcția steagului. Cu sprijinul afectuos al lui John, nu i se păru atât de departe!

Clare aștepta cu calm și nonșalanță și o făcu pe Anna nervoasă.

Execută o lovitură puțin prea rapidă și rată mingea. Expresia pe care o afișa Clare era foarte elocventă. A doua încercare se dovedi aproape la fel de infructuoasă și mingea căzu la câțiva centimetri de suport.

– Nu este deloc mai bine, comentă Clare.

– Sunt o începătoare, se scuză Anna. Dacă preferați să jucați singură, n-aș fi decât prea fericită să vă urmăresc și să iau o lecție privindu-vă.

– Debutanții au nevoie de sfaturi, este normal. Încercați încă o dată, concentrându-vă mai mult. Poate atunci veți face isprăvi...

Tonul pe care îl folosea era ușor sarcastic și deveni treptat complet dezagreabil. Anna era în culmea disperării când ajunseră în sfârșit la ultima gaură.

– Este un joc mai degrabă curios! declară atunci Clare. N-am terminat partida, dar pot deja să vă anunț că am câștigat. Diferența de scor este atât de mare, încât este inutil să comparăm punctele! De altfel, nu numai la golf pot să vă bat... Credeți-mă, veți regreta amar că ați ieșit cu soțul meu!

Această declarație era atât de neașteptată, încât Anna aproape se sufocă.

– L-am întâlnit pe Maurice o dată, pe un plan strict amical, dar n-am nici o intenție să-l revăd.

– Nu faceți pe inocenta... Am luat măsuri ca să mă debarasez de dumneata. Mark crede că ești o secretară excelentă... Ei bine, își va schimba curând părerea, o amenință ea cu răutate.

Exista atâta venin în vocea ei, încât Anna fu descumpănită.

– Mark! exclamă brusc Clare alergând în întâmpinarea celui care sosea pe terenul de golf.

Anna privi neîncrezătoare cum tânăra femeie își strecură un braț sub cel al lui Mark, zâmbindu-i cu tandrețe. El îi zâmbi scurt la rândul lui înainte de a-și întoarce atenția spre Anna.

– Te simți bine, Anna? Ești foarte palidă, se neliniști el.

– Are motive bune pentru asta, interveni Clare. Privește scorul!

Ea agită cartonașul sub nasul lui Mark, care aruncă o privire rapidă.

– Nu-ți face griji, o liniști el pe Anna, întorcându-se spre ea. Ultimele două lovituri au fost splendide.

– Tot meritul revine profesorului meu, lansă Clare, schimbând brusc tactica. Ce baston ai sfătui-o să folosească pentru lovitura următoare?

– Cred că Anna este complet capabilă să știe ce-i convine, răspunse el cu calm.

El părea că-i cercetează privirea și expresia lui călduroasă o reconfortă. Se simți dintr-o dată ușurată. La urma urmei, el era patronul și existau puține șanse să se lase influențat de Clare dacă hotărâse să lucreze în continuare cu ea.

Ea ridică încet brațele pentru a executa o lovitură. Dar Clare se trezi să strănute și o descumpăni. Reluă în liniște mișcarea și trimise mingea spre gaură.

– Superb! se bucură Mark îmbrățișând-o amabil.

Dar Anna era prea conștientă de furia Clarei pentru a aprecia acest gest.

– Mulțumesc pentru această partidă, spuse ea repede la adresa Clarei.

Apoi se întoarse spre Mark.

– Vrei să mă întorc la birou?

– Nu, du-te să prânzești. Revin în câteva minute, după ce o conduc pe Clare.

Clare nici măcar nu-și dădu osteneala s-o salute. Pe Anne o surprinse în mod plăcut faptul că Mark nu-i propunea Clarei să rămână. Când reveni, părea adâncit în gânduri și Anna își aminti cu neliniște amenințările Clarei.

– Vrei să-ți iei câteva zile de concediu? îi propuse el atunci. Nu te-am menajat în ultimul timp.

– Asta face parte din meseria mea și nu mă simt deosebit de obosită, răspunse ea cu un zâmbet.

– Într-adevăr, ai mai degrabă o mină bună.

Era prima dată când schița un compliment după acea seară dezastruoasă.

– Trebuie să duc documente la biroul din Lyttelton Harbour. Ți-ar face plăcere să mă însoțești? Vom vizita Golful Guvernatorului, dacă dorești.

– Se găsește aproape de port, nu-i așa?

– Da, este exact. Vederea este foarte frumoasă... copacii, colinele și marea...

– De acord, consimți ea, încântată. Mă întorc în cinci minute.

Urcă în camera ei și scotoci în dulap. Alegerea ei se opri, aproape fără ezitare, asupra noii sale achiziții. Își înnodă eșarfa în jurul gâtului și coborî rapid după o privire satisfăcută în oglindă. Privirea admirativă a lui Mark când o văzu, făcu să-i bată inima cu lovituri grăbite. El se jucă malițios cu un capăt al eșarfei.

– Asta este pentru a lega nefericiții bărbați care vor avea îndrăzneala să te privească? Ești încântătoare și foarte dezirabilă, știi? Scuză-mă, am de dat un telefon înainte de a pleca.

– Mi-aș reproșa să te împiedic, răspunse ea cu inocență privindu-l prin paravanul genelor pe jumătate lăsate.

Ochii albaștri de safir ai lui Mark o tachinară o clipă, provocându-i un zâmbet.

– Ai grijă, tânără femeie.

Mark urmă drumul care ducea la Summer. Flecăreau vesel și Anna se minuna ca un copil în fiecare clipă.

– Iată faimosul tunel tăiat în stâncă, Anna. Privește, este într-adevăr magnific.

– Am impresia că nu se mai sfârșește.

– Măsoară efectiv doi kilometri lungime.

Când ieșiră la lumină din tunel, fu ca și cum soseau într-o altă lume. Imensitatea mării se oferea ochilor lor și un mic port se întindea la baza colinei.

– Acesta este Portul Diamantului. Mulți oameni iau feribotul în fiecare zi ca să vină să lucreze aici. Mai departe, poți zări portul Lytteltown. Într-o zi te voi lua cu mine acolo, să vezi vasele noastre. Dar pentru moment ne vom întoarce la birou și vom depune acest dosar.

O jumătate de oră mai târziu, se îndepărtară de port și urmară un mic drum care șerpuia în câmpie, la câteva sute de metri de mare. Puțin după aceea, ajunseră în vederea splendidului Golf al Guvernatorului. Vile luxoase erau cuibărite la adăpostul unor grădini umbroase și Anna se amuză de oile minuscule pe care le zări în depărtare, pe colinele care dominau golful.

Mark coti la stânga, pe un drum care cobora spre plajă și opri motorul mașinii. Anna îi aruncă o privire rapidă și zâmbetul pe care el i-l oferi o emoționă inexplicabil.

Mark coborî din mașină și o înconjură ca să-i deschidă portiera. Luându-i mâna, o ajută să coboare și la această simplă atingere un frison o străbătu de-a lungul spatelui.

Se îndreptau în liniște spre dig. Acolo, se opriră ca să admire câteva veliere în culori vii, care înaintau încet pe suprafața liniștită a mării.

Anna se întoarse spre Mark, care se așezase pe o bornă și părea gânditor. Ochelarii de soare îi ascundeau expresia ochilor, dar ea se gândi că, chiar văzându-i privirea, nu i-ar fi putut ghici gândurile.

Îi apăru deodată ca un lup solitar care n-avea nevoie de nimeni și se întrebă din ce motiv această idee o tulbura atât.

Privirea Annei se pierdu în lungul vechiului drum care șerpuia în jurul golfului. La urma urmei, de ce o interesa ce gândea Mark? El nu era decât patronul ei!

Capitolul 7

Mark se ridică și veni să i se alăture. Briza ușoară făcea să-i joace câteva șuvițe negre de păr pe frunte și, instinctiv, Anna vru să i le ridice. Marea părea să se reflecte în ochii lui în timp ce privea spre larg. Anna se mira să-l vadă atât de în largul lui în acest decor sălbatic, la fel ca într-un restaurant elegant sau în apa piscinei lui. Încercă totuși să-și stăpânească entuziasmul pe care îl simțea în prezența sa.

– Această regiune este într-adevăr splendidă, Mark!

– Da, este adevărat, răspunse el zâmbind în fața expresiei vesele a Annei...

Aerul rece venind dinspre mare o făcu să tremure ușor și își luă eșarfa pe care o purta pe talie ca s-o înfășoare în jurul gâtului.

Mergând pe cărarea care șerpuia deasupra plajei, se forță să-și amintească faptul că erau doar într-o călătorie de afaceri. Mark ar fi luat-o cu el tot atât de bine pe domnișoara Penelope dacă ar fi fost acolo...

– Oh! Privește, Mark!

O mică faleză abruptă forma un mic golf. Flori sălbatice creșteau ici și colo, oferind petalele lor multicolore soarelui arzător. Doi smochini sălbatici ascundeau o barieră albă. Ochii Annei se măriră de uimire în timp ce Mark o deschidea.

– Unde te duci? îl întrebă ea surprinsă.

– Numai aici. Urmează-mă Anna.

Ezitând, merse în urma lui pe drumul care-i ducea la căsuța din lemn care se armoniza perfect cu frumusețea naturii. O simfonie de flori galbene și portocalii creșteau în jurul unei remize în care se găsea un velier. În spatele casei se întindea o mică poiană naturală înconjurată de copaci magnifici. Frumusețea sălbatică a locurilor o cuceri imediat pe Anna.

– Casa pare goală, se miră ea.

– Este, într-adevăr, deocamdată.

– Ascultă păsările... Este un adevărat paradis.

Zâmbind, Mark vârî o mână în buzunar și scoase o cheie.

– Este a ta? întrebă Anna, din ce în ce mai surprinsă.

– Da. Este refugiul meu, într-un fel. Vin aici atunci când am nevoie de singurătate. Lumea afacerilor este uneori epuizantă, o știi, și acest loc privilegiat îmi oferă toată liniștea la care pot visa. Există o mică bucătărie, un duș și un salon mare, cu o cameră pe colț.

El o precedă la intrare și Anna se minună descoperind o încăpere încântătoare, cu pereții acoperiți cu scânduri de lemn inegale care îi confereau o atmosferă călduroasă. O canapea mare din catifea roșie, presărată cu perne multicolore, trona în fața unei ferestre mari, de unde avea o priveliște splendidă spre mare și colinele înconjurătoare.

Anna se apropie de fereastră, admirând baletul velierelor pe mare. Deodată, simți privirea lui Mark fixată asupra ei și se întoarse prompt spre el.

– Cred că poți să-ți scoți eșarfa, nu? spuse el apropiindu-se să desfacă nodul făcut de ea.

Blândețea din ochii lui o emoționă mai mult decât ar fi vrut.

– Draga mea, frumoasa mea Anna... murmură el scoțându-i eșarfa și atingându-i ușor gâtul cu degetele.

Ea se înfioră, dar se feri să lase să se vadă tulburarea imensă pe care i-o provocau cuvintele lui tandre și degetele pe gâtul ei.

Ea înfășură mătasea moale a eșarfei în jurul mâinii înainte s-o pună pe canapea, unde se așeză, încercând să-și ascundă jena care o cuprindea.

– Trebuie să fie minunat să lenevești aici, declară ea cu o voce pe care o voia sigură. Cât de dificil trebuie să fie să părăsești aceste locuri încântătoare pentru a reveni la birou!

Anna era mulțumită de această remarcă. Îi amintea astfel lui Mark că era secretara lui și nu o tânără femeie cu care va putea imagina planuri sentimentale.

El clătină încet din cap, apoi se îndreptă spre un mic bar. Turnă un lichid auriu în două pahare de cristal, adăugă cuburi de gheață și-i întinse unul Annei. Dulceața ușor amară a acestui lichid cu gust de gențiană îi aminti că trebuia să păstreze o atitudine distantă față de Mark. Bând, observă că și el o urmărea atent.

El se așeză lângă ea și-i arătă cu mâna colinele din depărtare. Fu conștientă de căldura corpului de lângă ea. În

ciuda tulburării ei, reuși să facă unele comentarii potrivite, dorind să găsească o scuză pentru a se putea îndepărta de el. În acest moment, el se ridică și luă un binoclu de pe o comodă. Se postă în fața ferestrei ca să privească marea.

– Există un vas care sosește. Vino să vezi.

El îi întinse binoclul și ea mătură orizontul, căutând să-l regleze pentru vederea ei, dar în zadar.

– Te voi ajuta, îi propuse el.

Se plasă în spatele ei și, înconjurând-o cu brațele, întoarse butonul de reglaj. Pulsul Annei bătea într-un ritm accelerat și trebui să facă un efort ca să se concentreze. În sfârșit, reperă vaporul.

– Îl văd... declară ea cu o voce nesigură.

Mark își lăsă brațele să cadă și ea continuă să privească marea, pentru simplul motiv că nu îndrăznea să-l privească pe Mark. Zări atunci un vas mai mic care se apropia de cargou.

– Cel mic îl va ghida pe cel mare până în port, îi explică Mark zâmbind.

Atunci, el deschise coșul de picnic pe care-l pregătise Sally și aranjă proviziile pe masă.

– Dacă-mi amintesc bine, mi-ai spus într-o zi că-ți plac sandvișurile cu castraveți, declară el zâmbind.

Ea simți o anumită neliniște la evocarea acelei zi despre care nu vorbiseră niciodată după aceea. Deși nu-i era foame, se forță să mănânce și observă că Mark, în schimb, părea că are multă poftă voioasă.

De la ruptura de Maurice, niciodată nu putuse să aibă încredere într-un bărbat. Le accepta uneori complimentele,

dar când se arătau prea îndrăzneți, o cuprindea teama și se închidea ca o stridie în cochilia ei.

Și totuși, astăzi era așezată lângă bărbatul cel mai periculos pe care-l întâlnise, un celibatar înveterat, dublat de un playboy, și ca și cum nu era suficient, era patronul ei! Această situație o predestina unui dezastru, cu atât mai mult cu cât nu putea rezista farmecului său.

– De ce pari dintr-o dată atât de îndepărtată? întrebă Mark cu gura la câțiva centimetri de a ei. La ce te gândești, dulcea mea Anna?

Conștientă că merge periculos pe o sârmă subțire, fu incapabilă să-i răspundă. Încercă să-și revină rapid în fire. Dar, ca și cum îi ghicise instinctiv dorința de a fugi, Mark îi luă mâna într-a lui și-i atinse ușor micile vene albăstrui de la încheietură într-o mângâiere subtilă. Ea ar fi vrut să scape de deliciile acestui contact, dar se simțea ca paralizată. Apoi, fără măcar să știe ce făcea, corpul ei se întoarse spre el și simți că leșină în brațele lui, cu gura lipită de a lui. Buzele ei se întredeschiseră sub căldura sărutului lui și-și uită pe loc toate reticențele.

Reveni încetul cu încetul la realitate când o ploaie de mici săruturi îi acoperi fața. Când puse din nou stăpânire pe gura ei, se prăbuși din nou în lumea senzațiilor minunate pe care le stârnea în ea. Corpul lui Mark se modela după al ei în timp ce dorința punea stăpânire pe simțurile ei. Instinctiv, brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Mark și degetele ei se pierdură în masa părului său.

Tandrețea cu care o îmbrățișa o emoționă până în adâncul ființei și rămaseră mult timp înlănțuiți într-un sărut care-i transportă într-un univers în afara timpului, unde colinele, marea și soarele păreau să se unească într-o spirală de lumină, de culori și de sunete. Un sentiment de bucurie inexprimabilă o copleși pe Anna, în timp ce mângâierile lui Mark deveneau exigente.

Când gurile lor se despărțiră, rămaseră un lung moment fără să vorbească, împărtășind aceeași emoție, aceeași fericire de a se regăsi.

– Anna, draga mea... murmură el încet, privind-o drăgăstos.

Era în vocea sa o blândețe și o căldură pe care nu le surprinsese niciodată la el până acum. Buzele sale se jucară o clipă cu ale ei și o sclipire de safir strălucea în ochii lui. Expresia tandră pe care o citea în ei, o făcea încrezătoare.

Deodată, o umbră întunecă privirea lui Mark și intuiția feminină a Annei îi permise să ghicească efortul pe care trebuia să-l facă pentru a lupta împotriva dorinței pentru ea. Dar îndoiala asaltă atunci mintea Annei. De ce se opunea oare dorinței de a o face a lui? Era oare din cauza respectului pentru ea? Nu, nu voia mai ales s-o piardă, nu din dragoste, ci pentru că era o excelentă secretară. Aproape îi venea să plângă.

Mark se desprinse din îmbrățișare și se ridică, în timp ce Anna era cuprinsă de un sentiment insuportabil de abandon. Ochii ei urmăriră silueta lui atletică îndreptându-se spre ușă. Apoi copacii îl ascunseră privirii și se lăsă să cadă în fundul

divanului. Gemu încet, realizând cu disperare cât de vulnerabilă era în prezența acestui bărbat. Nu mai putea nega că-l iubea, chiar dacă până acum respinsese această idee.

Dar el? Care erau sentimentele lui reale? Fără îndoială, regreta că se lăsase astfel ispitit și plecase pentru a lua puțină distanță și să reflecteze la modul de a îndrepta situația pe care o crease într-un moment de slăbiciune. Două soluții i se ofereau: s-o recheme pe domnișoara Penelope, ca să grăbească plecarea ei, sau să accepte angajarea noii secretare pe care sora lui o recrutase pentru el.

Totuși, exista o a treia soluție. Dacă munca ei nu se dovedea afectată de emoțiile acestei zile, poate va accepta s-o păstreze lângă el... Nu trăiseră deja o experiență similară la începutul ședерii ei la Orakau? Munca ei nu se resimțise nicidecum după aceea și nici raporturile lor.

Vru să ignore că acel sărut fusese foarte diferit de cel de astăzi.

Dar trebuia să admită că Mark era conștient acum de vulnerabilitatea sa și de emoțiile ei și acesta era, fără îndoială, motivul retragerii lui. Era evident că nu simțea nici o dragoste pentru ea.

Se ridică, cuprinsă brusc de furie. Trebuia să reacționeze în loc să se lase pradă nostalgiei! De altfel, nu visase oare acest sărut? Se apropie de fereastră. Totuși nu, totul era ca înainte: verdele copacilor, albastrul cerului, roșul stâncilor vulcanice și turcoazul profund al mării. Vasul pe care-l priviseră prin binoclu era acum vizibil și pătrundea în apele calme ale portului.

O expresie se impuse atunci în mintea Annei: „port de înmatriculare“. Asta însemna un sanctuar de siguranță, departe de pericole și de furtuni. Dacă Mark ar fi iubit-o, ar fi ajuns cu el în portul ei de înmatriculare.

Dar alungă aceste gânduri derutante din mintea ei, deoarece știa că iubindu-l pe Mark, avea totul de pierdut.

Apropiindu-se de masă, strânse resturile picnicului în coș, apoi ieși din casă pentru a-l duce la mașină, bănuind că Mark era grăbit să plece.

– Vin să te ajut! îi aruncă Mark. Doar să încui ușa.

Înainte să fi ajuns la mașină, el îi luase coșul din mână. Privirea lui se cufundă într-a ei.

– Ți-ai uitat eșarfa, adăugă el întinzându-i-o.

Acest gest banal nu făcu decât să accentueze distanța care părea să se fi stabilit între ei.

Se instalară în mașină și Mark porni motorul.

– Voi trece pe la Lyttletown, ca să văd dacă documentele sunt gata, declară Mark în timp ce se apropiau de micul port. În acest caz, vom putea să ne punem pe treabă imediat ce ne întoarcem.

Ea își ascunse de bine de rău durerea pe care o stârniseră în ea cuvintele lui și privi peisajul cu melancolie, gândindu-se cât de fericită fusese să-l admire la sosire.

Portiera pocni în spatele lui când coborî din mașină după ce oprise mașina în fața imobilului care adăpostea birourile Companiei.

Expresia indiferentă a Annei dispăru imediat în timp ce-l urmărea mergând cu un pas suplu spre intrare.

Cargoul era acum ancorat în port și ea distinse containerele enorme îngrămădite pe punte.

I se păru că trecuse un secol până când Mark ieși din imobil. Acum strângea mâna unui bărbat de vreo cincizeci de ani în fața ușii clădirii. Înfățișarea lui destinsă îi spunea că uitase furtuna emoțională care îl copleșise puțin mai devreme, la adăpostul căsuței lui, când schimbaseră un sărut pătimaș.

– Perfect! o anunță el deschizând portiera. Am obținut autorizația portuară pe care o doream. Îndată ce ne întoarcem, vei putea telefona agenților noștri ca să le comunici detalii. Îți voi dicta de asemenea o copie pentru Catherine și vei clasa un duplicat după autorizație. Nu uita mai ales numărul de cod pentru vame.

Traversau tunelul lung care-i va duce la drumul spre Christchurch și Anna fu ușurată că penumbra îi ascunde expresia tristă a feței. Mark își reluase rolul de președinte al Societății și nu mai rămăsese nimic din momentele pe care le împărtășiseră. Prin comportarea lui, o făcea să înțeleagă că nu era decât secretara lui și că trebuia să uite intimitatea care-i apropiase câteva minute.

A fost aproape o ușurare când Anna zări grilajul de la Orakau.

Lucrară câteva ore împreună și Anna se forță să adopte o atitudine indiferentă, conștientă că Mark se simțea foarte în largul lui, în ciuda episodului de la Littletown.

La șapte și jumătate, se auzi soneria de la ceasul lui.

– Trebuie să plec, Anna, o anunță el luându-și telefonul mobil. Nu aștept nici un apel în mod deosebit, dar dacă mă sună cineva, ia mesajele, le voi vedea la întoarcere. Noapte bună, Anna.

Faptul că își luase telefonul mobil îi spunea că nu se ducea la o întâlnire de afaceri. Dar numai după o jumătate de oră se auzi motorul mașinii care pornea la drum.

Aruncă o privire peste notele etalate în fața ei și evaluă timpul necesar pentru a-și termina treaba.

După această după-amiază petrecută împreună în birou, orice speranță că el nutrea vreun sentiment pentru ea părea definitiv pierdută.

Era zece și jumătate când scoase ultimele exemplare din imprimantă și le puse pe biroul lui Mark, ca să le verifice. Ieși obosită din încăpere, după ce stinsese luminile. Nici măcar n-avea chef să cineze.

Lumina lunii peste grădini răspândea o lumină stranie și magică, lungind umbrele copacilor care se profilau pe peluză. Adâncită în gândurile ei, deschise ușa și ieși în parc pentru a face câțiva pași. Pacea locurilor o destinse încetul cu încetul. Se îndreptă spre piscină și se așeză pe banca-balansoar, încercând să-și elibereze mintea de gândurile contradictorii care o copleșeau. Dar foarte repede, speranțele sale decepționate o bulversară din nou și se ridică prompt.

Traversă grădina și se duse în camera ei ca să-și pună costumul de baie, hotărâtă să înoate până la epuizare. Poate că oboseala fizică va potoli durerea care-i strângea inima.

Ea alunecă în apă cu voluptate și brasul ei lung și bine ritmat îi permise să acopere de multe ori lungimea bazinului. Gesturile i se păreau mecanice și oboseala nu părea să-i cuprindă membrele. Deloc obosită, se ridică pe marginea piscinei și rămase nemișcată, tremurând ușor.

– Anna... murmură o voce blândă.

Se întoarse pentru a întâlni privirea lui Mark, în picioare în spatele ei, îmbrăcat doar în costum de baie. Sub lumina lunii, fiecare mușchi al corpului lui se contura armonios pe fondul întunecat al perdelei de verdeață a copacilor și o emoție dureroasă o gâtui pe Anna. Instinctiv, își strânse prosopul în jurul ei.

– Este o noapte ideală pentru înot, aprecie Mark degajat.

Ea își impuse să adopte același ton indiferent pentru a-i răspunde:

– Serata ta nu s-a desfășurat bine?

– Cine ți-a spus că era vorba de o serată? Am hotărât doar că aș prefera să fiu aici seara asta, răspunse el ușor ironic, ca și cum râdea de el însuși.

– Am constatat că ai rămas la birou foarte târziu, reluă el. Nu voiam în mod obligatoriu să faci acest lucru astă-seară.

– Îmi spui asta doar acum! i-o întoarse ea, ușor iritată, dar mulțumită de calmul exterior pe care-l afișa.

Se aplecă spre piscină și trimise o mână de apă în direcția lui.

– Scorpie mică!

Plonjă imediat foarte aproape de ea, stropind-o râzând. Ea se ridică, intenționând să fugă, dar, cu un braț, el o stropi din nou și ea consideră că, dacă era să se ude, mai bine să fie complet. Prin urmare sări și ea, la câțiva centimetri de Mark, pe care-l stropi la rândul ei.

El își șterse rapid ochii, apoi lovi cu palma suprafața apei, râzând. Ea răspunse imediat cu același gest. Dar își dădu rapid seama că talia înaltă a lui Mark îi oferea avantaj.

– Este destul pentru azi? exclamă el înotând spre ea.

Îi prinse brațele pe marginea piscinei, râzând și mai tare.

– Premiul revine câștigătorului, adăugă el.

Și gura lui o atinse ușor pe a ei înainte ca ea să se aștepte la asta. În mod instinctiv, se îndepărtă, știind că nu va accepta sărutul lui, de data asta. Această retragere a lui Mark păru că face parte din joc, dar încetă să mai râdă când o purtă triumfal în brațe, înainte s-o lase să alunece de-a lungul corpului lui. Atingerea pieilor lor îi transfigură brusc. Cu un geamăt, el o strânse în brațe, mâinile mângâindu-i cu pasiune spatele. Și gura lui puse stăpânire pe a ei cu ardoare. Apoi, realizând că gestul lui putea fi brutal, deveni tandru și ea îi înconjură gâtul cu brațele.

Dorința o copleși pe Anna și începu să tremure în brațele lui. Mark îi acoperea acum pielea goală a umerilor cu săruturi tulburătoare și ezită o secundă înainte de a pune din nou stăpânire pe gura ei, cu nesfârșită blândețe. Anna uită tot ce o înconjura. Corpurile lor aproape goale se unduiau în apă, în aceeași mișcare.

El se deplasă ușor ca s-o contemple în lumina lunii. Ea nu-i vedea decât conturul feței și buzele senzuale.

– Anna, draga mea, murmură el. Acum știi de ce doream atât de mult să mă întorc.

Mâna lui trecu peste trăsăturile fine ale feței ei, ca și cum voia să și le imprime pentru totdeauna în memorie. Se aplecă și buzele lui le atinseră tandru pe ale ei.

El îi slăbi ușor strânsoarea și ea își pierdu echilibrul. Dispăru sub apă două secunde și surpriza o trezi la realitate.

Nu mai îndrăznea să se apropie de Mark, să se lase mângâiată și sărutată. Nu se preta oare doar unui joc cu ea, fiindcă o știa disponibilă în acest moment? Fără nici o îndoială, nu se sinchisea de sentimentele ei! Dar ea nu reușise să-și controleze emoțiile și, pentru ea, nu era un joc... Privirea ei disperată se îndreptă spre scară și, asemenea unui spiriduș, se cățără până la margine, își luă prosopul în trecere și fugi peste peluză, urmată de râsul senzual și cald al lui Mark.

Când ajunse la adăpostul camerei ei, închise ușa în spatele ei și, pe dibuite în întuneric, trase zăvorul. Dar deveni brusc conștientă că Mark nu încercase s-o ajungă și se simți jalnic. Încă tremurând din toate încheieturile, retrase zăvorul, închise perdelele și se îndreptă spre baie.

Deschise robinetele dușului, alunecă sub jet și apa călduță curgând pe corpul ei o calmă puțin. Își scoase costumul de baie și rămase minute întregi nemișcată, lăsând apa să-i potolească treptat simțurile stârnite. Apoi luă săpunul și-l trecu încet peste pielea încălzită. Atunci își dădu seama că nimic nu putea să-i alunge senzația mângâierilor și sărutărilor lui Mark pe corpul ei.

Ieși de sub duș și se înfășură într-un halat moale înainte de a reveni în camera ei. Își puse cămașa de noapte și se culcă fără să mai aștepte, dornică să-și găsească liniștea în somn. Dar nu reuși să doarmă, obsedată de imaginile sărutărilor pe care le schimbase cu Mark. Și în această noapte, visele ei fură frământate de îndoială.

***

Era târziu când se trezi a doua zi dimineață. Fața zâmbitoare a lui Sally era aplecată deasupra ei. Tocmai îi pusese pe masă un platou cu micul dejun.

– Bună dimineața, Anna. Mark mi-a recomandat să te las să dormi. Îți cere să nu fii la birou decât de la ora unsprezece până la prânz, restul zilei îți aparține.

– Mulțumesc, Sally. Este plăcut să fii atât de răsfățat.

– Este ideea lui Mark. Ești așa de îndârjită în ceea ce privește munca! Domnișoara Penelope era mai moderată... Mark s-a dus la biroul din Christchurch și se va întoarce spre ora unsprezece.

Anna aruncă o privire spre pendulă.

– Ora zece! exclamă ea.

– Aveai nevoie de odihnă. Ești surmenată în acest moment... Astăzi nu este timp frumos, cerul este cenușiu și mi-e teamă că vremea se înrăutățește.

După plecarea lui Sally, Anna își luă micul dejun, zâmbind la ideea că Mark vrusese să-i facă o plăcere. Cu ezitare, un gând își făcu lor în mintea ei: poate el era pe cale să se îndrăgostească...

Se îmbrăcă rapid înainte de a duce platoul în bucătărie. Reveni spre biroul care era deschis și înaintă până la masa lui Mark. Micul lui telefon mobil era deschis și se simți tentată să-l sune, doar ca să-i audă vocea. Zâmbi, imaginându-și reacția lui.

Instalându-se în spatele biroului, începu să bată corespondența. Aproape terminase când auzi mașina lui Mark intrând în parc. O va găsi perfect stăpână pe ea însăși. Nu trebuia să ghicească bătăile accelerate ale inimii ei.

– Anna! Anna! îl auzi ea strigând-o cu o voce furioasă și exigentă.

Intră în birou ca un uragan și ea îl privi cu surprindere, întrebându-se ce-l adusese într-o asemenea stare de furie. Vru să se ridice dar, când el o fulgeră cu privirea, se reașeză stupefiată.

– Răspunde-mi! Ai ieșit sau nu cu Maurice Caswell, săptămâna trecută?

El citi adevărul în ochii ei și o condamnare rece veni să-i potolească furia.

– Nu l-am întâlnit decât un moment foarte scurt. Nu era o întâlnire, explică ea, forțându-se să-i vorbească liniștit.

– Nu, dar ai avut timp să-i dovedești cât îl iubești!

Ochii lui aruncau fulgere de furie.

– Presupun că nu-ți imaginai să revezi asta într-o zi!

La aceste cuvinte, lăsă să cadă pe biroul Annei o foaie de hârtie. Ea o desfăcu și descoperi, uluită, că era vorba de o copie a datelor proiectului la care Mark lucrase atâta și care eșuase recent.

– Ei bine, aștept explicațiile tale! o amenință el.

Doar nu credea că-l trădase!

– Nu înțeleg... De ce aș fi dat-o lui Maurice?

– Fiindcă Societatea soției lui este rivala noastră. Nu simula nevinovăția! Nu te face că nu știi!... Recunoaște, cel puțin!

El își trecu nervos mâna prin păr, ca și cum se forța să se stăpânească.

– Pretinzi că i-am dat sau vândut acest proiect lui Maurice?

Neîncrezătoare, văzu că ghicise corect.

– Știai exact ce importanță reprezenta această afacere pentru Societatea mea! Pun pariu că ai obținut un preț bun... Cât ți-a oferit? Zece mii?... Cincisprezece?...

La aceste cuvinte, Anna simți că pălește.

– Cum poți să crezi asemenea infamii? exclamă ea cu disperare, șocată în cel mai înalt grad de acuzațiile lui.

– Dacă n-a fost vorba de bani, ce ți-a promis? Să te ia de nevastă? Și l-ai crezut?

Vocea lui o plesnea la fel de sigur cu un bici și ea încercă să nu leșine în timp ce instinctul îi recomanda să fugă. Mâinile lui Mark îi înhățară brațele.

– Mark, nu! Niciodată! N-aș face asta! Trebuie să mă crezi...

Era disperată, implorându-l din toată ființa ei. Mark îi dădu drumul și-și înfundă brutal mâinile în buzunare, ca și cum o obliga să păstreze o anumită distanță fizică între ei. El inspiră profund și, când vorbi din nou, vocea îi era ciudat de calmă.

– Anna, numai trei persoane erau la curent cu acest proiect: Catherine, tu și eu. Sora mea n-a avut niciodată acces la dosar, ceea ce reduce situația la noi doi. Azi, am descoperit că Societatea Clarei a pus la cale o afacere identică. I-am telefonat imediat s-o felicit și ea mi-a spus că era o idee a lui Maurice. Asta mi-a trezit imediat bănuielile.

Se apropie încet de birou, cu toată furia dispăru.

– N-am avut prea mult de așteptat înainte de a veni Clare să mă vadă. Ea a avut decența să aducă această hârtie pe care a găsit-o în biroul lui Maurice. Era șocată, îngrozită, cu atât mai mult cu cât fusese încântată că Maurice avusese o idee atât

de strălucită. Descoperind acest plan, crezuse că la urma urmei Maurice nu era atât de indiferent și că poate ar putea să încerce să-și salveze căsnicia...

O amărăciune profundă se simțea în vocea lui Mark.

– Certitudinea ta de a câștiga aprobarea lui Maurice pentru această trădare s-a întors contra ta, nu-i așa? Presupun că ai crezut că va primi o primă confortabilă care vă va servi să vă stabiliți amândoi. Și eu ți-am acordat încredere...

Se întoarse și ieși cu pași mari din încăpere ca și cum nu mai putea să-și stăpânească furia. Pentru prima dată, trânti ușa biroului în spatele lui.

Anna se prăbuși în fundul scaunului, ametită de durere. Mintea ei se lovea de neînțelegerea cea mai completă a faptelor. Dar, încetul cu încetul, își reveni, gândindu-se că cel mai bine era să caute vinovatul. Bineînțeles, raționamentul lui Mark părea logic. Atunci? Cum ajunsese planul în mâinile lui Maurice?

Încrețindu-și fruntea, încercă să-și amintească vizitatorii care veniseră să-l vadă pe Mark. Erau numeroși, dar nici unul nu rămăsese singur o clipă. Această eventualitate se dovedea așadar falsă. Poate era vorba de un spărgător? Dar ar fi trebuit să fie bine informat despre activitatea lui Mark și să știe că Maurice era interesat de această afacere. Nu, era pe o cale greșită.

Privirea ei se îndreptă spre ușa-fereastră și ferestrele care dădeau direct spre terenul de golf și ecoul unei voci îi reveni atunci în memorie. Auzea răsunând cuvintele defăimătoare ale Clarei: „Mark te consideră o excelentă secretară, dar nu va

dura mult până să-și schimbe părerea“. Da, nu putea fi vorba decât de Clare! Era geloasă pe ea. Nu numai că voia să fie iubită de Mark, dar avea de asemenea nevoie de soțul ei. În calitate de prietenă veche a familiei și a relațiilor de afaceri, putea să-l viziteze pe Mark fără să trezească bănuielile oamenilor. În plus, venind în această casă din copilărie, avea acces la toate camerele și-i fusese ușor să subtilizeze documentul și să-l fotocopieze înainte de a-l pune la loc. Dar cum fusese la curent cu acest plan?

Descurajată, Anna trebui să renunțe. Nu putea să aducă nici un temei real presupunerilor ei. Dacă era la curent cu acest furt, Maurice nu va accepta niciodată să-și denunțe soția. În plus, Clare reușise să câștige recunoștința lui Mark pentru că-i adusese hârtia și își punea astfel în aplicare amenințarea de a-l face s-o concedieze pe Anna din postul ei. Dintr-o clipă în alta, Mark îi va cere să elibereze biroul.

Acum, lacrimi i se rostogoleau pe obraji. Cu disperare, se gândi că niciodată nu va putea câștiga dragostea lui Mark și ideea îi era insuportabilă.

Ea alergă până în camera ei, se aruncă pe pat și hohoti de plâns cu fața în perne. Încetul cu încetul, plânsul i se liniști și luă o hotărâre. Mark n-ar fi obligat s-o concedieze, deoarece va pleca singură, cu avionul următor.

Își făcu rapid valizele, apoi formă numărul de la aeroport ca să-și rezerve un loc și chemă după aceea un taxi. Ideea de a nu-și lua rămas-bun de la John și Sally îi repugna. Amintindu-și atunci că era ziua lor liberă, hotărî să le scrie când va ajunge acasă.

Brusc, se gândi că nu se putea aștepta ca doamna Lester s-o mențină în serviciu. Cu puțin noroc, va obține un nou loc, într-o altă Societate. Dar bineînțeles, nu va avea nici o referință să prezinte și eventualul ei patron va vedea în această lacună umbra unei greșeli grave.

Aruncă o ultimă privire în apartamentul în care petrecuse ore atât de agreabile și simți un nod în gât când închise ușa în spatele ei. Ieși din casă cu valizele în mână și merse de-a lungul aleii mărginite de pini până la grilajul de la intrare.

Pe micul drum, se întoarse pentru ultima dată. Orakau, inundată în lumina soarelui, se profila pe fondul de verdeață al pășunilor și pădurilor. Nori mari se adunau la orizont și se gândea cu tristețe că natura hotărâse să se acorde sfârșitului ultimului act al acestei nefericite aventuri. Reuși totuși să zâmbească, spunându-și că lipseau doar acordurile melancolice ale viorilor.

Capitolul 8

Primele picături de ploaie cădeau ca niște lacrimi mari pe parbrizul taxiului. În câteva secunde formară o perdea argintie pe care ștergătoarele o îndepărtau. Vizibilitatea era redusă și șoferul trebui să încetinească.

Drumul părea interminabil și când taxiul o lăsă în fine în fața aeroportului, mintea îi era ca anesteziată. Se duse la ghișeu, unde o stewardesă o anunță că zborul ei întârzie din cauza timpului rău. Într-adevăr, elementele naturii se dezlănțuiseră: cerul era brăzdat de fulgere, tunete bubuiau și ploaia continua să cadă în averse.

Se instală în sala de așteptare, în timp ce gânduri contradictorii se îmbulzeau în mintea ei. Furia se lupta cu sentimentul de disperare intensă care o copleșea când se gândea că Mark putea să-și imagineze că-l trădase într-un fel atât de josnic.

Încetul cu încetul, realiză că nu-l va revedea fără îndoială niciodată. Își privi mașinal biletul, învârtindu-l între degetele tremurătoare. Gândurile ei rătăcitoare o conduseră atunci spre piscina de la Orakau, acolo unde schimbaseră acele săruturi pasionate. Speranța pe care o nutrise să-l vadă pe Mark îndrăgostit de ea părea să aibă drept ecou un râs ironic de fiecare dată când se gândea la furia devastatoare a acuzațiilor lui. Își aminti limpede buzele albe de furie și privirea rece a ochilor lui albaștri acuzatori.

– Crezi că vei scăpa atât de ușor?

Cuvintele erau sarcastice și Anna se sufocă văzând silueta înaltă care se oprise în fața ei. Îi luă biletul din mâini.

– Nu vei avea nevoie de el!

O furie rece o cuprinse atunci pe Anna.

– Nu ai dreptul! Este al meu!

– Nicidecum... A fost cumpărat prin Societatea mea, i-o întoarse el pe un ton glacial.

Ea se ridică, realizând că la urma urmei avea dreptate. Călătoria ei dus-întors îi fusese plătită de Compania lui Mark Findlay.

– Admit că acest bilet este al tău și voi face în așa fel să ți-l plătesc, dar nu voi rămâne un minut în plus în Compania ta, pentru că m-ai insultat.

– Să spunem că te las să alegi. Fie te întorci cu mine la Orakau, fie chem un polițist de acolo să-i cer să te aresteze pentru spionaj industrial... Acum, urmează-mă la înregistrarea bagajelor, să-ți recuperezi valizele.

Ochii Annei se făcură mari de uimire.

– Vei face asta?

– Aș prefera să evit, într-adevăr, răspunse el cu calm.

Modul în care o privea nu lăsa nici o îndoială privind realitatea amenințării sale.

– Ei bine? întrebă el cu răceală.

Împietrită de groază, îl fixă un moment înainte de a se întoarce, nevrând ca el să-i observe lacrimile care-i curgeau pe obraji. Privi fix prin ferestrele mari – avionul cu aripi argintii care străluceau în ploaie. Furtuna părea că vrea să se potolească și boeingul nu va întârzia să-și ia zborul... fără ea. Va trebui să înfrunte o situație pe care nici măcar nu reușea să și-o imagineze.

Doi agenți de securitate trecură prin fața ușii sălii de așteptare și simpla vedere a bărbaților în uniformă o făcu să tremure. Dacă nu-l urma pe Mark la Orakau, libertatea ei ar fi în pericol, fără măcar să se poată apăra. Nici un tribunal nu va putea vreodată să creadă în nevinovăția ei... Trebuia să se întoarcă la Orakan. De altfel, nu era oare singurul loc unde putea descoperi dovada că documentul fusese furat de Clare?

– Voi merge cu tine, spuse ea în sfârșit, fără tragere de inimă.

– Poate mai întâi ar trebui totuși să auzi condițiile pe care ți le voi impune? Prima este să nu mai intri niciodată în birou, a doua să nu-l mai întâlnești pe Maurice Caswell sub nici un pretext.

– Cum voi putea să lucrez dacă îmi interzici accesul în birou? se miră ea.

– Nu vei lucra. Consideră-te doar o invitată temporară. Doar nu-ți imaginezi că te-aș putea păstra ca secretară, nu-i așa?

– Nu înțeleg... În acest caz, de ce nu mă lași să plec?

– Pentru că este posibil să iei cu tine orice informație care poate fi de o mare valoare pentru concurenții mei.

– Dar asta ar fi un furt!

– Exact, spuse el îndreptându-se spre scări. Îți dau trei minute de gândire. Mă găsești la biroul de informații.

El se îndepărtă și în câteva secunde dispăru din vederea Annei. Ea se lăsă să cadă într-un fotoliu. Perspectiva de a trăi ca prizonieră a lui Mark Findlay îi părea un adevărat coșmar. Își șterse cu dosul mâinii ochii, nevrând să-i ofere lui Mark bucuria s-o vadă plângând. Scoase o oglindă mică din geantă și-și aranjă cu îndemânare machiajul, apoi își puse pe nas ochelarii de soare pentru a-și ascunde ochii înroșiți. Ridicându-și capul, ieși din sala de așteptare.

Mark o observă în timp ce se îndrepta spre el. Bagajele ei fuseseră deja recuperate, notă ea. Bineînțeles că nu se îndoise niciodată de alegerea ei.

– Mașina este acolo, declară el luând valizele.

Ea îl urmă și părăsiră aeroportul.

Ploaia se oprise brusc și cerul era acum aproape degajat. O tăcere apăsătoare se instală între ei în timp ce rulau spre Orakau. Mark era la fel de distant ca un străin. Anna privea fără să vadă prin geam marile câmpii care se deschideau în fața lor. Nici o rază de soare nu strălucea deasupra casei pentru a-i ura bun venit.

Cu un nod în gât, se întrebă deodată care va fi reacția locuitorilor de pe proprietate. Cum își vor explica prezența ei, dacă nu lucra?

– Ce justificare vei da șederii mele, dacă nu cobor în birou?

– Explicațiile nu vor fi necesare, replică el.

Anna știa că Sally și John erau prea discreți pentru a pune întrebări, dar politețea cerea totuși să le ofere unele amănunte.

– Ai putea totuși să vorbești cu Sally și John, te rog?

– Foarte bine, răspunse el după câteva secunde de ezitare.

Când ajunseră, o însoți până în camera ei ca să-i ducă valizele. Îndată ce el închise ușa, fără să pronunțe un cuvânt, Anna se lăsă să cadă pe pat, tremurând din tot corpul. Doar zgomotele anunțând că Sally și John soseau reuși s-o facă să reacționeze. Încet, se ridică și-și desfăcu valizele.

Puțin mai târziu, auzi o altă mașină oprind în fața casei și pași răsunară pe culoarul care ducea la biroul lui Mark. Curiozitatea o făcu să se întrebe ce se petrecea, dar mândria fu mai puternică și își abătu atenția.

O ciocănitură în ușă o făcu să tresară.

– Anna, ți-am adus o ceașcă de ceai.

Fața compătimitoare a lui Sally îi aduse din nou lacrimi în ochi.

– Haide, bea, zise cu amabilitate Sally. Nu te neliniști, este doar o furtună, cerul se va limpezi curând. Mark avea un caracter foarte rău fiind copil, dar este pentru prima dată, de atunci, când are un asemenea acces de proastă dispoziție. Probabil va veni să se scuze mâine dimineață, încercă ea s-o consoleze.

– Mulțumesc, Sally. Dar nu se poate să nu știi că mă bănuiește că am sustras un dosar pentru a-l da lui Maurice Caswell.

– El n-a menționat un nume, dar acum înțeleg mai bine și presupun că doamna Clare trebuie să fie la originea acestei sumbre afaceri.

– Așadar, nu mă crezi vinovată?

– Nu fi prostuță, răspunse Sally, zâmbind. Mark este ultima persoană din lume pe care ai dori s-o rănești. Și chiar dacă n-ar fi așa, te știu complet incapabilă să te arăți atât de lipsită de onestitate.

Anna reuși să zâmbească.

– Sally, nu știu cum să-ți mulțumesc pentru încrederea dumitale.

– Bea-ți ceaiul și încetează să te necăjești. Tot ceea ce avem nevoie, este dovada că doamna Clare este adevărata vinovată.

Dar asta era mai ușor de spus decât de făcut, se gândi Anna.

***

Niște muncitori lucrau pe culoar când Anna se îndreptă spre bucătărie. Unul din bărbați scoase un fluierat admirativ când ajunse în dreptul lor, oprindu-se din fixarea blidajului pe ușa biroului.

Când trecu prin fața ușii deschise, Anna simți că pălește sub privirea furioasă a lui Mark și-i trebui tot curajul pentru a continua să meargă ca și cum nu se întâmplase nimic.

Fu ușurată că Mark nu i se alătură pentru cină. El rămase foarte târziu în biroul lui, în seara aceea.

La capătul puterilor, Anna se îndreptă spre camera ei, furia și indignarea amestecându-se cu singurătatea și cu disperarea.

Era o noapte caldă și-i trecu prin minte ideea unei băi în piscină, dar își aminti fericirea pe care o cunoscuse acolo cu Mark și preferă să nu-și trezească mai mult amintirile. Rămase întinsă pe pat, ascultând murmurul brizei în copaci și strigătul păsărilor de noapte.

Era ora două când auzi ușa biroului deschizându-se. Distrată, se întrebă ce fel de lucru făcea Mark la această oră târzie și se gândi la orașele îndepărtate cu care putea să ia legătura prin telefon datorită decalajului orar.

Abia a doua zi seara îl revăzu pe Mark. Tocmai își termina cina când el intră în bucătărie.

– Sally, am hotărât să-mi devansez călătoria. Voi pleca în sud, ca să vizitez filialele timp de o săptămână începând de mâine, apoi voi trece pe aici pentru o noapte sau două înainte de a pleca în nord. Când voi termina, domnișoara Penelope se va fi întors.

Gânduri contradictorii o asaltară atunci pe Anna. Într-un fel, viața va fi mult mai ușoară fără prezența lui Mark, dar în absența lui îi va fi imposibil să aibă șansa de a-i dovedi nevinovăția ei. Și dacă doamna Clare Caswell nu se oprise la

acest singur furt și se hotărâse să subtilizeze alte proiecte? Ea și Mark lucraseră și alte afaceri importante și ea nu putea ghici intențiile acestei femei viclene, în stare de orice.

Anna îi aruncă o privire îngrijorată, întrebându-se asupra oportunității de a-i sugera aceste pericole. El îi adresă o scurtă privire la rândul lui, ca pentru a se asigura de prezența ei, apoi se întoarse în biroul lui.

Anna își împinse ceașca de cafea și se ridică. Pe culoar, Mark păru să ezite o clipă, și ea profită ca să-l interpeleze.

– Mark! Aș putea să-ți vorbesc o clipă, te rog?

El se opri și, în întuneric, ea crezu că sesizează o nesfârșită tristețe în ochii lui. Se întrebă dacă nu-și imaginase această durere în privirea lui. Dar expresia lui deja se schimbase. Părea din nou stăpân pe el.

– Dar te rog, intră.

Ea șovăi o clipă în fața ușii biroului și un zâmbet slab flutură pe buzele lui Mark.

– Nu te neliniști! Nu te cred totuși atât de curajoasă încât să subtilizezi un dosar în fața mea...

Această insultă malițioasă provocă furia Annei, dar se abținu să lase să se vadă ceva. Rămase nemișcată și scuturăr din cap.

– Nu voi intra în biroul tău atâta timp cât nu voi fi declarată nevinovată, Mark. Știu că mă crezi autoarea acestui furt. Este deci inutil să dezmint.

Îl sfida cu privirea, fără să clipească.

– Mark, te-ai mândrit întotdeauna că-ți păstrezi un spirit deschis și sora ta crede chiar că este unul din cele mai mari

atuuri ale tale. Mi-ar plăcea să te văd folosindu-l în legătură cu acest furt.

Sub răceala ochilor lui pătrunzători, Anna tresări imperceptibil, dar continuă cu hotărâre:

– Dacă aș fi vrut să obțin beneficii în dauna lui Maurice, nu m-ar fi oprit un singur document. Fiindcă se pare că este atât de ușor, aș fi copiat mai multe! Dacă Societatea Clarei este capabilă să folosească planul ultimei afaceri, ar putea fi interesată și de unul din noile proiecte la care lucrezi acum.

– Sunt pe deplin conștient, i-o întoarse el tăios. Și fiindcă ridici această eventualitate, spune-mi dacă ai subtilizat și alte dosare.

– Nu! îi aruncă ea furioasă. Dar în cele din urmă aș fi fost fericită să fiu la baza acestei sinistre povești, deoarece mi-ar fi plăcut să te lovesc acolo unde ești mai vulnerabil. Nu în inimă, deoarece nu ai! Doar banii par să conteze pentru tine!

Se răsuci pe călcâie, se îndepărtă repede pe culoar și se repezi în camera ei. Inima îi bătea într-un ritm nebun și tremura din toate încheieturile sub intensitatea emoțiilor care o bulversau.

Furtuna făcu ravagii toată noaptea și a doua zi dimineață, Anna se trezi cu dorința de a părăsi Orakau. Dar își aminti cu tristețe amenințarea lui Mark.

Apropiindu-se de fereastră, constată că cerul redevenise albastru, dar că furtuna făcuse stricăciuni în parc. Numeroase ramuri și frunze zăceau la pământ. John era deja la lucru și ea se hotărî să meargă să-l ajute.

Era târziu când terminară de curățat grădina.

– Mâine voi face un tur pe terenul de golf ca să greblez frunzele.

– Te voi însoți, John, răspunse Anna, n-am nimic de făcut.

– Este foarte amabil din partea ta, Anna. Îmi pare rău pentru toate aceste neplăceri...

Fu întrerupt de Sally care o striga pe Anna din casă, informând-o că este chemată la telefon. Inima îi sări în piept la ideea că Mark își revizuise atitudinea față de ea și-i telefona ca să se scuze. Nebună de bucurie, alergă spre casă. Când ajunse, cu sufletul la gură, îi zâmbi lui Sally.

– Oh, Sally, n-ai idee ce înseamnă pentru mine, spuse ea.

Putea să și-l imagineze cu ușurință pe Mark la capătul firului. Se va arăta probabil prudent și puțin vulnerabil, nesigur de reacția ei. Îl va supune la chinuri cel puțin cinci secunde, se gândi ea, fericită. O licărire de bucurie se va aprinde în fundul ochilor lui albaștri când îi va mărturisi că-l ierta. Vocea Annei era încărcată de emoție când vorbi pe un ton deliberat tachinător.

– Bună seara. Anna Heathley la aparat.

– Bună seara, draga mea. Sunt atât de fericit că mai ești încă la Orakau. Clare mă asigurase că nu vei mai fi cu siguranță acolo. Ea s-a dus la Geraldine pentru afaceri... Ce mai faci?

– Tu ce părere ai? i-o întoarse ea cu tristețe. N-am chef să-ți vorbesc. Bună seara, Maurice.

– Anna, așteaptă... Vreau să te ajut.

– Mi-ai provocat deja suficiente necazuri, replică ea, amintindu-și deodată de nesiguranța situației ei.

Disperată, închise telefonul. Sally scutură capul cu simpatie.

– Nu arăți foarte bine, Anna. O să-ți prepar o ciocolată caldă. Du-te în camera ta.

– Nu era Mark, murmură Anna cu tristețe.

– Nu, nu era el, răspunse Sally, cu compasiune. El a sunat mai devreme, pentru a mă preveni că și-a schimbat programul și că astă-seară se duce la Geraldine!

– Dar nu avem filială la Geraldine!

– Într-adevăr. Poate că Mark are intenția să deschidă una... Este un orășel încântător... Pentru Dumnezeu, Anna, dacă nu te duci imediat la culcare, va trebui să te duc eu! Ești albă ca varul!

Purtând cu precauție cana cu ciocolată, se îndreptă spre camera ei și, în adăpostul apartamentului ei albastru, se lăsă pradă durerii.

Clare era plecată la Geraldine... Mark era de asemenea la Geraldine... Și ideea că se afla în brațele lui Mark făcu să-i urce lacrimi în ochi. Această femeie cinică își făcuse foarte abil jocul și câștigase pe toate planurile. Și printr-o ironie cruntă a destinului, Maurice era cel care o ajutase să descopere adevărul vorbindu-i despre plecarea Clarei în acest „orășel încântător".

Anna hotărî că din ziua aceea nu va mai acorda niciodată încredere cuiva.

***

Nici o pasăre nu veni să se așeze pe pervazul ferestrei ca s-o trezească a doua zi dimineață. Vremea era din nou închisă și ea se ridică rapid, îmbrăcă niște blugi vechi și un pulover de lână înainte de a coborî.

Lucrând cu John pe terenul de golf, încerca disperată să-și alunge din minte imaginea Clarei și a lui Mark împreună. Dar în zadar. Oare ce credeau despre asta Sally și John? Se îndoia foarte mult că vor rămâne la Orakau în situația în care Clare ar deveni într-o zi stăpâna casei.

În timp ce luau toți trei ceaiul, sună telefonul. John întinse brațul și ridică receptorul.

– Bună ziua... da... Am curățat parcul și terenul de golf. N-am terminat complet, dar cred că în câteva zile nu se va mai cunoaște nimic.

Urmă o tăcere destul de lungă, în timpul căreia John asculta fără îndoială instrucțiunile lui Mark.

– Bineînțeles, o voi face... răspunse el în sfârșit. Dar de unde sunați?

Anna își ținu respirația, sperând să fie oriunde în afară de Geraldine.

– Sunteți încă acolo? Dar ce faceți?

Un zâmbet îi lumină fața.

– Până și eu știu că nu există filială în Geraldine.

Anna fu cuprinsă de un acces de tuse nervoasă și trebui să iasă din bucătărie ca să se calmeze.

Când reveni, John închisese telefonul

– Am înghițit greșit, explică ea pentru a se scuza.

Spera ca unul sau altul va vorbi despre telefonul lui Mark, dar numele lui nu fu deloc menționat în acea seară.

Bineînțeles, nimic nu dovedea că Mark era cu Clare, dar Anna știa că nu era indispensabil să aibă dovezi pentru a fi sigură.

Era tentată să-l sune pe Maurice ca să-i ceară s-o ajute să facă cercetări pentru a-și dovedi nevinovăția.

Fără îndoială, era complet inconștient că soția lui era la originea acestei mașinații... Sau poate fusese surprins când aflase... În plus, știa ce relație îi unea pe Clare și pe Mark?

Încercă în zadar să se intereseze de filmul prezentat la televizor și preferă să se culce.

***

A doua zi, Sally decretă că era obosită de grădinărit și hotărî să se ducă în oraș. Anna o însoți, bucuroasă de această diversiune.

Prietenia călduroasă a lui John și a lui Sally îi aducea oarecare mângâiere, dar accentua cumplit indiferența lui Mark.

Se întreba mereu care erau intențiile lui în legătură cu ea. O va concedia la sfârșitul săptămânii? Nu putea să acționeze astfel și s-o păstreze prizonieră pe viață!

– Mă duc la coafor, Anna. Ne întâlnim la ceai la trei și jumătate. Îți convine?

– Perfect. Voi merge să mă plimb în oraș, se entuziasmă Anna.

Nu era foarte departe de noua bibliotecă și hotărî să se ducă acolo. La primul etaj, se opri în fața sectorului privind

Noua Zeelandă și frunzări câteva reviste financiare. Descoperi din întâmplare mai multe critici cu privire la afacerile internaționale și găsi un articol despre filiala lui Mark din Japonia. Un amestec de mândrie și de mânie o cuprinse brusc când citi cele câteva rânduri însoțite de o fotografie a lui Mark cu agentul lui japonez. Într-o dispoziție posacă, lăsă revista, se îndreptă spre sala ziarelor, cu intenția de a consulta anunțurile din regiunea Wellington. Poate va găsi acolo o ofertă de serviciu susceptibilă să-i convină? Își notă două și, înscriind datele, se gândi subit că era complet inutil atâta timp cât nu cunoștea planurile lui Mark cu privire la ea.

Cu un sentiment de descurajare intensă, părăsi clădirea și se plimba încet de-a lungul arcadelor. Când veni ora, se duse la locul de întâlnire cu Sally. În trecere, se opri într-o librărie ca să cumpere cărți poștale și vederi.

Alegând o masă puțin mai retrasă, se instală în cafeneaua unde Sally trebuia s-o întâlnească. Era puțin în avans și hotărî să scrie o carte poștală pentru una din prietenele ei. Tocmai atunci auzi o voce în spatele ei.

– Anna! Pot să mă așez lângă tine?

Fără să-i aștepte răspunsul, Maurice Caswell luă loc pe bancheta din fața ei. Anna își aminti condițiile lui Mark și resimți o neliniște profundă în fața acestei situații stânjenitoare. Îi era totuși dificil să-l dea afară pe Maurice dintr-un loc public!

– Sunt încă celibatar, începu el. Clare și-a prelungit șederea la Geraldine. Ea pare foarte supărată că trebuie să-și continue călătoria până la Dunedin. Am impresia că trebuie să-i lipsim puțin, copiii și cu mine...

Surprinsă că el pare atât de fericit la această idee, Anna speră că nu realiza adevăratul motiv al deplasării soției lui la Geraldine.

– De fapt, continuă el, unul din planurile ei se pare că merge foarte prost. Sper ca până la întoarcerea ei, să aibă timp să rezolve această problemă.

El zâmbi malițios.

– Îți dai seama că n-ai spus încă nici un singur cuvânt?

– Întotdeauna tu ai fost cel mai vorbăreț, încercă ea să glumească.

În mod deliberat, schimbă subiectul.

– Trebuie să mă întâlnesc cu Sally Carter aici, pentru a lua ceaiul...

– Dacă înțeleg bine, mă expediezi, o tachină el cu amabilitate. Spune-mi... De ce ai vândut acele documente Clarei? Aș fi crezut că erai ultima persoană care să acționeze atât de necinstit. Dacă aveai nevoie de bani de ce nu mi-ai spus?

Așadar, asta era versiunea pe care Clare i-o dăduse lui Maurice... Ceaiul ei avu deodată un gust amar.

– N-am intenția să discut cu tine, Maurice. Îți dau numai cuvântul meu că n-am dat sau vândut nimic nimănui.

Maurice clătină din cap.

– Asta îmi părea într-adevăr foarte ciudat... Voi vedea ce pot să fac.

Anna păru ușurată. În momentul acela, o zări pe Sally și-i făcu semn cu mâna pentru a-i indica prezența ei.

– Ai nevoie să pui această carte poștală la cutie? o întrebă Maurice.

– Da, o voi face mai târziu, n-am timbru la mine.

– Dă-mi-o mie, interveni el strecurând-o din oficiu în buzunarul lui. O voi pune eu însumi... Cred că Societatea va putea suporta cheltuiala!

– Bună ziua, domnule Caswell, îl salută Sally cu voce rece.

– Bună ziua, doamnă Carter. Tocmai plecam.

Anna vru să creadă că Sally bănuia că întâlnirea ei cu Maurice era complet întâmplătoare. Fu ușurată când Sally reveni la buna ei dispoziție după plecarea lui.

– Am o surpriză pentru tine, Sally, declară Anna întinzându-i ultimele reviste economice.

– Mark le primește pe toate... Ah! N-o știam pe aceasta! Este o fotografie excelentă a lui. Sunt sigură că a ascuns acest exemplar din modestie! John va fi și el foarte interesat. Mă întreb dacă sora lui, Catherine, a luat cunoștință de ea.

– Cu siguranță. Ea citește toate publicațiile financiare.

– I-ai cerut să intervină în favoarea ta pe lângă Mark? întrebă deodată Sally.

– Nu, răspunse Anna gânditoare.

Ținea prea mult la Catherine Lester ca să riște să fie cauza unei fricțiuni între ea și Mark.

– Vrei să ne întoarcem acasă, Anna?

Capitolul 9

– Mark trebuie să fie acasă pentru cină, declară John celor două femei când sosiră la Orakau.

– Îi voi pregăti o tartă cu mere. Este desertul lui preferat, hotărî Sally.

Cât despre ea, Anna se gândi că i-ar fi plăcut să-l întâmpine cu o mâncare cu piper-roșu. Totuși, o ajută pe Sally să curețe merele.

– Este cald în această bucătărie, declară Anna când terminaseră. Mă duc să fac o baie ca să mă răcoresc, Sally.

Câteva minute mai târziu, plonjă în piscină, pregătindu-se să-l revadă pe Mark. Hotărî să-i ceară să părăsească Orakau cât mai repede. Va accepta fără nici o îndoială, Clare nevrând-o aici, era sigură. Buzele ei se strânseră gândindu-se la furia tinerei femei dacă o mai găsea aici.

Gândurile la cuplul tandru îmbrățișat o copleșiră din nou și străbătu cu înverșunare mai multe lungimi de bazin pentru a încerca să alunge aceste imagini dureroase din mintea ei.

În cele din urmă ieși pe marginea piscinei și, ridicând capul, întâlni privirea lui Mark. Tulburată, îl fixă o clipă înainte să-și plece ochii.

– Ai slăbit, declară el simplu.

Cu demnitate, Anna se înfășură cu prosopul de baie.

– Se întâmplă adesea prizonierilor, răspunse cu amărăciune.

Deși își repetase de nenumărate ori în minte, uită dintr-o dată cuvintele pe care-și promisese să i le spună. Ochii ei se agățară o clipă de fața lui și simți brusc dorința să se arunce în brațele lui.

Tulburată în cel mai înalt grad, își strânse prosopul în jurul corpului, se ridică și alergă peste peluză ca să se refugieze în camera ei. Tensiunea dintre ei era încă la fel de puternică.

***

Încă nu-și recăpătase calmul când veni ora cinei. Pentru a respecta masa pregătită cu atâta atenție de Sally, îmbrăcă o rochie lejeră care cădea în pliuri suple în jurul ei. Culoarea verde a materialului îi punea în valoare bronzul pielii și reflexele roșcate ale părului.

Îndreptându-se spre sufragerie, încercă să-și revină în fire, gândindu-se că trebuia neapărat să găsească curajul de a-i vorbi lui Mark. Ecourile râsului său cald îi parveniră atunci când punea mâna pe clanța ușii. Deschise încet ușa și

spectacolul care i se oferi ochilor o ului, făcând-o să-și piardă cumpătul și păru deodată că pământul îi fuge de sub picioare.

El era în picioare, cu un pahar în mână, zâmbindu-i Clarei Caswell.

– Și golful, Anna... Ai făcut progrese? se informă Clare cu o voce suavă, zărind-o. Acum apreciezi acest sport?

Anna simți o dorință irezistibilă să dea întrebării ambigue a Clarei răspunsul pe care-l merita, dar se mulțumi să declare că avusese alte preocupări în timpul acestor câteva zile.

– Nu este grav, domnișoara Penelope va veni curând să te elibereze. Încă n-ai întâlnit-o, nu-i așa?

– Într-adevăr, confirmă ea liniștită, luând paharul pe care i-l întindea Mark.

– Sunt uimită să te găsesc încă aici, murmură Clare, profitând de faptul că Sally îi reținea o clipă atenția lui Mark. Dar nu intenționezi totuși să rămâi mai mult timp la Orakau...

Clare se îndepărtă atunci ca să discute despre golf cu John. Anna era prea furioasă pentru a admira siguranța remarcabilă a Clarei.

– John și Sally mi-au spus că le-ai fost de un ajutor prețios în aceste zile, o lăudă Mark apropiindu-se de ea.

Ochii lui albaștri o priveau calm și se opriră timp de o secundă asupra buclei care-i cădea pe tâmplă. Instinctiv, Anna o duse după ureche.

– Las-o acolo, îmi place această șuviță rebelă.

Timp de o clipă, fu ca și cum toată animozitatea dintre ei dispăruse. Anna nu se putu hotărî să răspundă, în timp ce privirea lui Mark se fixase pe gura ei ca și când ar fi vrut s-o sărute.

Soneria stridentă de la ușa de la intrare îi captă atenția lui Mark și fața lui își reluă o expresie impersonală.

– Găsești condițiile mele foarte dure, Anna? întrebă el pe neașteptate, privind-o din nou. Ți-a fost prea greu să rămâi departe de Maurice Caswell?

Anna își pregăti răspunsul cu prudență. Întrebarea era cu dublu înțeles. Dacă încuviința, însemna că-l mai iubea pe Maurice, dacă nega, n-ar fi sinceră fiindcă-l văzuse o dată, chiar dacă această întâlnire se datorase întâmplării.

– Ei bine? îi aruncă el, deodată brutal. Pot foarte bine să verific întrebându-i pe Sally și pe John. Ar fi mai bine să-mi spui adevărul.

Înainte să poată răspunde, Clare îi întrerupse:

– Mark, dragul meu, soțul meu tocmai sosește. Îți mulțumesc încă o dată că m-ai însoțit la Dunedin.

– Sunt sigur că ai fi făcut același lucru pentru mine, dacă mașina mea ar fi fost în pană... răspunse el cu blândețe... Bună seara Maurice, sunt încântat să te văd.

Soțul Clarei intră în cameră zâmbitor, cu mâinile întinse spre Mark.

Era de necrezut că tonul acestei conversații superficiale și mondene poate să pară sincer, se gândi Anna cu amărăciune. Întorcându-se brusc, ieși din sufragerie și se îndreptă spre bucătărie.

– Slavă Domnului, a venit în sfârșit să-și caute soția, declară Sally la intrarea ei. Am crezut că nu voi mai putea niciodată servi la masă.

– Vrei să spui că ei nu rămân la cină?

– Nu, bineînțeles... Mark știe foarte bine ce cred despre această femeie... Copiii ei o așteaptă...

Anna nu îndrăzni să întrebe care erau motivele acestei antipatii.

Zgomotul unui motor le indică faptul că vizitatorii inoportuni părăseau proprietatea.

Cina fu uimitor de agreabilă. Mark părea hotărât să se arate cea mai fermecătoare gazdă și o distra pe Anna, pe Sally și pe John cu întâmplări din călătoria lui, trecând totuși sub tăcere seara lui la Geraldine...

După ce o ajutase pe Sally să strângă masa, Anna se duse în camera ei și hotărî să rămână acolo până când Mark se va retrage în biroul lui. Din nefericire, el nu părea că dorește să lucreze seara asta. El rămase în salon foarte târziu și zgomotul ocazional al râsetelor vesele îi arătă că era încă într-o excelentă dispoziție.

„Dacă i-aș cere seara asta să mă lase să plec, poate ar accepta?“ mormăi ea iritată, luând o carte. Amintirea condamnării sale îi reveni atunci în memorie. Regreta că nu-i declarase adineaori că era la curent cu legătura lui cu Clare și că putea să înceteze micul joc pe care-l făcea cu ea. O adusese pe Clare cu el fără să se ascundă, sigur că nimeni nu va contesta scuza jalnică a penei. Se pare că nu se înșelase. Marele Mark Findlay nu putea oare să-și permită totul?

Aerul era încă foarte cald și i-ar fi plăcut să facă o baie în apa rece a piscinei. Dar Mark ar ieși probabil în grădină ca s-o

urmărească. Resemnată, se îndreptă spre sala de baie, ca să facă un duș rece înainte de culcare.

Se răsuci mult timp în pat înainte de a se cufunda într-un somn greu, dar un coșmar veni să-i chinuie visele și se trezi scoțând un strigăt.

– Anna?

Vocea lui Mark era calmă.

Realiză ușurată că nici mareea, nici valuri uriașe nu erau gata s-o înghită.

– Mark? Ești aici? întrebă ea, uluită.

Un râs ușor îi răspunse.

– Așteaptă, o să mă ciupesc ca să verific.

El se așeză pe marginea patului lângă ea, frecându-și bărbia.

– Da, da, sunt real, am o mică barbă pe obraji...

Ochii Annei, care se obișnuiau rapid cu întunericul, remarcă zâmbetul apărut pe buzele lui.

– Semeni cu Frumoasa din Pădurea Adormită. Dacă-mi amintesc bine, un sărut o trezește pe frumoasa prințesă din somnul ei.

Simți atunci buzele lui calde peste ale ei. În magia acestei clipe, uită totul și, cu un suspin slab, îi înconjură gâtul cu brațele. Simți parfumul cu mosc al loțiunii lui după ras, al părului între degetele ei și corpul lui musculos lângă al ei.

– Anna, am așteptat prea mult, murmură el.

Instinctiv, se arcui spre el și el răspunse acestui gest cu un sărut pasionat care o făcu să tremure în brațele lui. Cu

dragoste, el înfășură pe deget șuvița care-i atingea tâmpla. Privirea lui întârzie pe corpul ei și Anna citi în ea dorința pe care o simțea pentru ea.

– Anna, dulcea mea prizonieră...

Aceste cuvinte treziră brusc memoria Annei și se luptă să-l respingă.

– Lasă-mă!

În fața protestului ei indignat, el se retrase ușor și ea se ridică furioasă, bătându-i pieptul cu vehemență, până când el îi prinse încheieturile mâinilor.

– Încetează, Anna! Am venit la invitația ta, amintește-ți...

– Ce vrei să spui? se sufocă ea.

– Haide, Anna... M-ai chemat când am trecut prin fața camerei tale. Ți-ai lăsat chiar ușa larg deschisă... Ai jucat perfect comedia coșmarului, sunt convins, dar acum îți cunosc talentele de actriță... Ești o tânără femeie foarte convingătoare.

O măsură cu o privire întunecată.

– Ești atât de inteligentă și atât de abilă, încât aș fi aproape tentat să mă scuz. Dar având în vedere circumstanțele, nu conta pe asta...

Ochii lui se plimbară peste ea, în timp ce-și ridica cearșaful în jurul corpului. Buzele lui Mark se strânseră într-un surâs disprețuitor și, în clipa următoare, plecase.

Visase oare toate astea? Numai mișcarea perdelei albe-argintii sub razele lunii îi spunea că el fusese acolo.

Își trecu tremurând degetele peste buze și se ridică pentru a închide ușa, pe care își amintea că o lăsase deschisă ca să

permită un ușor curent de aer. Clinchetul zăvorului păru ecoul acuzației lui Mark: „Am venit la invitația ta".

Mult timp după aceea, încă plângea, pradă disperării celei mai profunde. Mark o sărutase ca și cum o iubea, dar de fapt nu-i păsa de ea. Mai rău, o disprețuia. Și totuși, atracția pe care o simțeau unul pentru altul nu era o mângâiere. Cel puțin, va fi primul care să-i sugereze să ia avionul următor... Adormi în cele din urmă la primele licăriri ale zorilor.

Zgomotul motorului mașinii lui Mark o trezi o oră mai târziu. Era încă foarte devreme. Fără îndoială, îi lăsase lui John un plic cu biletul ei și cu instrucțiuni.

Se îmbrăcă în grabă și coborî la bucătărie. Cântecul vesel al lui Sally îi liniști puțin temerile.

– Bună ziua, Anna. Ai dormit bine?

– Nu tocmai, răspunse ea zâmbind cu tristețe.

Sally, ocupată să umple ceștile cu cafea, nu surprinse această expresie.

– Ziua se anunță minunată... Mark a plecat dis-de-dimineață ca să se ducă la biroul din Christchurch. Vor fi surprinși să-l vadă atât de devreme! Nici măcar nu și-a luat micul dejun. Ceva trebuie să-l fi supărat, era într-o dispoziție groaznică în această dimineață.

– Are fără îndoială griji cu problemele lui...

– Ești ca John! Îi găsiți întotdeauna scuze. Dar de data asta, John și cu mine credem că este în această stare din cauza unei femei... Este cu siguranță îndrăgostit, declară ea zâmbind enigmatic.

– Îndrăgostit?

– Ei, da! Și este o noutate pentru Mark, care este atât de obișnuit ca femeile să leșine în fața lui.

Anna rămase încremenită locului.

– Dar poate că această persoană răspunde sentimentelor lui? sugeră ea atunci, gândindu-se la Clare.

– Nu suntem deloc siguri...

Anna încercă disperată să cerceteze gândurile lui Sally.

– Credeți că este o femeie pe care a întâlnit-o în străinătate?

– Nu, Anna. Este cineva foarte apropiat de el... Care locuiește practic sub acoperișul lui. Este complet nebun, dar cum nu reușește să-și mărturisească dragostea, este pe cale să facă cea mai stupidă greșeală din viața lui, continuă ea cu maliționzitate.

Anna încercă să glumească.

– Știți ce se spune... Adevăratul drum al dragostei...

Ea lăsă fraza în suspensie și se întoarse spre prăjitorul de pâine, preferând să taie scurt acest subiect prea delicat.

– Spune-mi, Anna. Am nevoie de câteva mici lucruri de la băcănie. Mă gândeam că ți-ar plăcea să ieși puțin...

– Desigur, Sally, îmi va face plăcere să-ți fac un serviciu. Dă-mi lista și mă duc imediat după micul dejun.

– Nu este atât de urgent. Dar îmi spuneam că ți-ar face bine să iei puțin aer. Așteaptă-mă o clipă, mă duc să caut cheia.

Neînțelegând ce voia să spună, Anna o privi pe Sally deschizând un sertar și scoțând o cheie pe care o recunoscu fără ezitare. Era aceea cu care Mark deschisese căsuța din Golful Guvernatorului...

– Iată lista. Ar trebui să fie de-ajuns. Vei putea pune totul în congelator. Dacă John are dreptate și Mark decide să rămână acolo în weekend, va avea cu ce să se hrănească; în caz contrar, nimic nu va fi pierdut.

Anna fu surprinsă de o tulburare pe care încercă s-o ascundă. Dacă ar fi știut la ce se angaja, n-ar fi acceptat niciodată oferta lui Sally. Căsuța aceea îi trezea prea multe amintiri...

O jumătate de oră mai târziu, Anna rula pe drumul ce ducea la Christchurch. Acolo, se opri în fața unui supermarket ca să cumpere proviziile înainte de a porni spre Golful Guvernatorului. Opri un moment mașina pe culmea unei coline, ca să admire vederea splendidă. Dedesubtul ei, terenuri plate se întindeau indolente sub soarele arzător, încrețindu-se în depărtare pentru a urca spre vârfurile munților masivi. De-a lungul litoralului, marea somnola, întinzându-se la nesfârșit.

Când ajunse la căsuță, opri mașina în fața portalului și luă coșul cu provizii. După ce-și pregăti o ceașcă de ceai, se instală pe canapea, admirând apele de culoarea jadului ale mării care se întindea ca o mătase bogată și scânteietoare până devenea de un albastru-vânăt acolo unde întâlnea orizontul.

Scoase un suspin de satisfacție. Sally avusese la urma urmei o idee excelentă propunându-i această mică pauză. Mark va rămâne probabil până cel puțin la ora cinci la Christchurch și va fi oricum obligat să treacă pe la Orakau ca să ia cheia. Era așadar în siguranță deplină. Atâta timp cât era în posesia acestei chei, nimeni nu va veni s-o deranjeze.

Hotărî să facă o baie și se dezbrăcă pentru a-și pune noul bikini pe care-l cumpărase când făcuse cumpărături la supermarket. Luându-și prosopul de baie, alergă până la plajă. Contactul apei reci pe corpul ei o făcu să tremure și înotă rapid pentru a se încălzi. Curând, se întinse pe spate și se lăsă legănată leneș în ritmul mării, zâmbind când văzu un grup de copii care construiau un castel de nisip.

Urcând pe plajă admiră rocile roșii de care tulpini de sângele-voinicului atârnau periculos. Aerul marin îi stârnise pofta de mâncare și se hotărî să se întoarcă să mănânce.

Când deschise poarta grădinii, se opri, împietrită, văzând silueta înaltă a lui Mark care o privea din ușa casei. Încercând să pară degajată, se îndreptă spre el.

– Nu te așteptam... O clipă, să mă schimb.

– Nu te neliniști, n-ai de ce să te temi, declară el pe un ton ușor ironic. O singură experiență mi-a ajuns.

Annei îi îngheță sângele în vine și nu știu ce să răspundă. Hainele ei erau înăuntru și, ca să intre, trebuia să treacă prin fața lui. Tresări în fața expresiei înghețate a ochilor lui. Dar îi făcu loc să treacă.

Îmbrăcă în grabă blugii și tricoul și vru să ia cheile mașinii pe care le lăsase pe masă, dar nu se mai găseau acolo.

– Asta căutai? o întrebă atunci Mark, legănând neglijent cheile sub nasul ei.

– Da! Ai putea să mi le dai, Mark, și după aceea voi pleca.

– Nu vei pleca decât atunci când voi spune eu, zise el încet. Oricum, ce făceai aici? Scotocești casa pentru a găsi vreun secret?

– N-am venit decât pentru a umple congelatorul tău! îi aruncă ea puțin ironic.

– Este într-adevăr un bun pretext, dar eu nu cred. De ce nu spui adevărul? Ce făcea aici Maurice Caswell?

– Maurice... aici? exclamă ea, stupefiată.

– Da. A venit azi-dimineață la Orakau și când Sally i-a spus că ești aici, a hotărât să vină să ți se alăture.

Se apropie și o prinse brusc de braț.

– De ce, Anna? De ce ai făcut asta?

O clipă, rămase împietrită de această furie subită.

– Dar ce mai insinuezi? sfârși ea prin a întreba.

– Știu că ai furnizat alte informații lui Maurice Caswell!

– Dar este ridicol! Nu puteam intra în biroul tău...

– Luaseși deja înainte ceea ce aveai nevoie! se înfurie el cu o asprime care o făcu să tremure. Ai subtilizat un document care avea și mai mare valoare decât precedentul!

– Dar de ce n-ai scotocit în bagajele mele? Ai fi putut astfel să-ți dai seama că te înșeli.

– Am folosit alte mijloace pentru a-ți controla incorectitudinea. Pentru a le proteja, schimbasem codificarea dosarelor. Totuși, neștiind, n-ai putut să-i spui. Caswell trebuie să se fi lovit de această problemă și fără nici o îndoială, pentru acest motiv a venit să te caute în această dimineață!

Îi dădu drumul și se îndreptă spre fereastră, întorcându-i spatele.

– Ce ți-a dat în schimb?

– Îți repet că n-am sustras niciodată nimic, declară ea cu o voce neutră și inexpresivă, incapabilă să continue lupta.

Îl avertizase totuși pe Mark despre riscul unui nou furt și el continua totuși s-o acuze.

– Încetează să susții că ești nevinovată... Crezusem că în această dimineață vei recunoaște adevărul.

– Ți l-am spus. Dar ce dovadă ai privind așa-zisa mea vinovăție?

– Pentru primul document, o știi deja. Cât despre al doilea, pot să-i mulțumesc lui Sally.

– Lui Sally?

– Da. Mi-a mărturisit că domnul Caswell ți-a telefonat în timpul absenței mele și mi-a mai spus că l-ai întâlnit în oraș. Ea a crezut că din întâmplare, dar nu înțelege oricum, ce joc faci. Deoarece a văzut hârtia pe care i-ai dat-o în acea zi și a auzit clar cuvintele pe care ți le-a spus: „Compania va putea suporta cheltuiala". Era cum nu se poate mai limpede.

Anna își luă fața în mâini. Se știa învinsă. Clare îl manipulase pe Mark, cât despre Sally, o compromisese fără intenții rele.

– Nu era decât o simplă carte poștală pe care Maurice mi-a propus s-o timbreze el însuși. Despre costul acestui timbru făcea aluzie fraza auzită de Sally.

Gura lui Mark se strânse într-un rictus amar. Aruncă cheile Annei pe masă.

– Dacă pleci imediat, poți prinde următorul avion. Îți vei găsi bagajele și biletul la biroul de informații. Lasă mașina la aeroport. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Tremurând, Anna luă cheile, cu lacrimi strălucind în ochi. Ca o somnambulă, se îndreptă spre mașină, știind că ieșea pentru totdeauna din viața lui Mark Findlay.

***

I-a trebuit un lung moment înainte să-și revină și să găsească forța să conducă.

Ajunsă la aeroport, opri mașina și merse cu un pas hotărât spre intrare. Ochelarii negri îi ascundeau acum ochii umflați de plâns. Își luă bagajele de la biroul de informații și funcționara o anunță că fuseseră deja înregistrate. O sfătui să se grăbească, deoarece ultimul apel pentru zborul ei fusese anunțat de un minut.

O oră mai târziu, lua un taxi la aeroportul din Wellington și-i dădu adresa șoferului.

În timp ce mașina își croia cu greu drum prin circulația aglomerată, Anna, cu ochii plini de lacrimi, privea marea de un albastru de azur care-i amintea cu cruzime pe aceea din portul din Golful Guvernatorului. Niciodată nu se va mai aventura în apele profunde ale dragostei.

***

Când se ridică din pat a doua zi dimineață, după o noapte de insomnie, luă decizia să îngroape în adâncul inimii

amintirea lui Mark Findlay și să se preocupe de viitorul ei. Contul ei din bancă era suficient de plin pentru a-și putea permite să-și caute în liniște o slujbă.

Bându-și cafeaua, parcurse micile anunțuri din ziarul de dimineață, gândindu-se la plăcerea pe care o simțise lucrând alături de Catherine Lester. Fără nici o îndoială, Mark o prevenise de acum de furtul documentelor și de bănuielile lui. Se gândi cu amărăciune, că fosta ei șefă nici măcar n-o susținuse în această tristă poveste pe care o trăise. Cum putea o femeie atât de realistă să creadă că acuzațiile lui Mark erau întemeiate?

Suspinând, lăsă ziarul și începu să-și desfacă bagajele. În ajun, acest lucru i s-a părut peste puterile ei, dar acum, nu putea să mai amâne.

Descoperindu-și hainele împăturite cu grijă în valize, se gândi cu strângere de inimă la Sally și la John. Ce crezuseră oare când Mark le spusese că nu va reveni niciodată la Orakau? Scoțând cu tristețe ultima rochie din valiză, Anna zări o scrisoare agățată de ea. Uimită, recunoscu pe plic scrisul caracteristic al lui Sally.

„Draga Anna,

Nu știu cum să-ți exprim regretele noastre. Sunt cu atât mai mult răvășită cu cât am încercat să-i explic lui Mark despre Maurice Caswell, dar el hotărâse să-mi interpreteze greșit cuvintele. Vrând să-l fac să înțeleagă că eram sigură că nu era nimic între tine și Maurice, nu numai că n-am reușit, dar mă

tem că am înrăutățit lucrurile. Sunt bolnavă de supărare că trebuie să-ți fac eu însămi valizele. Niciodată nu l-am văzut pe Mark atât de furios. Îți amintești atunci când ți-am spus că furtuna se va potoli și când am insistat să rămâi... Acum, am impresia că am grăbit dezastrul. Dată fiind starea de furie a lui Mark, vei fi la fel bine la Wellington câteva zile, deoarece sunt sigură că nu-i va trebui mai mult de o săptămână ca să-și înțeleagă greșeala și să înțeleagă de ce a reacționat atât de violent. John îți sugerează să te antrenezi la golf și așteptăm amândoi cu nerăbdare să-ți reiei locul care este al tău la Orakau.

Sally și John"

Lăsând scrisoarea, Annei i se încălzi inima la afecțiunea și fidelitatea cuplului de servitori. Cu ochii plini de lacrimi, reciti de zece ori scrisoarea. Ultima frază îi smulse un oftat de-i sfâșie inima. Deoarece chiar dacă Mark descoperea adevărul, nu se va mai întoarce la Orakau.

Fără a da atenție lacrimilor care-i curgeau pe obraji, se îndreptă spre bucătărie, unde prânzi rapid. Plictisită, hotărî să-și pună în ordine apartamentul și să se descotorosească de tot ce-i amintea de Mark Findlay.

Deodată, se auzi soneria, făcând-o să tresară. Ezită să răspundă, gândindu-se că trebuia să arate ciufulită și vrednică de milă. Dar o speranță confuză o hotărî.

– Catherine?

– Anna, draga mea, nu știu ce să-ți spun. Fratele meu are uneori un comportament straniu, dar de data asta a făcut o greșeală regretabilă. De ce nu mi-ai spus nimic?

– Dumneata... nu știai nimic? murmură Anna cu ochii măriți de uimire.

– Bineînțeles că nu! L-am sunat pe Mark în această dimineață și Sally mi-a spus că era încă în baie. Ceea ce era surprinzător la ora nouă dimineața. Dar când am întrebat-o de ce n-ai răspuns chiar dumneata, mi-a spus că fuseseși trimisă înapoi la Wellington! Imaginează-ți surpriza mea! Propria mea secretară și nimeni nu mă pusese la curent! Sally mi-a explicat atunci în amănunt că Mark te-a bănuit c-ai vândut sau dat unele documente lui Maurice Caswell. Ce prostie!

– Oh, Catherine! exclamă Anna, gâtuită de emoție.

– Haide, Anna, doar nu crezi o clipă că l-aș crede?

– Fratele dumitale este patronul, declară simplu Anna. Și toate aparențele erau împotriva mea.

– Ridicol! În mod vădit, Clare Caswell este la originea acestei urâte mașinații sumbre.

– Atunci, dumneata...

– O acuz, bineînțeles! O cunosc de suficient timp ca să știu de ce este capabilă. Până acum, nu s-a legat niciodată de Societate, dar a dovedit deja în multe rânduri că atunci când o femeie se apropia prea mult de Mark nu se dădea înapoi de la nimic. Totdeauna l-a vrut pentru ea însăși și n-a acceptat niciodată indiferența pe care el i-o arăta.

Annei i se păru că menghina care o strângea din ziua când Mark o acuzase de trădare se deschide brusc și că, în sfârșit, putea să respire liber.

– Ca să ajungă la asemenea acțiuni extreme, continuă Catherine, trebuie să vadă în dumneata o serioasă amenințare!

Ceea ce, într-un fel, este un compliment, remarcă ea cu un zâmbet complice. Sunt într-adevăr dezolată, Anna, Trebuie să fi petrecut o săptămână îngrozitoare. De ce n-ai încercat niciodată să mă cauți în loc să-mi trimiți acea carte poștală enigmatică din care n-am înțeles nimic?

– Voiam atât de mult să vă explic personal. Aș suferi mult să pierd încrederea dumitale... Acea carte poștală pe care v-am trimis-o este scrisoarea misterioasă pe care Sally m-a văzut încredințând-o lui Maurice.

– De ce nu i-ai spus nimic lui Mark?

– Am încercat, bâigui Anna.

– În orice caz, nu văd nici un motiv să nu începi să lucrezi imediat, declară Catherine cu fermitate.

Anna își privi șefa cu surprindere.

– Vreți să revin acum?

– Fără întârziere. Știu că este mult ce-ți cer, dar mi-ai face plăcere, Anna.

– Dar Mark? îndrăzni Anna, ezitând.

– Va trebui să se obișnuiască. La urma urmei, mi-a încredințat responsabilitatea biroului din Wellington. Și nu uita că sunt al doilea acționar al Societății.

– Nu, Catherine, este imposibil. Nu poți să-ți imaginezi cât de ușurată mă simt să văd că ai încredere în mine, dar...

– Baliverne! Cel mai bun mijloc de a-ți reabilita numele este să revii. Ceea ce vrei, nu-i așa?

– Da, bineînțeles.

– Atunci, du-te să te schimbi. Dar te previn, astă seară vei lucra până târziu. Îți dau cinci minute, adăugă Catherine Lester cu un zâmbet.

Uneori, reflectă Anna o oră mai târziu, instalată în biroul luxos din Wellington, Mark și Catherine semănau în mod ciudat: reușeau întotdeauna să-și atingă scopul.

Era ca și cum Catherine lăsase deoparte nenumărate memorii și o listă impresionantă de dosare de clasat așteptând întoarcerea ei. Cu însuflețire, Anna se puse pe lucru. Se bucură de acest surplus de activitate care-i alungă orice alt gând din minte și trebui să recunoască faptul că șefa ei avea dreptate. Cel puțin, în unul din birourile lui Mark Findlay va putea să-și dovedească nevinovăția. Cu timpul, adevărul va sfârși prin a fi descoperit.

Totuși, nu ridică telefonul decât după multe ezitări. De fiecare dată, se temea să nu audă vocea lui Mark la celălalt capăt al firului, și de reacția ei recunoscându-l. Spera din toată inima că afacerile îl vor reține la Aukland mai mult decât prevăzuse. Nu că se sinchisea de el, Clare Caswell putea să-l păstreze!

O săptămână mai târziu, Anna admira portul de la fereastră, când un telex porni în spatele ei. Atentă, luă mesajul codat și-l înmână Catherinei Lester. După ce-l citi, Catherine zâmbi.

– Anna, trebuie să plec la Orakau. Poți să-mi rezervi un loc la următoarea cursă?

Groaza făcu să-i bată sângele în tâmplele Annei, imaginându-și-l pe Mark rănit pe marginea unui drum, pierdut pe mare, sau...

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea cu o voce albă.

– Nimic grav, liniștește-te.

– Ești sigură?

– Absolut, încuviință Catherine, vizibil bucuroasă. Profită să-ți iei câteva zile de concediu. Nu vreau să te văd apropiindu-te de acest birou înainte de întoarcerea mea, probabil vineri seara. Te voi suna în timpul weekendului dacă nu te revăd înainte. Piscina este la dispoziția dumitale dacă ai chef de scăldat. Cea de la Orakau trebuie să-ți lipsească teribil.

Anna clătină din cap, cu gâtul deodată uscat. Piscina era ultimul lucru pe care-l regreta la Orakan. Amintirea proprietarului ei o tulbura mult mai mult.

***

Anna profită de momentele ei de libertate pentru a face curățenie generală în apartamentul ei și să facă unele cumpărături pentru toamnă. Cumpărarea unei rochii de angora elegantă și moale, de un verde subtil, îi făcu tot atâta plăcere ca cea a unui taior din tweed pe care și-l cumpără pentru a merge la serviciu.

Gândul la Mark o obseda fără încetare. Dar de data asta, iluziile ei erau pierdute. Dacă Mark Findlay ar fi știut cât de mult îl iubea, niciodată n-ar fi bănuit-o de trădare. Și dacă ar fi iubit-o, niciodată nu s-ar fi afișat atât de deschis cu Clare Caswell.

– Ajunge! se dojeni ea cu voce tare. Încetează să te gândești la el. Totul s-a terminat, acum. Uită-l!

Expedie furioasă o pernă în celălalt capăt al camerei, apoi zâmbi, râzând de ea însăși. Vorbea singură, acum! Scuturând din cap, realiză că nu-l va alunga pe Mark atât de ușor din gândurile ei. Mark privind-o, cu buclele căzându-i nedisciplinate pe frunte, cu licărirea dansantă din ochii lui albaștri, cu blândețea expresiei lui când se apleca s-o sărute...

Soneria stridentă îi întrerupse monologul interior și se apropie de ușă, încercând să ghicească cine dintre prietenele ei venise s-o viziteze.

– Mark! exclamă ea, uluită.

– Bună ziua, Anna... Pot să intru?

Se bronzase și privirea lui albastră părea mai adâncă și mai de nepătruns ca oricând.

– Da, murmură ea ignorând protestele înnebunite ale inimii.

– Am venit să-ți cer să mă ierți, Anna. M-am înșelat în privința ta și îmi pare rău.

Aceste scuze erau atât de neașteptate, încât nu putu decât să-l privească mută de uimire.

– Am crezut că înnebunesc când am descoperit adevărul.

Privirea albastră o susținu pe a ei o clipă și Anna simți că-i sare inima din piept. Obligându-se să-și întoarcă privirea, rămase tăcută.

– Catherine mi-a arătat cartea poștală pe care i-ai trimis-o. Mi-am amintit explicația ta și Maurice ți-a confirmat spusele. Atunci mi-am amintit că și Clare cunoștea dosarele la fel de bine ca tine și că avusese acces liber la ele. Confruntată cu faptele, a recunoscut.

– Dar i-ai crezut pe Maurice și pe Clare, iar pe mine nu, murmură Anna, răvășită.

– Refuzam să te cred, răspunse Mark. Eram prea îndrăgostit...

El venea să-i dea lovitura fatală și Anna tresări de durere. Îndrăgostit nebunește de Clare, își dăduse seama că ea nu era decât o hoață și o trădătoare. Ea înțelegea că astfel găsise preferabil să continue s-o acuze pe secretara sa temporară.

– Este prea târziu, nu-i așa? Rătăcirea mea a stricat totul.

Compasiunea pe care o încercă la vederea durerii și singurătății lui îi sfâșie inima.

– Regret, Mark spuse ea încet.

– Destinul este crud, nu-i așa? În această dimineață când am semnat contractul de cumpărare a Societății Clarei, cineva m-a întrebat ce simțeam. I-am răspuns că mă așteaptă o muncă enormă. Îmi rămâne cel puțin asta...

– Tu... ai cumpărat Societatea Clarei?

– Da. Și având în vedere împrejurările, am reușit să includ îndepărtarea lor în clauzele contractului. Ei pleacă în Europa la sfârșitul săptămânii.

Surprinsă, ridică ochii spre el.

– Pentru totdeauna?

– Da.

După scurtimea răspunsului său, Anna realiză că, răscumpărând Societatea Clarei, o îndepărta de el pentru totdeauna, în ciuda dragostei lui pentru ea.

– Aș vrea să răscumpăr răul pe care ți l-am făcut.

La aceste cuvinte, scoase un plic din buzunarul hainei.

– Iată un cec.

Îl puse pe masă, sub privirea îngrozită a Annei, care consideră acest gest ca ultima insultă. Furioasă, îl luă și-l rupse în bucățele.

– Păstrează-ți banii! se înfurie ea ajungând la ușă cu pași mari. Nu mai vreau să te mai văd vreodată și nici să aud vorbindu-se despre tine! Pleacă!

Sub bronzajul său, el păli, dar se execută fără un cuvânt. Anna trânti ușa în spatele lui și se sprijini de pervaz, tremurând toată, ca și cum își epuizase ultimele forțe. După câteva minute, se aplecă să adune hârtiile risipite pe jos. Accidental, ochii îi căzu pe suma înscrisă pe colțul ceculuí. Nu era posibilă nici o eroare: Mark Findlay îi cumpăra tăcerea ca s-o protejeze pe Clare, singura femeie de care-i păsa cu adevărat. Clare, pe care un judecător ar putea s-o declare vinovată... Nici măcar un tribunal nu i-ar fi pretins această sumă. Dar prin acest cec, el se asigura că iubita lui Clare va putea părăsi țara fără să fie urmărită.

Două ore mai târziu, după ce golise cu grijă conținutul sertarelor ei de la agenția Findlay din Wellington, Anna se așeza pentru a redacta o ciornă a scrisorii de demisie. Treaba nu era prea ușoară.

„Dragă Catherine,

Nu mai pot lucra pentru dumneata. Îmi pare rău, deoarece ești o femeie minunată și îți voi fi veșnic recunoscătoare că mi-ai acordat încredere. Dar, în mod prostesc, m-am îndrăgostit de Mark..."

O reciti, făcu o grimasă, scoase foaia din mașină și o depuse pe teancul de corespondență înainte de a pune alta.

„Dragă Catherine,

Vei găsi alăturat scrisoarea mea de demisie. Îți mulțumesc pentru încredere..."

Un zgomot brusc o făcu să se întoarcă.

– Ce faci aici? exclamă ea zărindu-l pe Mark în prag.

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare.

Apropiindu-se încet, privi corespondența și dosarele aliniate pe biroul Annei, apoi scrisoarea pe care o bătuse la mașină.

– Scrisoarea mea de demisie, îi explică ea.

– Bănuiam, spuse el pe un ton resemnat. Presupun că este inutil să-ți cer să reflectezi din nou înainte de a lua această decizie. Aceste dosare trebuie să fie examinate? adăugă el indicând teancul cu bărbia.

– Da, Catherine a plecat atât de grăbită la Orakau...

Luând corespondența și dosarele sub braț, el duse totul spre biroul Catherinei. Peste măsură de tulburată, Anna își fixă ochii pe masa sa goală de acum înainte. Căută cu disperare prima ciornă a demisiei și realiză brusc, împietrită, că Mark trebuie s-o fi luat cu restul. Numai să nu fi început s-o citească...

Albă ca varul, deschise ușa Catherinei. Mark era așezat într-un fotoliu, cu foaia în mână.

– Oh nu, te rog, Mark...

Se repezi ca o nebună să-i ia hârtia din mâini, dar el își retrase repede brațul. Acum, nu mai exista nici o îndoială. O citise. Umilința o făcu să roșească și Mark o fixa cu o privire tandră.

– Mă iubești?

Tonul lui era neîncrezător, nesigur, ca și cum nu-i venea să creadă cuvintele pe care tocmai le citise. Luând fața Annei în mâini, o obligă să ridice capul.

– Mă iubești?

Anna era prinsă în cursă. Rațiunea îi șoptea să nege, dar sinceritatea ieși învingătoare.

– Da...

– Anna dragă...

Cu menajamentele tandre ale dragostei, o trase spre el. Buzele lui se apropiară de ale ei, dar Anna se încordă, copleșită de rușine.

– Dulce Anna, ce s-a întâmplat? murmură Mark.

– Tu nu mă iubești, reuși ea să articuleze. Iubești pe alta, pe Clare...

– Pe Clare? Dar ce-ți imaginezi? Nu mai respir decât pentru tine, Anna...

– Pentru mine?

Speranța erupse în ea ca un izvor pur, dar secă imediat ce își aminti relațiile întreținute de Clare și Mark la Dunedin.

– Draga mea, mă privești ca și cum am devenit brusc un monstru!

– Nu-mi spune „draga mea"! Poate că am avut inconștiența să te iubesc, dar aș fi nebună să te cred. Presupun că și Clarei îi spui „draga mea".

– Ești geloasă! exclamă Mark. Minunată Anna! Te asigur că temerile tale sunt nejustificate. Clare este o veche prietenă de familie. Copii, eram foarte apropiați și ea mi-a dat primul sărut. Dar crescând, și-a pierdut orice interes în ochii mei. Am întâlnit-o destul de des în ultimul timp, deoarece agentul meu din Dunedin îmi dăduse de înțeles că aș putea cumpăra la un preț bun afacerea ei. Voiam să păstrez cu ea o relație pur profesională, dar...

El ezită și Anna văzu că-și caută cuvintele.

– Clare hotărâse altfel. Cândva, aș fi cedat fără scrupule avansurilor ei, dar chipul tău îmi apărea întotdeauna în fața ochilor, de fiecare dată când o priveam. N-am putut să mă prefac, Anna. Eram victima vrăjii sub care sunt de la prima noastră întâlnire.

Întrerupându-se, văzu un licăr de bucurie trecând prin ochii Annei, în timp ce cuvintele își făceau încet drum în mintea ei.

– Oh, Mark! șopti ea.

Ea văzu tandrețea înecând ochii lui albaștri înainte de a-i închide pe ai ei și Mark o trase blând în brațele lui. Ea simți pe buze mângâierea caldă a buzelor lui și se abandonă pasiunii lor, sporită de intensitatea emoțiilor pe care le încercau.

Mark își slăbi îmbrățișarea și, cu vârful degetului, îndepărtă bucla rebelă care cădea pe fruntea Annei.

– Dulcea mea, minunata mea Anna, murmură el cu o voce aproape șoptită. Ne aparținem unul celuilalt pentru eternitate...

Anna nu se mai îndoia de sinceritatea cuvintelor lui. Dragostea le repeta în tăcere de mult timp... Radiind de fericire, se cuibări la pieptul lui, simțindu-se iubită, îndrăgită...

Sfârșit